

GÜNDEM SIRASI İLE YAPILAN KONUŞMALAR (BANT ÇÖZÜMLERİ)

7 KASIM 1997 CUMA 9.00

Prof.Dr.Şinasi AYDEMİR (Mimarlık Bölüm Başkanı, Müh.Mim.Fak.KTÜ, Trabzon)

Ben tüm konuklara bu toplantının burada gerçekleştirilmesi için katılımları ile yaptıkları katkılara çok teşekkür ediyorum Bu toplantının burada düzenlenmesinin baş aktörü diyeyim Sayın Prof.Dr.Zafer ERTÜRK'tür. Kendileri MOBBİG IV toplantısında bu toplantının üniversitemizde yapılmasını önermiş ve kabul edilmiştir. Ben şimdi işin içinde daha çok bulunan bir kişi olarak sözü kendilerine bırakıyorum. Benim sizinle görüşmek için bolca vaktim olacak.

Prof.Dr.Zafer ERTÜRK (Rektör Yardımcısı, Müh.Mim.Fak.Mimarlık Bölümü, KTÜ, Trabzon)

Ben kendi adıma hepinize hoş geldiniz diyorum. Biraz sonra Sayın Rektörümüz üniversitemiz adına size aynı temennide bulunacak. Tabii Karadeniz Teknik Üniversitesi onurla söylemek gerekiyor ki Türkiye'de bulunan tüm üniversitelere eleman veren bir üniversite 40 yılı aşkın bir geçmişi var .Bu nedenle hepinizi burada misafir etmekten onur duyuyoruz. Özellikle eski meslektaşlarımız hem Türkiye'deki hem de Kuzey Kıbrıs'taki eski meslektaşlarımızın aramızda bulunmasından özel bir zevk duyuyoruz. Burada bulunduğunuz süre içinde hepimiz hem Rektörlük örgütü olarak hem de Mimarlık Bölümü olarak da size elimizden gelen yardımı yapmaya hazırız. Şimdi Sayın Rektörümüz size hem hoşgeldiniz diyecekler hem de bu günün anısına aramıza katılan bu arkadaşlara Karadeniz Teknik Üniversitesinin plaketini takdim edecekler. Bizim üniversitenin plaketini misafir olarak gelenlere takdim ediyoruz. Karadenizde bulunan arkadaşlarımız bundan alınmasınlar. Toplantıya katılanlara değil üniversitemizde misafir olarak katılanlara takdim ediyoruz. Şimdi sözü Sayın Rektörüne bırakıyorum.

Rektör Prof.Dr.Türkay TÜDEŞ (Rektör, KTÜ. Trabzon)

Hoşgeldiniz. Bu gibi toplantılarda konuşmak hiç adetim değildir. Uzmanı olmadığım konuda konuşmayı hiç sevmem. Ancak mimarlara ve mimarlığa olan sempatimden dolayı size hitap etmekten büyük bir mutluluk duyduğumu özellikle belirtmek isterim. Karadeniz Teknik Üniversitesi kuruluş kanunu olarak Türkiye'nin İstanbul Teknik Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi ve Ankara Üniversitesinden sonra kurulan 4.. üniversitedir. 1959'da çıkarılan bir kanunla kurulmuştur. Ancak eğitim-öğretime başlayışı 1963 yılının Aralık ayının 2 sidir. Bu yıl 35 inci yılımızdır. Her yıldan daha farklı olarak bu yıl daha bir coşku ile kutlamak istiyoruz. Bu 35 yılın 33 yılında ben varım ve Karadeniz Teknik Üniversitesindeki mevcut personel içinde en kıdemli iki üyeden bir tanesiyim. Karadeniz Teknik Üniversitesi Ekim başı itibarıyla 28339 öğrencisi olan bir üniversite. Biz yalnız Trabzon'a değil bölgeye hitap eden bir üniversiteyiz. Şu anda 16 fakültemiz var. Bu 16 fakülteden faaliyette olan yalnız 7 tanesi Trabzon'da diğerleri Trabzon dışındadır. Biz Trabzon'un dışında Ordu, Giresin, Gümüşhane ve Rize'ye de hizmet götürmekteyiz. Tabiri caizse bir bölge rektörü pozisyonundayım. Ama ümit ediyorumki siyasi konjüktür de bunu gösteriyor yakın bir gelecekte üniversitemizden üç yeni üniversitenin kopacağını tahmin ediyorum. Bunlar Ordu, Giresun ve Rize üniversiteleri olacaktır. Ankara'da yaptığımız temaslara göre 8 tane daha yeni üniversite kuruluyor. Bunlardan 3'ü Doğu Karadeniz Bölgesi'ndedir yani bizden kopacaktır. Böyle bir durum gerçekleştiğinde üniversitemiz yalnızca Trabzon ve Gümüşhane'de yerleşik olan bir üniversite olacaktır. Belki Gümüşhane'nin de 10-15 yıl

içerisinde bizden kopacağını tahmin ediyorum ve o zaman 20 bin öğrenci olan bir üniversite olacağız şu anda idari personelimizin sayısı 1740, akademik personelimizin sayısı 1450 dir. Bunun 450 ye yakını yaklaşık olarak öğretim üyesidir. Yani yardımcı doçent, doçent ve profesördür. Fakat bu kadar geniş bir yere yayılmamıza rağmen mimarlık eğitimi verdiğimiz yer yalnızca bulunduğumuz kampüsdedir. Mimarlık bölümü bizim ilk bölümlerimizdendir. İnşaat ve Mimarlıkla birlikte 1965 yılında kurulmuştur ve bunu da iftaharla söylüyorum. Mimarlık Bölümünün kurulmasında parmak kaldıran genç bir asistan olarak gurur duyuyorum. O zaman biz buraya geldiğimiz zaman Temel Bilimler Fakültesine aldığımız öğrenciler temel bilimleri okumuşlardı ve 3. sınıfa geçerken İnşaat, Mimarlık diye ayrıldı. Aramızda bulunan sayın hocamız Kutsal Bey de bu öğrencilerin içindedir. Muhterem arkadaşlar size Trabzon'a hoşgeldiniz diyorum. Biraz da şanslısınız. Trabzon'da bu kadar güzel hava senede 6 berrak hava işte 60 gün filan olur. Benim barometreye de baktım bu hava böyle olacak. Birkaç gün önce gelseydiniz yağmurlu bir hava ile karşılacaktınız. Rektörlük örgütü olarak bütün fakültelerimizi desteklediğimiz gibi Mühendislik Mimarlık Fakültesini bütün gücümüzle destekliyoruz. Mimarlık Bölümüne hem eski kuruluşumuz olduğundan hemde mimarlık ve mimarlığa olan sevgimizden dolayı ayrı bir ilgilimiz var. Burada yapacağınız toplantıda alacağınız kararları, herhalde bu beş yılı da görüşeceksiniz. Bilmiyorum gündemde alacağınız bu kararları eğer Üniversitelerarası Kurulda ve YÖK camiasında desteklenmesi gerekiyorsa, orada bütün kalbimizle destekleyeceğiz. Hepinize hoşgeldiniz diyor saygılar sunuyorum

Prof.Dr.ERTÜRK; Arkadaşlarımızın okuduğu sırayla lütfedip gelerseniz size üniversitemizin küçük bir anısını takdim etmek istiyoruz. Bunu ülkenize ve şehrinize gittiğiniz zaman Karadeniz Teknik Üniversitesini hatırlamak amacıyla sizlere takdim ediyoruz.

- . Prof.Dr.Mine İNCEOĞLU, İTÜ, İstanbul
- . Prof.Dr.Nurten AKSUGÜR, Doğu Akdeniz Üniversitesi, KIBRIS
- . Prof.Dr.Şükrü GÜNEY, Uluslararası Amerikan Üniversitesi, KIBRIS
- . Prof.Dr.İbrahim NUMAN, Doğu Akdeniz Üniversitesi, KIBRIS
- . Prof.Dr.Özer ERENMAN, Mimar Sinan Üniversitesi, İSTANBUL
- . Prof.Dr.Erkin ERTEN, Çukurova Üniversitesi, ADANA
- . Doç.Dr.Türkan ULUSU URAZ, İTÜ, İSTANBUL
- . Doç.Dr. Abdi GÜZER, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, ANKARA
- . Y.Doç.Dr.Neslihan DOSTOĞLU, Uludağ Üniversitesi, BURSA
- . Y.Doç.Dr.Türkan GÖKSAL, Anadolu Üniversitesi, ESKİŞEHİR
- . Öğr.Gör.İlker KARAMALLI, Lefke Avrupa Üniversitesi, KIBRIS
- . Öğr.Gör.Füsun KOÇATÜRK, Erciyes Üniversitesi, KAYSERİ
- . Öğr.Gör.Yıldız ÇAĞLI, Uludağ Üniversitesi, BURSA
- . Öğr.Gör.Türker İLTER, Dicle Üniversitesi, DİYARBAKIR
- . Öğr.Gör.Osman TUTAL, Anadolu Üniversitesi, ESKİŞEHİR
- . Arş.Gör.Berrin AKGÜN, Balıkesir Üniversitesi, BALIKESİR
- . Arş.Gör.Yusuf CİVELEK, Erciyes Üniversitesi, KAYSERİ
- . Arş.Gör.Yeşim ÖZGEN, İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü, İZMİR

Sizlere Mühendislik-Mimarlık Fakültesi Dekanı Sayın Prof.Dr.Ragıp Erdöl'ü takdim ediyorum.

Prof.Dr.Ragıp ERDÖL (Mühendislik-Mimarlık Fakültesi Dekanı, KTÜ, Trabzon)
Teşekkür ederim. Efendim ben hepinize hoşgeldiniz diyorum. Sizleri aramızda görmekten büyük mutluluk ve kıvanç duyduğumu belirtmek istiyorum. Öyle

zannediyorum ki burada alacak olduğunuz kararlar çok çok etkili ve etkin olacaktır. Tekrar hoşgeldiniz. Teşekkür ederiz.

Prof.Dr. ERTÜRK; Gündeme geçmemize birkaç dakika olduğu için müsaade ederseniz sizlere birkaç bilgi vereyim. Zannediyorum ki 10-15 dakika içerisinde 2 arkadaşımız daha katılacak bunlar Sayın İnceoğlu ile Türkan Uraz. Biliyorsunuz Mine Hanım çok yakın bir geçmişte İTÜ Mimarlık Fakültesi Dekanlığına atandı. Zannediyorum Türkan Hanım bölüm başkan yardımcısı olacak. Türkan Hanımın katılmasını çok istiyoruz. Türkan Hanım bizim üniversitenin doktora öğrencisidir. Buradan İTÜ'ye geçti. Aynı zamanda da buranın en başarılı öğrencilerinden biri idi. Onun için bundan ayrıca kıvanç duyuyoruz. Şimdi size bugün Karadeniz Teknik Üniversitesinin geçmişi ile ilgili bir show sunmak istiyorum. Show bu mekana uygun olmadığı ve güneşli olduğu için görüntüler çok kötü çıktı. özür dileriz. Bugün hakkında biraz bilgi vereyim.Şinasi Bey programı yaptı. Bugün 12.30 a kadar burada çalıştıktan sonra bizim Kültür merkezinin fuayesinde çok basit bir yemek yiyeceğiz. Öğleden sonra.bizim Cuma günleri bu salonda saat 15.00 den sonra Üniversite Yönetim Kurulu toplantısı olur. Fakat bu hafta bu toplantı nedeniyle biz Üniversite Yönetim Kurulu toplantısı yapmıyoruz. Eğer arzu ederseniz akşama kadar toplantıya devam edebiliriz ve yarının güzel havasından yararlanıp toplantının bir kısmını gezerek yapmayı öneririm. Çünkü bu bölgeye gelmek son derece zordur takdir edersiniz. Bu bölgede de çok görülecek yer var. Bilemiyorum Trabzon'a ne sıklıkta geldiniz. İçinizde bu yöreyi bilenler varmı? Ama bu fırsatı değerlendirmenizi tavsiye ederiz. Başta Sümela üçgeni var. Üç manastır ama bunlardan bir tanesi birgünde gezilebilir, diğer ikisine Kuşul ve Vazelona ulaşmak zor. Epeyce zaman alan ve yürüyerek gidilmesi gereken yerler var. Ama Sürmene, Sürmene evleri, Rize, Giresun bu tamamen sizin isteklerinize bağlı. Eğer böyle bir talep gelirse biz memnuniyetle üniversite olarak bu gezileri size organize ederiz. Trabzon'un içinde gezebilirsiniz. Eğer hala kalmışsa bir iki tane Trabzon evini görme imkanınız olur. Biraz evvel Rektör Bey bahsetti biz sahiden Karadeniz Teknik Üniversitesine sizlerin gelmesiyle çok özel bir mutluluk duyuyoruz. Özellikle eski arkadaşlarımızı yeni yüzleri görmekten memnuniyetimizi belirtiyor ve bildiğim bir şeyi açıklamak istiyorum. Zannedirim ki bu kurul Türkiye'de eğitim düzeyinde. eğitim alanında bir örgütlenme biçimi olarak ilk defa uygulanan bir şey ve YÖK'ün görüşünde bu gibi toplantıların diğer mesleki alanlarda da yaygınlaşıp fikir üreten ve ürettiği bu fikirlerin takipçisi olan bir kurul haline dönüşmesidir. Bu nedenle bunu ilk organize eden İstanbul Teknik Üniversitesi'dir. Onlara da şükranlarımızı sunmak gerekiyor.

Karadeniz Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü konusunda Sayın Başkan burda ama bana müsaade ederse çünkü bu bölümün Türk mimarlık eğitiminde çok özel bir yeri var; bu özel yeri size anlatmamız gerekiyor. Biliyorsunuz 1930'lu yıllarda Mustafa Kemal Atatürk'ün bir vasiyeti var. Bir isteği var doğuda üniversite kurun. Bunu 1955 de Trabzon milletveki Tarakçıoğlu ve arkadaşları meclise verdiği kanunla gerçekleştirdi. Anadolu'da ilk mimarlık eğitimi yapan kurum burasıdır. Bu kurumun ilk yöneticileri olan bir üçlü var. Onlar her zaman bize ağabeylik ettiler şu anda aramızda değiller. onlar. Bize meslek ahlakı bıraktılar. Bu meslek ahlakıyla da bizler önemli mesafeler aldık. Bölümün 1962 yılında ilk defa eğitime başlayan kadrosu içinde sayın arkadaşım Kutsal Öztürk var. Kendisi Mimarlık bölümünün ilk mezunudur. Şinasi Bey ve ben buranın ilk öğretim üyeleri. Sonradan katılan 4-5 arkadaşımız var. Bu bilgileri veriyorum. Bunlar nostaljik bilgiler değil, Türk Mimarlık eğitimi açısından çok önem taşıyan bilgiler. Bilmiyorum bilgileriniz varmı, Türkiye'de yani iddialı konuşmak istemiyorum dünya demek istemiyorum. İlk Mimarlık laboratuvarını kuran üniversite. Eğer bugün olursa arkadaşlarım bu laboratuvarı size gezdirirler. Belki laboratuvarın ilk

günlerinden heyecan kalmadı ama bina olarak, laboratuvar olarak, mekan modelleri laboratuvarından tutunda ışık ses donatı tasarımı düzeyinde bir deney alanı ilk defa orada kurulmuştur. Bu laboratuvarın kuruluşunda DPT'nin ve Unesco'nun çok katkıları vardır. Türkiye'de maalesef bu çabalar gerektiği gibi yansımada, gerektiği kadar ilgi görmedi. Bu uğraşların sonucunda meslek açısından çok önemli şeyler ortaya çıktı. Türkiye'de hiç bir üniversite yoktur ki bizim mimarlık bölümünden mezun olan bir elemanı olmasın. Anadolu'da mimarlık eğitiminin ne kadar zor olabileceğini bugün Anadolu'da çalışan arkadaşlarımız çok iyi bilirler. Bunu birde 40 yıl evvel yapıldığını ve 40 yıl evvelki şartlarda yapıldığını düşünürseniz ne kadar zor olduğunu o zaman takdir edersiniz.

Bir, iki yıldır başka bir şey deniyoruz. Biliyorsunuz 1980'li yıllarda hiç elimizde olmayan nedenlerle 30 öğrenciye göre tasarlanmış Mimarlık bölümünün öğrenci kapasitesi birden bire 80 e çıkartıldı. Sırası yok. O günlerde yönetici olan arkadaşlarımız Kutsal Bey, Dekanımız olan Ragıp Bey çok olağanüstü çaba göstererek gece-gündüz sıra ve masa ürettiler. Ama bu sene özel çabalar sonucunda yine kontenjanımızı düşürmeye muaffak olduk. Biz bu kontenjan sorununu özel bir gündem maddesi yapmak istedik. Çünkü öyle rakamlarla karşılaşıyoruz ki bu rakamları söylediğimiz zaman bazı arkadaşlarımız tepki gösteriyor. Ama bunların tartışılması gerekiyor. Bugün biliyorsunuz Türkiye'deki bizim devlet üniversitelerinin kontenjanlarıyla, lütfen Kıbrıs'tan gelen arkadaşlarımız yanlış anlamasın öğrenci kontenjanımız aynı oldu. Bunların tartışılması ve görüşülmesi gerekir. Serbest, özgür bir ülkede herkes isteğini yapabilir. Buna katılıyoruz. Biz meslek adamları olarak bu mesleğin insanlarını yetiştirirken onların şartları hakkında daima birşey söyleme hakkımız var. Bu çok önemli bir konu. Biliyorsunuz 1970 lerde bu meslek, özel okullar yanlış değerlendirildiği için çok büyük bir darboğazdan geçti. Şimdi de zannediyorum böyle bir tehlike var. Biz kontenjanlarımızı sürekli düşürmek üzere çok çeşitli stratejiler geliştiriyoruz. Umuyorumki bu toplantıda bu konu, eşdeğerlilik konusu, beş yıllık eğitim konusu uzun uzun tartışılır ve olumlu bir sonuç çıkar.

1. YÖK'e verilen Gerekçeli 5 yıllık eğitime ilişkin YÖK Yanıtı

Prof.Dr.AYDEMİR; Gündemimizin birinci maddesi Mayıs ayında ODTÜ' de yapılan 4. toplantıyla ilgili. O toplantıya katılanların ortak kararıyla 5 yıllık eğitim için YÖK' e bir gerekçe sunulmuş. O günden bu güne YÖK bu gerekçeye bir yanıt vermiş mi, en azından bizim bir bilgimiz yok. Bu görev ODTÜ Mimarlık fakültesi üzerindeydi. Oradan gelen arkadaşım Abdi Güzel Beyin bu konuda bilgileri varsa, bizleri aydınlatırsa seviniriz. Söz sizin Abdi Bey,

Doç.Dr.Abdi GÜZER; (Mimarlık Bölüm Başkan Yardımcısı, Mimarlık Fakültesi, ODTÜ, Ankara) Teşekkürler. Sanıyorum Zafer Ertürk Beyde konunun detayını biliyorlar. Biz maalesef bir yanıt alamadık, somut ilerleme katedemedik. Ancak bir çoğunuzun bildiği gibi bir komisyon kurulmasına karar verilmişti. Zafer Beyinde içinde olduğu Sayın Gülsün Sağlamer'in başkanlığını yapacağı, bizden Cengizhan'ın içinde olduğu bu komisyonun Eylül 1997 de toplanması bekleniyordu. Böyle bir toplantı olmadı. Bunun üzerine, bizim bölüm olarak YÖK'te yaptığımız araştırmada hazırlığın sürdüğü söyleniyor. Daha çok hukuk müessesesi çerçevesinde nasıl bir düzeye oturtulabilir diye bir görüş alınıyormuş. Ama somut bir ilerleme var. Buna karşın biz bölüm olarak hazırlıklarımızı tamamladık. Bir ek bilgi olarak oraya detaylandırılmasını verdik. Gerekçeye ek olarak kendi düzenimiz içinde hazırlıklarımızı sürdürüyoruz.

Prof.Dr.ERTÜRK; Bu kapsamlı rapor YÖK'e verildikten sonra bu konu Rektörler konseyi ve üniversitelerarası kurulun gündemine bir defa girdi. Ancak görüşülmedi. Bunun birkaç nedeni var. Bunlardan en önemlisi Abdi Beyin söylediği gibi bu işte bir hukuki problemler dizisi olduğu görüşü var. İkincisi mimarlık bölümleri arasında informal olarak iletilen farklı görüşler var. Bunlardan en önemlisi beş yıla çıktığı zaman, giderek yapılan araştırmalara göre mimarlığı tercih eden öğrencilerin puanları her yıl daha düşük puanlı öğrencinin mimarlık mesleğini tercih ettiğini gösteriyor. Böyle bir gerçek var. Eğer meslek eğitimi bir de 5 yıla çıkarırsak iyi öğrenciyi çekme ihtimalimiz daha da azalacak endişesi var. Bu endişe bir hukuki sorun. Bir de bazı mimarlık okullarında kişisel endişeler var. Formel olarak kurulmuştur. Ama informal çalışmaya başlamamıştır. İTÜ' den, ODTÜ'den ve KTÜ'den oluşan komisyonda birer üye vardır. Bu komisyona informal olarak bilgi verilmiş ama çalışmaya başlamamıştır. Çalışmaya başlamamasının başka nedenleri de var. Esas başkan olan üyemizin de ondan sonra rektör olması ve bu işe çok fazla zaman ayıramamasının da nedenleri var. Bu benim kişisel kanaatim. Ama bizim YÖK'te ilgililer ile görüştüğümüz bazı konular var. Bunları iletmemde hiç bir sakınca yok. Bizim elimizde bazı araçlar var. Beş yıllık eğitimi gerçekleştirme için bunları yeteri kadar kullanmadığımız görüşündeyiz. Bunlardan bir tanesi bilmiyorum hangi üniversite de var. Tezsiz yüksek lisans yani proje ağırlıklı yüksek lisans. Yani otomatik olarak bazı araçlarla biz mimarlık bölümünü beş yıla çıkarmış vaziyeteyiz. 4 yıllık mimarlık eğitimi alan kişilerin mesleki uygulama yapmasından dolayı ortaya çıkan problemidir. Bir ikincisi hazırlık okullarıyla mimarlık eğitimi 5 yıla çıkarma imkanımız var. Şu anda Türkiye'de hazırlık programı uygulayan kaç üniversite var bilmiyorum. Ama sayılarının arttığını biliyorum. İTÜ, ODTÜ, Kıbrıs'taki tüm üniversiteler öyle Çukurova öyle. Hiç kimse şu anda engellemiyor. Birinci sınıfta yalnız yabancı dil eğitimi verilir diye bir kural yok. Mimari ile ilgili istediğiniz birkaç dersi monte edebilirsiniz. Birçok kültür dersini monte edebilirsiniz. Bu tür araçlar varken biraz önce sözünü ettiğiniz hukuki nedenleri, bu araçları iyi değerlendirmeden ortaya koyduğunuz zaman birçok yerde de bu istekler geliyor. O hukuki meseleyi aşmak için yasanın değişmesi gerekiyor. Bu tür sorunlar varken birden bire biz mimarlık eğitimi beş yıla çıkardık kararı kolay çıkamıyor, yani YÖK yetkilerinde dışında hukuki olduğu kadar politik bir problem . Ama yine biraz evvelde söylediğim gibi informal görüşmelerde ortaya çıkan başka bir şey var. Bizim bunu 5 yıla çıkarmak isteğimizin temel nedeni iyi bir meslek adamı yetiştirme konusudur. Biz o endişeyi taşıyoruz. Ama iyi meslek adamı yetiştirmenin temel kuralı da iyi bir filtre koymaktır. Bu filtrenin nedenide dünyada bir tanedir, akreditasyondur. Bunu da uluslararası düzeye çektiğiniz zaman bu problem birçok yönüyle çözülmüş olur. Bizim amacımız bu meslek adamlarını iyi yetiştirmek değil mi? Bu süzgeci koyduğunuz zaman zannediyorumki bu beş yıllık üzerinde düğümlenen problem çözülmüş olur. Hiç bir karar almanız gerekmiyor, hiç bir YÖK kararını almanız gerekmiyor. Yalnız programınızı organize etmeniz gerekir. Programınızı planlamanız gerekiyor. Hiçbir mevzuatta hazırlık okulunda yalnız yabancı dil okutulur diye bir kural getirilmiyor. Birde bir mevzuat var şu anda, o da tezsiz yüksek lisanstır. Bu da eskisi gibi yüksek mühendis, yüksek mimar ünvanını beş yılda verme imkanını size veriyor. Ama dediğim gibi burada problem bunlardan hiçbiri değildir. 4 yılda mezun olan insanın meslek uygulama yetkisindeki endişelerinizdir bütün problem. O endişeyi çözmek de olayı beş yıla taşımakla çözülmüyor. O endişeyi ortadan kaldırmak da okullarınızın eğitim kalitesini kontrol edecek bir objektif mekanizmayı ortaya koymanızdan geçiyor.

Prof.Dr.AYDEMİR; Teşekkürler. Sayın Ertürk. Bu konuda görüş bildirmek isteyenler varsa lütfen çekinmeyin bunları tartışmak için burada toplanmış bulunmaktayız.

Prof.Dr.Mine İNCEOĞLU; (Mimarlık Fakültesi Dekanı, İTÜ, İstanbul)

Zafer Ertürk'ün konuşmasının başında olmadığım için bilemiyorum. Ancak beş yıl için bizim bölüm başkanlığı toplantısında bu kararı alırken verdiğimiz karar orda bir eğitimin kalitesiydi. Mimarlık eğitiminde sadece bilgilerin verilmesi değil hepinizin bildiği bir öğrencinin yavaş yavaş belirli becerileri kazanma süreci vardır. Bununda 4 yıl gibi bir sürede sıkıntıları olduğunu düşünüyorum, yani hazırlık okulu bir çözüm gibi görülebilir ama hazırlık okulu her öğrenci için söz konusu değildir. Şimdi biz %30 İngilizceye geçtik. Bu sene öğrencilerin yarısı hazırlık okuyor, yarısı kolejlerden geliyor. Böylece doğrudan eğitime başlıyoruz. Hazırlık okullarında bazı programların konulması tartışılabilir. Yarısı doğrudan başlıyor, diğer yarısı bazı dersleri almış olarak geliyor. Ne kazanılabilir. Doğrusu bunu çözemedik. Hazırlık okulunu biz bir şekilde eğitime entegre edemedik. Bu nedenle bizim eğitimimiz yine de 4 yıldır. Şimdi 4 yılda daha iyi ne yapılabilir. Biz yeni bir programı dört yıla göre yaptık ve bu sene başladı. ve eskisine göre çok daha iyi olduğu inancındayız. Tabii, sonucunu uyguladıktan sonra göreceğiz. Ne kadar başarılı bir program yapabildik. Bir başka sorunumuz daha vardı, hem iyi bir eğitim kalitesi, iyi bir meslek adamı yetiştirmek. İyi bir meslek adamı kadar iyi bir yurttaş, aydın insan yetiştirmek çünkü dört yıl buna da çok yetmiyor. Mümkün olduğunca çocukların hele de mimar olacak kişilerin sosyal faaliyetlerle, sanatla, kültürle tiyatroyla iç içe olması lazım. Bunlara da zaman ayırması lazım. Dört yılın böyle bir sıkıntısı vardı. Bir başka sorunu daha vardı. Akreditasyon olayı. Avrupa ülkelerine baktığımızda dört yıllık mimarlık eğitiminin artık kalmadığını gördük. Sadece Hollanda'nın bir raporunu ele geçirmiştik. O raporda da bir inceleme yapılmış. İngiltere'ye göre yapılmış. 4 yıllık mimarlık eğitiminin olamayacağı sonunda beş yıla çıkacağını görmüştük. 5, 6, 7. Biliyorsunuz Avrupa'da sade 5-7 yıl gibi çok yüksek. Amerika'da 4 yıllık var, 5 yıllık var. Çeşitli okullar var ama, yüksek lisans yapmadan onlar hiçbir şekilde mimar olabilmek sınavına giremiyorlar, yani akredite olmak için de bize 5 yıl belirli bir standardı tutturabilmek de doğru gelmişti. Bunun için bir takım öneriler var 5+1 ile bir yüksek lisansla akreditasyonu, yüksek lisans ile tamamlayalım. Olabilir. Ama yüksek lisans yapmayanlar olacak %50 si %60 ı oranında. Bunları biz 4 yılda mezun edeceğiz. Bizim ülkemizde de sınavla mesleğe başlama olmadığı sürece bu çocuklar mesleği icra etmesinler diyemiyorsunuz. O çocuklar 4 yılda artık mesleği icra edecekler. Pek çok arkadaşımız sorunu bile bile hele Anadolu üniversitesi, kadrom yok, yerim yok, çok zorlanacağım, ama beş yıla inanıyorum dedi. Kemal Bey inanmadı. Beş yıl bizim için hayati bir mesele değil. İyi bir mimar olabilmek için yapacağımız çok şey var. 4 yılla da yapacağımız çok şey var. Bu günkünden daha iyi bir eğitimi kuşkusuz yapabiliriz, yani onun için tartışalım. Ama 5 yılın katkılarının da çok olumlu olacağını düşünüyoruz. Onu belirtmek istedim. Teşekkürler.

Prof.Dr.İbrahim NUMAN (Mimarlık Bölüm Başkanı, Doğu Akdeniz Üniversitesi, Kıbrıs)

Gerek Zafer Beye, gerek Mine Hanım'a tamamen katılıyorum. Fakat meseleyi birde şu açıdan ele almak lazım. İyi bir mimar yetiştirmek ve mimarın kalitesi bizim sorunumuz olduğu gibi odaların da sorunu olması lazım. Dış memleketlerde bunlar çeşitli meslek kuruluşlarının, mimarlık odalarının yaptıkları sınavlarla odaya kayıt olduğu için zaten kendiliğinden standardizasyon veyahut akreditasyon için bir önlem alınmış oluyor. Ayrıca biz eğitim kuruluşları olarak meslek odalarının açacakları bu sınav sistemlerine göre, hem kendimizi hem de öğrencimizi hazırlamak hem de onlara eğitimdeki yeni atılımları yeni trendleri öğretmek bakımından ilişki içerisinde mimarlık mesleğini güncelleştirip ileriye götürebiliriz. Bu sene Amerika'da bu akreditasyon meselelerini inceleyebilme fırsatı elime geçti. Gittiğim okulda doğrudan doğruya akreditasyon başkanıyla görüşme fırsatı buldum. Tabii onların 1918 de yaşadıkları, geçirdikleri

durumu biz bugün geçiriyoruz. Onlar 1918 de mimarlık okulları birliğini kurmuşlar. Bu association of college artc. diye. Mesele buradan başlıyor. Acaba bugün burada biz mimarlık bölüm başkanları iletişim grubu olarak mı bulunmak isteriz yoksa yaptırım gücümüz olacak bir başka kurum olarak mı bulunmak isteriz. Yani iletişim grubu olarak güzel, bir araya gelelim, konuşalım. 5 yıla çıkmakta söyleyeceğimiz şeyle bir tavsiyeden başka birşey olamaz. Fakat biz kendi kendimizi nasıl kontrol edeceğiz. Kendi standartlarımızı kurmakta birbirimizi nasıl ikna edeceğiz. Bu ayrı bir konu. Bunu da herhalde gözden geçirmemiz lazım. Mimarlık eğitimi için. eğitim kalitesini yükseltmek illa beş yıla olacak değil, hazırlık okulunu koyabiliriz. Veyahutta tezsiz master yaptırabiliriz. Bunlar hep dünyada yapılan şeyler. Fakat bizim üniversite gibi, Doğu Akdeniz üniversitesi gibi hazırlık okulu bütün üniversiteye hitap eden. bütün üniversitelerde hazırlık okulu olan sistemler içerisinde bunu yapmak bir hayli zor. Çünkü çeşitli bariyerler var orda. Oraya getirip mesleki ders koyamıyorsunuz. Çünkü birisi geldiği zaman bir tofel veyahutta İngiltere'den Cambridge'den belge getirdiği zaman hazırlığı atlayıp geçmiş oluyor. Hazırlığın açmış olduğu sınavları da geçmiş oluyor. Bunu fazla uzun tutmak istemiyorum. Mesele dönüyor bu eğitimin standardının veyahutta kalitesinin sağlanmasının ancak bir akreditasyon meselesiyle çözülebileceğine. Amerika'daki sistem içerisinde biraz önce hocanın bahsettiği gibi beş yıl önemli bir konu. Akreditasyon şartlarının belirlenmesi ve akreditasyona geçilmesi kaliteyi sağlayacaktır.

Prof.Dr.ERTÜRK; Mimarlık içinde farklılıklar olabilecek gerçeğini kabul etmemiz lazım, yani mimarlık içinde, ülke içinde çeşitlilik olması gerekiyor. Şu gerçekleri kabul etmemiz gerekiyor. Herkes için söz konusu olmamalı, bu benim kişisel görüşüm. YÖK nasıl 4 yılı herkese bir gömlek gibi giydirdi. Bizde herşeyin çözümünün akreditasyon, eğitimin niteliğinin artırılmasının herşeyin çözümünü, bir tek yeni bir gömlek giydirmekle olmayacağı hem fikir olsun. İkinci hem fikir olmamız gereken konu ülkenin düzeyinde bunu yayan değil, çeşitlilik sağlamak amacıyla desteklenmesi gereken bir husus olarak ortaya koymamız lazım. Hukuki konuda da 2547 sayılı kanunun eğitim süresiyle ilgili maddesini açarsanız orda tanımlar. 4 yıllık eğitim der, 2 yıllık eğitim der, tıbbi bunun dışında tutar. Hukuki konuda katılmadığım bir konu var. Her olaya mimar perspektifi ile bakıyoruz. Diyoruzki mimar herkesten farklıdır. Mühendisde herkesten farklıdır. Eğitimin aynı özellikleri yaratıcılık olsun, mühendisde olsa, doktorda olsa hep aynı şeyleri taşıdığı görüşünü taşıyorum. Ama mimarlık için bizim amacımız, kanımca, farklı standartları ülke için getirmemiz lazım diye düşünüyorum.

Prof.Dr.AYDEMİR; Ben bir saptama yapabiliyordum. 5 yıl biraz önceki konuşmalarda mezunların işe girişine bir engel gibi gösterildi, yani ben öyle anladım. Biz mezunlarımızın tümünün kamuda çalışacağını varsaymıyoruz.. Kamu da giderek küçülüyor. Mezunlarımızın birçoğu kendi başlarına çalışacaklardır. Türkiye'de veya başka bir yerde. O nedenle bunu bence çok öne çıkarmamız gerekiyor. Kamu sektöründe görev alırken doğrudur 4 yıllıkla 5 yıllık mezunların bir ayrımı yok. Bir şekilde işe başlıyorlar. Bir avantajda sağlamıyor. Ama bunu başkaları çözsün. Ülkenin istihdamı ile ilgili bir sorun. Ben onu çok öne çıkarmayalım görüşündeyim, ama kalite ve farklılık bence bölümler ve üniversiteler arasında olmalı ki yarışma doğabilsin. Dışardan örnek vermek gerekirse. Oxford ve Cambridge diğer üniversitelere göre ayrıcalık konumda, Türkiye'de de bu mimarlık bölümlerinin farklılığından kaynaklanan bir tercih nedeni olur, bu yaratılmalıdır, bu oluşturulmalıdır diye kişisel görüşüm var.

Prof.Dr. İNCEOĞLU; Niye mühendisler değil de niye mimarlar. Benim bildiğim kadarıyla doğrusu ben tek başıma böyle bir şeyi etüd ettiğimi söyleyemem ama bizim fakültede bir grup akreditasyon konusunda çok yoğun çalıştı. Dünyanın çeşitli yerlerindeki üniversiteleri incelediler. Bizim yaptığımız toplantılarda ve konuşmalarda mühendisler için zannediyorum Amerika'da da, böyle bir şey söz konusu değil. Yani akredite olmak için üye olmak için beş yıl şartı var. Ama eğitim 4+2 olarak kabul ettirilebilir. Mimarların durumu süre olarak dünyada özel, çünkü şöyle tartışmalar var. Arkadaşlarımız da haklı, iletişim teknolojinin bu kadar hızlandığı bir dönemde pek çok şey kısalıyorken pek çok şey çabuk öğretiliyorken, biz 5 yılı nasıl savunabiliyoruz. Bizim fakültede herkes 5 yılı savunmuyor. Tam tersine 4 yılı savunan arkadaşlarımız da var. Epey tartıştık. Ama mimarlığın konumunun gerçekten özel olduğu ve sadece bilgi iletmenin ötesinde çok daha farklı özellikler içerdiği ve dünyada da incelendiğinde, akreditasyon ilerde dünyadaki çeşitli ülkeler için sözkonusu olursa bu bize bir zorunluluk gibi göründü. Başta biz diğer mühendislerden farklı olduğumuz görüşünü öylesine çıkardık. Yasa yönünden 4 yıl gömleğini bakıyorsunuz ki tıp fakülteleri delmiş tıp fakülteleri nasıl deliyor ise, gerçekten doğrudur, kimse tıp fakültelerini 4 yıl olsun diyemez ama mimarlığı da dünyadaki örnekleri ile göstererek mimarlığın konumu da diğer konulardan çok daha farklı değil, gerçekten inanıyorsak gösterebiliriz gibi geliyor. Diğer konu bu 5. MOBBİG toplantısı, diğer 4 tanesinde ısrarla pek çok arkadaşımız hepimizin 5 yıl olmaması gerektiğini, hazır olan üniversite veya isteyen üniversitelerin 5 yıla geçmesi. Gerek öğretim üyesi sıkıntısı çeken gerek başka türlü mekan veya başka türlü sıkıntıları olan bölümlerin geçmesinin zor olup olmadığını, ortak derslerde de konuşacağız. Yani bizim hepimizin farklı renklerinin olmasının güzel bir tarafı var. Bu farklı renkleri korumamız gerektiği tartışıldı. Ama ısrarla özellikle sorunları olan üniversiteden arkadaşlarımız biz siz 5 yıla çıkarsanız 4 yılda kalmak istemeyiz, çünkü beş yıl bir ayrıcalık olacaktır diyorlar. Farklı kaliteli üniversite imajı yaratacaktır. Mimarlık eğitiminin gerçekten 5 yıl olmasına inanıyorsak biz bunun dışında kalmak istemiyoruz. Uzun uzun tartışıldı 4 toplantıda, arkadaşlarımız eğer böyle birşey yapacaksa biz her türlü sıkıntıyı göğüslemeye razıyız ve bu da bir geçiş süresidir diyorlar. Yani böyle bir karar alınırsa beşinci yıla gelinceye kadar öğretim üyesi, mekan vb. zaman içinde bunlarda aşılabılır. Onun için biz bunun dışına çıkmak istemiyoruz. Yani daha önce bunlar tartışıldı, ama o karar değişebilir, farklı yönetimler farklı şeyi savunabilirler. Ama çoğunluğun isteği böyle bir ortak kararı alalım idi. Hatta Kemal Gürüz Beyin önünde 33 kişiydik. Tek tek konuştuk, hepimiz aynı görüşü savunduk.

Prof.Dr.Mesut ÖZDENİZ, (Mimarlık Bölümü, KTÜ, Trabzon)

MOBBİG toplantılarına herseferinde yeni arkadaşlar yeni yüzler katılıyor. Tabii böyle olunca da yeni görüşlerinde olması son derece doğal. Sayın Mine Hanımda bunu dile getirdiler. Biz bu toplantılarda 5 yılı çok tartıştık. Mademki Avrupayla, Dünyayla entegrasyonumuz söz konusu öyleyse bizim mimarlarımızın, mezunlarımızın onlarla başa çıkabilmeleri için onlarla eşgüdüm sağlabilmeleri için onların kullandıkları eğitim süresini bizim de kullanmamızın yararı olur dedik. Birçok başka nedenlerin yanında, bu beş yılı tartıştık. Şimdi ben derimki bugünkü kısa süremizi artık 4 yıl mı olsun, 5 yıl mı olsun buna harcamıyalım. Bunun yerine daha düşünce geliştiren konularda daha fazla tartışalım. Bu konuların başında da eşkredilendirme geliyor, yani nasıl bir eşkredilendirme sağlanabilir? Bu konuda görüş oluşturabilirsek çok daha yararlı olacağına inanıyorum. Teşekkürler.

Prof.Dr.Özer ERENMAN (Mimarlık Bölüm Başkanı, MSÜ, İstanbul)

Bu güzel organizyon ve evsahibliğiniz için sizlere teşekkür ediyorum, diğer meslektaşlarıma da saygılarımı sunuyorum. Bir arada olmaktan dolayı mutluluğumu ifade etmek istiyorum. Öyle görüyorum ki gündemin birinci maddesi YÖK'ten alınan yanıt idi. Ama bir yanıt alınamadığı, anlaşıldı. Demek ki bir mesafe kaydetmiş durumdayız. Bu görüşmeler epeydir devam ediyor ama YÖK seviyesinde henüz bir ilerleme kaydetmediğimiz anlaşıyor. O zaman acaba bir yöntem hatası mı yapıyoruz, bu ilerlemeyi hızlandıramamakla? Şimdi hemen şunu söyleyeyim kesinlikle yanlış anlaşılmasın, çatlak ses çıkarmak, ayrı bir ses getirmek istemiyorum. Meseleyi çok boyutlu düşünmezsek belki hata yapabiliriz diye düşünüyorum. Acaba bizim görüşlerimize karşı ne görüşler olabilir ve onu kendimce bulmaya çalışıyorum. Eğer sizlerde böyle bir yaklaşımı uygun görürseniz, belki birşeyler bulabiliriz. Bizim YÖK'e sunduğumuz ilkelerimizi ya da isteklerimizi ve gerekçeleri belirten yazıyı tekrar okudum ve onların birçoğuna tabii katılıyorum. Bazı karşı görüşlerde gelebileceğini hissediyorum. Altını çizerek söyleyeyim ki ben MSÜ olarak bir eğitimdeki gelenekciliğin ve tutuculuğun olduğu bir kurumdan geliyorum. Bizim eğitimimiz,, eğitimdeki anlayışımız oldukça tutucudur. Biz beş yıla indiğimiz zaman programlarımızdan hiçbirşey indirmedik. 5 yıllık programı 4 yıla sığdırdık, haftada 40 saat derslerimiz var, aynı programı yapıyoruz. Öğrenciye bu kadar kısa sürede bilgilerle bombardıman etmekle de olmuyor. Bunu da kabul ediyoruz, kesinlikle 5 yıla taraftarız MSÜ ve ben. Acaba amacımız doğrultusunda sadece 5 yıl tek meselemidir? Amacımız iyi meslek adamı yetiştirmek. İyi meslek adamı yetiştirmek için süreyi 5 yıla çıkartmak mıdır?

Başka faktörler yok mudur? Biz YÖK'e sunduğumuz yazının 1. ve 2. maddelerin hep uluslararası kurumlarla uyum sağlamayı ve eşgüdüm sağlamayı ön plana aldık. Bizim yetiştirdiğimiz meslek adamları acaba nerelerde istihdam edilecek? Hepsi Amerika'ya mı, İngiltere'ye mi gidecekler? Avrupada mı iş sahası bulacaklar? Meslek olarak söylüyorum İstanbul'daki meslektaşlarımızın yaptığı işler nelerdir?. Mimarlığın hangi seviyesindedir?. Acaba yaptıkları işleri mimarlık diye tanımlamak mümkün müdür? Ülkenin birtakım gerçekleri var. Ben Sayın Ertürk'e katılıyorum. Tek ceket giymek ya da tek kılıfa sokmak pek doğru olmayacak. O zaman biz bu isteklerimizi 5 yıl diye belirtmek yerine bütün sosyal ve mesleki gerçekleri ortaya koyarak alternatifli yahutta değişken bir eğitim modeli önerebilirsek acaba daha mı hızlı gideriz daha mı inandırıcı oluruz. Benim özet olarak bu konuda söylemek istediğim şu. İyi bir eğitimse hedefimiz, iyi meslek adamları yetiştirmekse tek faktör olarak 5 yıldaki iddiamız bizi zayıflatır gibi düşünüyorum. Çünkü eğitimin daha birçok faktörü var iyi bir eğitim için, iyi bir eğitim ortamının yaratılması, son derece önemlidir. Sizler belki mutlu kişilersiniz böylesine güzel bir kampüs içinde, birçok üniversitede diğerleri de öyle eğitim yaptığınız için. Biz MSÜ olarak küçük bir yerde üstelikte güzel sanatlar fakültesiyle birlikte eğitim yapmak durumundayız. Bu şartlar altında nasıl bir eğitim, ne derece bir eğitim çıkar bilemiyorum. Eğitimde eğitilecek kişilerin altyapısı da çok önemli, hiçbir sosyal ve kültürel birikimi olmayan kişi pekala sıralama sistemiyle gelebilir ÖSYM nedeniyle. Benim elimde bilgiler var, bizim bu sene okulumuza, bölümümüze müracaat eden sadece birinci tercihden bir kişi var. On sekizinci tercihden gelmiş hiç alakası yok istemiyor ortalama 6. tercihde yoğunlaşma o da 11 kişi. demekki 18. tercihden zoraki gelmiş bir insanı siz 5 yıl değil 35 yıl okutsanız ne olacak . Çocuğu takip ediyorumda en arkadaki sırada oturuyor hayallar aleminde memleketinde mi dir nedir bilemiyorum. Bu sene geçsede bir daha mı girsem diyor. Giremezse zoraki bir mimar olacak, bizde onu illaki mimar edeceğiz sonunda. Ayrıca iyi bir eğitimle iyi insanlar yetiştireceksek eğiticinin de iyi yetişmesi lazım. Ben 1967-68 den beri eğitim kadrosundayım. Bir kere

yurtdışına gidebildim devlet parasıyla. Yani hiçbir imkan verilmedi. Sadece ben kendimi örnek olarak verdim ama bizim kurumumuzda bütün arkadaşlar öyle. Umarım diğer kurumlar daha şanslıdır. Demek ki eğitimcilere de birtakım imkanlar sağlanmalıdır. İyi bir eğitim için 5 yılın dışında, bence en önemli şey tavizsiz eğitimidir. Biz buraya gelmeden önce yaptığım program genel af programı oldu. Üç tane sınav hakkı daha verildi. Adam başarısız olmuş atılmış, gireceği 3 saatlik bir sınavda başarılı olacak bir yıllık atölye projesinden başarılı olup geçecek. Şimdi böyle taviz verirsiniz eğitimde başarısız olan bir hak daha, bütün bunları kaldırmak lazım. Eğer iyi bir eğitim istiyorsak, dolayısıyla iyi bir eğitim için sadece 5 yıl değil, mutlaka daha başka konular da var. Gelecek için iyi faktörleri belirleyerek ıslarlı olsak acaba daha mı başarılı oluruz? Her kurumun aynı standartlarda hemen herkesi illa 5 yılda mezun etmek diye birşey olmamalı. Biraz önce söyledim. herkesi virtüöz mimar olarak yetiştireceğiz diye birşey olmaz. Bırakın orta halli bir mimar olsun, çıksın gitsin diye böyle bir telkini vardır, herkesten üst düzeyde başarı beklemeyin anlamında.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bu maddenin gündeme konmasını özellikle ben istedim. Çünkü ben aranızdaki yeni yüzlerden birisiyim. Bu toplantılara katılanlar içerisinde bir dönem önceki toplantının sonuçları ne olmuştur, bilgileneelim anlamında konmuştu bu madde gündeme. Sayın Abdi Beyden yanıtını aldık. Tartışmayı bu şekilde götürürsek çok devam eder, başka yönler de çekebiliriz. Ama sanıyorum 1980 den sonra kurulan mimarlık bölümlerinin ya bilmedikleri birşey var ya da gözden kaçıyor. 1980 öncesi mimarlık eğitimi zaten beş yıldır. Biz bunu ilk defa talep ediyoruz değil ki. Arada bir kopukluk oldu. O nedenle tekrar beş yıl gündeme gelmiş durumda. İzin verirsiniz. beş dakika sonra bu maddeyi bitirelim.

Prof.Dr.ERTÜRK; Ben birşey ilave edeyim. Özer bey biraz önce çok önemli birşey söyledi. Bu benim tamamen kişisel kanaatim ve edindiğim izlenimdir. Lütfen yanlış değerlendirilmesin. Özer bey dedi ki, yaptığımız çalışmada acaba kaliteyi artırma yönünde beş yılı istiyoruz savının arkasında bu niteliği artıracak bir çalışma sundukmu, bir çalışma yaptık mı? Galiba sonuç alamamızda bir cevap gelmemesinin nedeninde de bu yatıyor. Akreditasyon nedir, Türkiye'de nasıl uygulanacaktır, bunun çeşitleri nedir? niteliği arttırmak için neler yapılmalıdır gibi eğer bir sonuç sunabilseydik, zannediyorum ki bugünkü cevapsız şekilde kalmayacaktık emin olabilirsiniz.

2. Mimarlık Bölümlerinde Kontenjan Sorunu

Prof.Dr.AYDEMİR; Bir önceki beş yıllık eğitimi tartışırken de bu gündeme geldi. Sanki üzerinde bir süre durulması gereken bir konu gibi görülüyor. Bu maddeyi gündeme koyarken de Sayın Zafer Ertürk'le biraz tartışarak koyduk. Öneri biraz da ondan geldi. Ben konuyu biraz açmaları için tekrar Zafer Beyle başlayacağım.

Prof.Dr.ERTÜRK; Şimde şöyle bir görüntüyle karşı karşıyayız. Hiç bir mesleğin niteliğini artırıcı gerekçeye dayanmayan bir kontenjan belirleme düzenimiz var. Bizim KTÜ Mimarlık Bölümü 30 öğrenciye göre dizayn edilmiştir. O zamanın öğrencileri hatırlarlar. Bizim sınıflarımız 30 kişilik çok sevimli, çok verimli mekanlardı. Hatırlarım, öğrenciler gece eve gitmezler orada çalışırlardı. 1980 de kontenjanımız 80'e çıkarıldı. Bizim arkadaşlarımız masa, tabure yapmaya kalktılar, koridorada masalar koyduk sesimizi çıkarmadık. Bir süre sonra 80'e de alıştık. Geçen sene bunu özel çabalarla 60 a indirdik. İndirmekte de çok kararlıyız. Ama ben öğrenci işlerine bakan Rektör Yrd. olarak her üniversite ne kadar alıyor diye bir çalışma, bir istatistik yaptım. Şimdi bu gerçeği ifade etmek zorundayım. ODTÜ'de çok güzel bir sınıf büyüklüğü var. Öğretim

elemanları ile amaçlarıyla, programının amacıyla doğrudan doğruya ilişkili bir rakam bu. Ama ODTÜ dışında Çukurova'nın bildiğim kadarıyla çok planlı bir rakamı var, bildiğim kadarıyla 20 dir hala. Ama kendi mezun olduğum üniversiteye bakıyorum 160, MSÜ. 180. Söylemekte birazda sıkıntı çekiyorum. Tecrübe yaşadım KKTC.'de onun rakamı 400 ve 400 öğrenci gitmiyor oraya. Ama öyle bir rakamki Türkiye'de açıkta kalacak her öğrenciyi mimar yapmaya yetiyor, yani puanı düşürmeye yetiyor. Bu beni son derece rahatsız ediyor. 5 yıllık eğitim kadar önemli bir konuda özel okullardır. Doğrudur. Yalnız 400 öğrencinin gitmediğini ben de biliyorum. 100 öğrenci gidiyor. 100. üçüncü öğrencinin taban puanına baktığınızda puanı o kadar düşük ki 400 öğrenci gelecek diye yapmamışlar bunu. Öğrenci alabilmek için onu koyuyor. Ve biliyorsunuz bu konu kavga nedenlerinden bir tanesidir. Buna karşı çıkanlarla arada büyük problemler çıkıyor. Şimdi bu konunun konuşulması gerektiğini düşünüyorum. Bu işleri çok ciddi yapan kurumlarla bu işi ciddi yapmayan kurumların arasındaki farkın bir şekilde ortaya çıkması lazım. Bunu, sorumluluğu ne olursa olsun, bizim meslek adamı olarak bir yerde gündeme getirmemiz gerekir. Bir defa bakıyorsun köklü bir kuruluş İTÜ 200 de alsa bunu planlayabilir. Karşıyım, ama öyle bir köklü kuruluş, öyle bir kadrosu var ki karşı olmama rağmen planlayabilir ve bunda bir art niyeti yok o kendi elinde. Ama mimarlık mesleğini vereceğiniz insanları bu kadar ticari amaçlara alet yapmanız, buna sesimizin çıkmamasına ben tahammül edemiyorum. Birçok insanında tahammül etmediğini çok iyi bildiğim için bunu burda sesli olarak ifade ediyorum. Kıbrıs'ta diğer bir üniversite var, meslektaşlarımla nasıl çaba gösterdiğini, gece gündüz çalıştıklarını biliyorum. Doğu Akdeniz Üniversitesinin çizdiği gelişme çizgisi bizim ülkedeki birçok üniversite ile karşılaştırılmayacak kadar yüksek. Yarı devlet, vakıf üniversitesi kampüsüne gidiyorsunuz bir üniversite kampüsü. Öğretim üyesi alma çabaları, kongreler, konferanslar, öğrenciyle diyaloglar kurma çabaları son derece başarılı geldi bana. Orada da yüksek bir rakam. Ama rahatsızlık vermiyor. Şu noktada rahatsız edici olan bu işi ticari bir şeye çevirme noktasında olmaları ve 400 diyorsunuz ben 400 almadım diyor. Biliyorum 400 olmadığını ama 400 üçüncü alıyorsunuz. Onun taban puanı mimarlık mesleğine girenin taban puanının kaç olduğunu biliyor musunuz? 200. Yani Türkiye'de hiçbir meslek yüksek okuluna girme performansını göstermeyen bir öğrenciyi orada mimarlık eğitimine kabul ediyorlar. Burda tek tip elbise var. ODTÜ, den mezun olanda Doğu Adeniz'den Kıbrıs'tan mezun olan da bakıyorsuyunuz aynı. Aynı yetkiyle karşınızda. 1000 yataklı hastanede yapabilir, genel müdürde olabilir. Hatta profesör de oluyorlar. Bu beni çok rahatsız ediyor. Karşılıklı tartışma yaptığımız zaman şunu söylüyorlar: Türkiye'de Devletin biz beğensek de beğenmesekte bir denetimi var. KTÜ örneği var. 40 yıl içinde sahiden inanılmaz noktalara getirebiliyorsunuz. Çukurova'daki arkadaşlarımdan yakından biliyorum, verdikleri çabayla 20 öğrenciyle başarılı bir çizgi yakalamışlar. Bu endişelerle ne yapılacağını insan bilemiyor. Nasıl birşey önereceksiniz? En azından tartışılmasında yarar gördüğüm için buraya getirdim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Önceki oturumda MOBBİG olarak biraz tüzel kişiliğimiz olsa, bir danışma kurulu olmaktan öteye çıksak diye bir görüş dile getirildi, bunun devamı olarak ben acaba bir eksiklikmi var diyorum. Kontenjanlar hep üniversitelere empoze ediliyormuş gibi. Biz bir direnç noktası da koymadık diyorum. Bu tartışmalarda bir direnç noktası, bir sınır bizlerden gidebilirmi? Bütün fiziksel gücümüz insan gücü olanaklarımız gözünüzde tutulduğunda koyabileceğimiz bir sınır varsa, bunu kontenjanların bir yerden belirlenmesini engelleyecek bir araç olarak kullanabilir miyiz? Benim bir sorum var. Görüş bildirmek isteyenler olursa söz sizlerin.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Şimdi, acaba bu sorunun cevabı diyorum, Zafer Bey bunu iletince bir eşkredilendirmemidir? Biz nekadarsa yasal bir kuruluş olmaya çalışsak da tam olamayız. Bir kurum kaldığı benim bildiğim kadarıyla, hani YÖK bize diyor ki kontenjanları düşürmeyin diye ama YÖK'ün kendisinin de mutlu olmadığı zorunlu kaldığı birtakım şeyler var. Bir yerde üniversite açılıyor. Elemanı yok en azından 20-30 tane öğrenci alıyor. Orana bakın son derece düşük, öğretim üyesi ile öğrenci arasındaki oran önemli. YÖK' te bunu çok mutlu olarak yapmıyor. Politik baskılara maruz kalıyor. Bizden bir arkadaşımızın canı çıkıyor. Sorun tabii bunu çözebilme, bana öyle geliyorki ciddi bir eşkredilendirme kurabilirsek burada öğretim üyesi,, öğrenci oranı belirlenirse bu öğretim üyesi, öğrenci oranları çok yüksek olursa, herhangi bir şekilde bu şeye girebilme düzeyde; bu standartta senin yerin yoktur. Senin öğrencin sayılmıyor. Bunun verdiği diploma bunlara eşdeğer değil diyor ise, bana en iyi yaptırım bu gibi geliyor. Bizim sorunumuz önce ulusal, uluslararası tamam doğrudur. Hedefimiz uluslararası bir akreditasyondur. Diğer üniversitelerle yarışmaktır. Ama önemli olan önce kendi ulusal sınırlarımızda standartlarımız nedir, çitamız nedir uluslararası standartlara bakarak, bunu karşılaştırmaktır. Bu da bu sorunumuzu çözeceğiz demektir.

Prof.Dr.NUMAN; Mine Hanım sanki ben konuşmama başlamış ve söyleyeceklerimin bir kısmını söylemiş gibi konuşmaya başladı. Konuşmanın o kısmına dokunmadan devam edeyim.

Eşkredilendirme meselesi sabahtan beri ikinci kez gündeme geldi. Birincisi 5 yıllık mesele, eşkredilendirmeye dayanan bir mesele. Kontenjan yine eşkredilendirmeye dayanan bir mesele. Geçen toplantıda ben bir şeyi ifade etmişim bugün siz Türkiye'de yaşamıyorsunuz ama çok yakın da aynı problemi yaşayacaksınız. Özel vakıf üniversiteleri veya vakıf üniversiteleri Kıbrıs'taki durum aynen burada da yaşanacaktır. Onun için hangi okul açılacak, hangi statüde açılacak, yahutta bu okul açılırken neler istenecek, hangi eşkredilendirme sistemi içerisinde açılması gerekir, bunlarda ayrı bir konu. Şimdi Kıbrıs'ta 5 tane üniversite, 5'inde de Mimarlık Bölümü var. 5'i de öğrenci alıyor. 6'sında da mimarlık var. Şimdi bunların başlangıcı tamamen politik bir takım kararlara dayanıyor Politika doğrudan doğruya sermayenin tesiri altında kalmış, sermaye kendisini ortaya koyduğu zaman çok rahatlıkla bir üniversite açabiliyor. Buna ne yapabileceksiniz. Bu birinci mesele, ikinci mesele bizim çok yakında yaşadığımız bir konu. 10500 öğrenci kontenjanı 20 bine çıkaracaksınız dendi bize Türkiye Cumhuriyetinden geliyor bu teklif. 20 bine çıktığınız zaman size şu kadar bir tahsisat ayrılacaktır. Çıkmasanız ayrılmayacaktır. Olsun mu, olmasın mı büyük bir tartışmalardan sonra önce peki dendi, verilen sözler tutulmadığı için biz tekrar geriye dönüş yaptık. Şu anda küçülme ve 2 sene içerisinde tamamlayacağımız alt yapıyı gündeme getirerek kontenjanımızda küçültmek istiyoruz. Bir yandan da büyümenin durdurulup kalitenin alttırılması gerek, fakat Kıbrıs üniversiteleri için bir başka dezavantaj var. Arada bir su var, bu suyu aşmak lazım, bu da bir dezavantaj öğrenci çekmekte. Onun için orada yazılı kontenjanlar hedeflenenin ancak %50' sidir en fazla. 100 kontenjan veriliyorsa, 70 öğrenci hedefleniyor. Bu da puanların düşmesine sebep oluyor. Buna rağmen Doğu Akdeniz üniversitesini 320 ile dondurabildik. Mimarlık için bu yıl tercih ortalamamız çok memnuniyet verici 4. tercih öğrencilerimiz arasında 1. tercihle giren 12 ye yakın öğrenci var. O da bir gösterge bizim için, ben burada okulu anlatmaktan ziyade şuna dönmek istiyorum. Eğer milli bir akreditasyon sistemi olacak olursa bugün ilk mürakat edecek olan bizim üniversite olacaktır. Veyahutta ben kendi fakültem namına mürakat etmek isterim. Ben Rektörümüzün karşısına çıkıp akreditasyona mürakat ettikten 2 sene sonra akreditasyon komitesi bizi kontrol

etmeye geliyor. Hocam 2 sene sonra bana akreditasyon komitesi gelecektir. Beni akredite etmek için kontrol edecektir. Benim eksiklerim şunlardır, hoca öğrenci oranım şudur, benim şuna çıkarmam lazım, laboratuvar olanaklarım şudur, şuna çıkarmam lazım. Dersliklerim binalarım her bakımdan gerek, fiziki olarak, gerekse eğitim bakımından ben, istediğim herşeyi rektörümünden koparabilirim. Akreditasyon aslında benim için başımda demokrasinin kılıcı değil, rektörün başında bir demokrasinin kılıcı. Ben akreditasyonun arkasına sığınır rektörden herşeyi koparabilirim. Keşke böyle bir akreditasyonun minimallerini koyabilsek burda. Benim sabahdan beri belirtmek isteğim konu buydu. Bu komite bir iletişim grubu olmaktan çıkipta mimarlık okulları birliğı gibi bir birlik haline gelebilirse ve biz akreditasyon minimallerini ortaya koyabilirsek mimarlık okulları için öğrenci hoca oranı şudur. 100 tane hocası olan 500 kişide alabilir, ama 20 tane hocası olan ona göre kontenjan açmalıdır, birtakım minimaller koymamız lazım. Kontenjanlarımızı da ona göre tesbit edebilelim. Bizim belki görünmekle birlikte tutturmak istediğimiz şey dünya standartlarının üstünde bir durum ama 1'e 20 her hocaya 20 öğrenci gibi bir rakam üzerinde duruyoruz. Rektörlüğümüzde bunu kabul etmiş durumda. Bizim bütün mücadelemiz 20 rakamını 15'lere 12'lere çekebilmek, bu da ancak mimarlık okulları birliğinin tespit edeceği minimallere göre bir pazarlık konusu olabilir. Ben bu gündem dışına fazla çıkmayayım. Teşekkür ederim.

Doç.Dr.Türkan Uluş URAZ(Mimarlık Bölümü, İTÜ, İstanbul)

Ben aslında Zafer Beyin yakında bu durum Türkiye'de de karşılayacağımız bir sorun olmaya başlayacak dediğı, adeta bir tehlikenin habercisi olarak nitelendirdiğı olayın çoktan başımıza geldiğini düşünüyorum. Şu anda Türkiye'de çok fazla özel üniversite, vakıf üniversitesi açılmış ve açılmakta. Daha geçen günkü gazetede Cumhurbaşkanının Ankara'da Çankaya üniversitesi açtığını bunun da bu ülkede herkes okumalı diye çok hayırlı bir haber olarak verilip adeta mutlu bir olayı müjdelar gibi bir tavır içinde algılandığını biliyoruz. Başka şeylerde duyuyoruz. Öğretim üyeleri arkadaşlarımızın bu üniversiteler tarafından adeta cezbedilme mücadelesinde olduklarını biliyoruz. Çok iyi ücretlerle öğretim üyesi arkadaşlarımıza dayanılmaz teklifler sunuyorlar. Fakat bir şey aklıma geliyor doğrusu. Sizlerde düşünüyorsunuzdur. Şu anda Mimarlık çok yaygın değil, Kıbrıs'ta büyük bir hayretle izliyorum fakat 6.ncı mimarlık bile açılmış. Mimarlık çok yaygın değil, iç mimarlık, çevre tasarımı gibi konular ağırlıklı sonunda, acaba mimarlık Türkiye'de geleceğini yavaş yavaş başka dallarımı bırakıyor diye geliyor aklımıza. Onun dışında birşey söylemek istiyorum. Bazı okullar belli bir kaliteyi hedeflemişler. Bununda farkındalar. Çünkü bazı üniversiteler kendilerini kamu oyunda belli bir durumda göstermek için, İngiltere'de ne üniversitesi ile eşdeğer program ve içerik uyguladıklarını söylüyorlar. Yani belli bir düzeyde olmanın iddiasını batı ülkelerinden bir üniversiteyle eşdeğerlilik, hatta diploma eşdeğerliliğinin peşinde olduklarını ve hatta bunu sağladıkları sözleriyle doğruluyorlar. O zaman İbrahim Beyin dediğine çok katılıyorum Mine Hanımın sanki bunun tek cevabı akreditasyondur, her şeyden önce ülke çapında akreditasyondur demesini çok onaylıyorum. Biran evvel ülke çapında bir eşdeğerlilik sistemini kuracak çalışmaları başlatmamız lazım. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bir küçük saptama yapayım. Bu toplantı düzenlenirken doğrusu ne kadar vakıf üniversitesi var ve hangilerinde mimarlık bölümü var bilemediğimiz için onlarla iletişim kuramadık. Keşke kurabilseydik de onları da dinleme fırsatını bulsaydık. Onlarda bizi dinleme fırsatını bulsaydılar. Türkan Hanımın dediğı gibi ben de gazetelerde mimarlık bölümüne öğrenci aranıyor şeklindeki bir iki ilandan haberdarım.. Sadece birkaç üniversite dışında diğerleri hakkında benim de bir bilğim yok. Bundan sonraki toplantı nerede yapılacaksa en azından o toplantı için onlarla da ilişki

kurmamız gerek, onları bu anlamda dışlamamız doğru değil. Aynı mesleği paylaşıyor,, aynı eğitimi veriyoruz. O zaman onların da bu toplantılar içerisinde yer almalarında yarar var. Onlar da bir görüş bildirirler.

Bize şunu söyledi biz size denklik verirken belirli kriterler verdik ve bu kriterlerden bir tanesi de her 40 öğrenciye bir tane öğretim üyesi düşmesi. Ayrıyeten her 15 öğrenciye bir öğretim elemanı gibi birtakım rakamlar ortaya çıktı. Şimdi mademki bu toplantılar yapılıyor. Bu toplantılarda da bazı şeyler tartışılıyor. Bence bazı çok somut kararlar da çıkması lazım. Madem bu ikinci maddemiz mimarlık bölümlerinde öğrenci kontenjanı sorunları bu kontenjan sorunlarını da öğretim üyesi sorunlarına bağlamak istiyoruz. Bizim üniversite mezunlarının diplomalarının denkliğinin onaylanması için ortaya konan kriter 40 öğrenciye bir öğretim üyesi. Bu sizin için makul bir rakam mıdır? Değil midir?. Makul değilse rakam ne olmalıdır?. Bütün bunları somutlaştıralım. Bunları görüşelim somut kararlar çıksın. Onu istiyorum teşekkür ederim.

Prof.Dr.ERENMAN; Şimdi bu kontenjan meselesini öğretim elemanı ve öğrenci sayısı oranı ile çözmek bence yanlış olur. Öğrenci sayısındaki tırmanma bu kez nitelsiz öğrenciler ile öğretim elemanları kademesinde sürdürülerek o oranlar yükseltilebilir. Esasında, bizim hedefimiz mesleğin itibarını korumak ve meslek adamını iyi yetiştirmek olduğuna göre, bu en basit ticaret kuralı, arz talep meselesi, mimarlık ne kadar tutulan ya da aranan bir meslek olursa o düzeyde yüksek kalitede öğrenci gelecektir. Şimdi, o durumda şunu herhalde incelememiz gerekiyor. Yani öğretim elemanı öğrenci sayısından ziyade Türkiye'de ki mimar sayısı nedir? Benim oda kayıt numaram 2319 şimdi sanırım 30 binin üstünde. Türkiye'yenin bu kadar mimara ihtiyacı varmıdır? Arz artarsa talep azalacaktır demek ki öncelikle bu perspektifte bir ciddi öneriyle YÖK'e gitmemiz lazım. Bizim bölüm başkanları ya da fakülteler olarak Türkiye'deki mimar sayısı Türkiye'nin mimar ihtiyacı, Türkiye'deki mimarların dağılımını gösterdikten sonra bura da bir birikme, yığılma olduğunu eğer ispatlayabilirsek, o takdirde, inandırıcı gerçekçi bir teklif götürmüş oluruz. Belki o zaman bir yıl, için 30'a 40'a bile kontenjanlarımızı indirebiliriz diye düşünüyorum. Ama politikacıları böyle mantığın ve matematiğin ikna edeceğine inanmıyorum. Çünkü bu yasalar meclisten çıkacak, oradaki kişilerin bakış açısı ise politik. Ne kadar çok olursa üniversite öğrencisi kapısı ne kadar geniş tutulup, ne kadar çok insan girer çıkarsa o kadar iyi. Üniversite kapısında tıkanıp kalan öğrencileri aileleri ile birlikte 3-5 le çarparsanız mutsuz insan sayısını bulursunuz bu arttığı zaman politikacıların işine gelmez. O zaman ne yapalım.. Biz burada bir lonca düzeni mi kuruyoruz? Mesleğimizi böyle bir tekelleşmeye mi götüreceğiz, bunu ne kadar, nasıl başarabiliriz? Ben diyorumki mimarlığa ne kadar iyi öğrenci gelirse mimarlığın kıymetli bir meslek olması lazım. Bugün birçok öğrenciler büyük rağbet gösteriyorlarsa o mesleklerin bugün için güncel olmasından kaynaklanıyor. Benim dedemin zamanında subaylık iyi meslekmiş. Ölüsü de dirisi de paraymış .Daha sonra Cumhuriyetin ilk yıllarında hukukçu olmak önem kazanmış herkes Hukuk fakültelerine hücum etmiş daha sonra, 50 den sonraki yıllarda, mühendislik geçerli bir meslek olmuş. Ben geçenlerde Alman Lisesinde okuyan bir yakınımın çocuğuna sordum. Ne olacaksın diye. Genetik mühendisi olacağım dedi doğrusu şaşırdım. Şimdi gençlere soruyorum, eşin dostun çocuklarına hiç mimar olacağım diyen çıkmıyor. Hep işletmeci, falan filan gibi. Buna büyük talep var. Boğaziçi'nin talebini biliyorsunuz. Bence artık Türkiye'de mimar sayısının doyma noktasına geldiğini biz eğer bulabiliyorsak, ispatlıyorsak, o zaman kontenjan meselelerinde daha gerçekçi önerileri YÖK'e getirebiliriz. Bu tespiti yapmakta yarar görülür mü? Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Ben küçük bir bilgi vereyim. Eğer kontenjanı biz birinci sınıfa aldığımız öğrenci sayısı olarak ele alıyorsak bunu öğretim üyesine bölerek bir sonuca gideceksek bu yıl biz 65 kişi aldık dışardan gelen öğrenci 71 oldu. Bu rakamı profesör olanlara böldüğümde stüdyodaki öğretim üyesine düşen öğrenci 8-9 kişi. Bütün doçent, yardımcı doçent, profesöre böldüğüm zaman bu 3-4 kişidir. Birde orana mimari proje dersine giden proje hocaları olarak baktığımda, bu yarıyılıda, bizde öğretim üyesi başına 10-12 öğrenci düşüyor. bu normal bir değer midir? Başka yerlerde bu oran nedir? Onunda altınımı ineneğiz? Başka yerlerde bu nedir, bunun üstündemi olacağız, buna bakalım. Böyle bir değerlendirme de yanlış olur. Eğer biz kontenjanı giderek aşağı çekeceksek bu açıdan bizim gibi rahat görünenler olabilir. Öğretim üyesi başına öğrenci diyoruz. Stüdyodaki öğretim üyesi başına öğrencimidir, toplam alınan öğrencilerin öğretim üyelerine bölümümüzdür, yoksa kur, teorik derslerdeki öğretim üyesinin karşısındaki sınıf büyüklüğümüzdür? Baktığımız zaman ben 80 kişilik sınıfa da gidiyorum, 60 kişilik sınıfa da gidiyorum. Ön sıralardan sonra kimseye de sesim gitmiyor. Bunun ölçüsünü nerede koyacağız? Belki bu da tartışılmalıdır diye düşünüyorum.

Doç.Dr.GÜZER; Sayılara bağlı değerler beni korkutmuştur, çünkü doğrudan bir şey göstermesi zor. İçerikten bağımsız olarak onlardan da bir sonuç üretmek zor. Farklı koşullardaki sayısal değerler, birbirlerine göre çok farklı ifadelerle bölünebilir. Bizim karşı karşıya olduğumuz durumun bir miktar böyle olduğunu düşünüyorum. Şimdi ODTÜ, kim kaç puanla girmiş, kim kaç puan almış, buna bakmak lazım. Bölümü birinci olarak seçen öğrenciler kaçınıcı olarak mezun oluyorlar. Dolayısıyla üniversite seçme sınavında gösterilen başarı mimarlık eğitiminin sürdürülmesi için gerekli bir alt yapıyı da temsil ediyormu, yoksa başka bir formasyon o eğitim süreci içinde yararlı olabiliyormu. Yani 300 puanla Mimarlık fakültesine giren bir öğrencinin mimarlık eğitiminde başarısız olması bir ön koşul değildir. Biz baktığımız zaman o sürekliliği gösteremiyoruz, çok iyi derecelerle Mimarlık Bölümüne giren, belkide tesadüftü 2 öğrencimiz bıraktı, başka bölümlere geçtiler. Buna karşı çok düşük puanlarla girenler iyi derecelerle bitirebiliyorlar, bunun altında herhalde bir entegre sistem olarak üniversite eğitimi gözetme gereğimiz yatıyorki bu üniversite seçme sisteminden bağımsız değil. Özellikle son yıllarda müthiş bir sektör haline gelen dersane furyası içinde belli ders ağırlıkları ile belli okulların almasına dayanan böyle alt puanlar oluşturan ve adete metamatik denklem haline gelen bu seçme fakültelerin eğitim çerçevesine yönelik beklentileri, birikimleri doyuracak insan verdiğini söylemek mümkün değil. Sonuçta Zafer Beyin ilk bahsettiği gibi hazırlık eğitimi giderek 5 yıl eğitiminden bağımsız ya da bu formasyona yönelik olarak öğrencilere bir alt yapı vermeye başlıyor. Şimdi bizde ODTÜ'de hazırlıkta ve birinci sınıfta olanlara bir miktar üniversite sınavı telaşı içinde unuttukları dünya kültürüyle yeniden bütünleşmeye yönelik ders değil etkinlikler düzenlemeye başladık. İkinci bir konu bu rakamlara ilişkin olarak bu sistemin içinde üniversite seçme sistemi var. Oradan sayılara göre insan alıyoruz, mezun olma durumu var, kaç kişi girip, kaç kişi çıktığı da önemli. Özer hocamın belirttiği gibi satır arasında son yıllarda giren herkesin mezun olacağı gibi bir yargı, konsensüs ortaya çıktı. Bir acıma duygusu diye siz de belirttiniz, aflar çıkıyor. Başka şeyler oluyor. Müthiş bir mali yatırım haline geldi bu iş. Öğrencileri çok kolay sistemin dışında bırakmak istemiyorsunuz. Sonuna kadar zorluyorsunuz. Dolayısıyla giren öğrencinin büyük bir yüzdesi mezun oluyor bu da tabii çok sağlıklı bir sistem değil. Yani sistemde şu olabilse, belli bir dönemde bu gözetilmişti. 80 sonrası ilk artışın gerekçelerinden bir tanesi şuydu; seçmeyi üniversite birinci sınıfında yapabilmek, yani 400-500 kişide alırım, ama ikinci sınıfa geçecek öğrenci sayım benim üniversite eğitim sistemim içinde 60 dır. Kalan 340-400 kişi elenir. Nitekim Dünyanın birçok ülkesinde

de bu uygulanan bir sistem. Üniversite sınavı var, kapılarını sonuna kadar açıyorlar, hazırlık ve birinci sınıfı bir seçme sistemi aşaması olarak kullanıyorlar ama demin yakındığımız doğrudan birinci sınıfa giren öğrencinin neredeyse 4. sınıfa kadar gitmesinin garantilendiği bir eğitim anlayışı ve kültürü içinde bu sistem çalışmamaya başlıyor. O zaman geri dönüp üniversite olarak biz kontenjanları durduruyoruz, geri adım atıyoruz. Biz de nitekim 60' a çektik. Sayımızı aşağıya çekmemizin arkasında yatan neden bu af sistemi, tolerans göstermeye yönelik genel bir konselsüs oluşumu. Başka konu sayısal olarak mimarlık öğrencisinin sayısı artıyor ama Türkiye'de mimarlığın yapıldığı çevre üzerindeki etkisinde artış varmı? Ona baktığımız zaman tabloyu karamsar görüyoruz. Yani bir mimar doymuşluğundan söz etmek çok olası değil. Çünkü ruhsatlı yapı sayısı çok düşük onun için de mimar eliyle üretilen ruhsatlı yapı sayısı da oldukça çok düşük. Vize uygulayan belediye sayısında 80-90 lara göre şimdi sanıyorum %70 oranında düştü. Oda tarafından onaylanmış bir mimarlık imzası beklentisi olan belediyelerin sayısı geriye gidiyor. Benim söylemek isteğim bütün bu rakamları Türkiye'de şu anda meslek seçiminden başlayarak sonunda yapı yapmak pratiğine uzanan süreç içinde farklı kurumların rolleriyle birlikte düşünüp değerlendirmemiz lazım. Yoksa sektöre 150-200 öğrenci girmiş bunların doğrudan rakam olarak bir karşılıkları yok, keşke oda temsilcileri burda olsa. Bu işin gidip dayandığı nokta öyle kurumsal şeyde dayanmıyor. Öte yandan bu akreditasyon işi var. Daha önce konuştuğumuz gibi, yani piyasa kendi dengeleri içinde okulların yerine bir değer biçiyor. Böyle bir seçmecilik içine giriyor. Genellikle özel sektörde bu çok geçerli. Oda henüz böyle bir örgütlenme içinde değil. Herhangi bir projeye imza atmak için yeterli görüyor. Sanıyorum bütün bunları da içine alan bir tartışma çerçevesi içinde ancak bunları değerlendirebiliriz. Yoksa 400 gibi bir rakam birinci sınıfın bir seçme sistemi gibi kullanıldığı bir eğitim anlayışı içinde anlamlı bir rakam olabilir. Bir ara biz onu yapmaya çalıştık, sayı arttı. Birinci sınıf eğitiminde bir yeniliğe gittik. İkinci sınıfa geçmek için büyük barajlar koyduk. 2-3 sene sonra bir af çıktı bunun hiçbir anlamı kalmadı, onun için bu sistemden farklı bir yere gittik. Sistemin bütünlüğü üzerinde durmanın önemli olduğunu düşünüyorum.

Yrd.Doç.Dr.Neslihan DOSTOĞLU,(Mimarlık Bölüm Başkanı, Uludağ Üniversitesi, Bursa)

İki gündem maddesi paralel yürüyor gibi, bir yandan kontenjandan bahsediyoruz, bir yandan eşdeğerlilik konular konuşuluyor. Benimde konuşmam, bu ikisini içerecek gibi gözüküyor. Şimde eşdeğerlilik konularında gerçekten önemli adımlar atılmasına bende katılıyorum. Birtakım ilkelerde birliktelik, program ilkeleri, ders saatleri, kredi toplamları, ders toplamları veya derslerdeki çeşitlilik konusunda belli ilkelerde bütün mimarlık bölümleri ortak bir çerçeveye ulaşmalı. Öte yandan da bölgelerin çeşitlilikleri azaltılmamalı diye bir düşüncemiz var. Bu çerçevede bir takım farklılık hoş ama kontenjanlarda tabii problemler şöyle çıkıyor. Örneğin burada daha önce söz edilmeyen bir yatay geçiş konusundan söz etmek istiyorum. Her üniversitede olduğu gibi bizim bölümümüze de değişik kurumlardan yatay geçiş için başvurular oluyor. Şimdi bunu eşdeğerlilik konusuna bağlamak istiyorum. Örneğin Kıbrıs'tan başvuran öğrencilerin, Azerbaycan, Kazakistan gibi ülkelerden başvuran üniversite öğrencilerinin not ortalamalarının çok yüksek olduğunu görüyoruz. 100 üzerinden 95-96, 4 üzerinden 3,5 ortalamayla başvuran öğrenci var. Bir yandan Türkiye'deki diğer üniversitelerden başvuranlar oluyor. 10 üzerinden 7,6 gibi bir takım puanlarla başvuruyorlar. Sadece not değerlendirme konusu olduğundan tabii ki Kazakistan, Azerbaycan, Kıbrıs üniversiteleri öne çıkıyor. Üstelikde bütün bu aşamalar içinde çok büyük baskılarla karşılaşıyorsunuz. Eşdeğerlilik konuları gerçekten çok önemli,

notlama sistemlerinin, kesinlikle yatay geçişlerde, belli bir sisteme oturması gerekiyor. Haksızlıkların önlenmesini düşünüyorum. Teşekkürler.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bu konu yatay geçişlerde aflar yoluyla sık gündeme geliyor. Ben kendi bölümümde bildiğim kadarla örnek vereyim. Af yoluyla bize gelen her dönemde ya 1 kişi ya da 2 kişi. Bu çok lüks bir sorun gibi görünmüyor. Mimarlık bölümü için konuşuyorum. Üniversitenin tümü için değil. Yatay geçişlerde bu sene büyük bir başvuru oldu ama biz birkaç tanesini alabildik. Bize olan başvuru kadar bizden başka yerlere de başvuran var. Sonunda bu bir dengeye geliyor diye düşünüyorum. Bölüm gözlemim benim. Doğrusu ben bunu büyük bir engel olarak görmüyorum. Aflarla büyük bir öğrenci grubu mimarlık bölümüne geri dönmedi, gelenlerde çok ara verdikleri için kısa yoldan tekrar ayrıldılar. Bu bölümde af çok büyük bir sorun olmadı. Yatay geçişle gelenler çok büyük bir sorun olmadı. Çünkü sayı sınırlı. bizde başka üniversitelere gönderiyoruz. Nasıl olsa arada bir denge oluşuyor.

Doç.Dr.GÜZER; Aslında tabii bu bir resmi Özer hocamın belirttiği gibi bir gizli af meselesi var. Mimarlık fakültesi içinde bizde de olan bir şey, kıyamama, acıma vs. gibi belirttiği bu üniversite sisteminin bir yatırıma dönüşmesi çok hayatı bir şey olması, yani sosyal bir olgu olarak, öğrencinin kolay bölüm değiştirememesi, öğrencinin sonuna kadar bitirmesi gibi bir kültürel alışkanlığı akademinin içine sokuyor. Bu bir tür gizli af gibi. Mezun olma oranları batıya karşı çok yüksek, giren öğrencinin bitirme oranı çok yüksek, bölüm değiştirme oranı, yatay geçiş birkaç kişiyle sınırlı, giren öğrenci sonuna kadar okuyup öyle ya da böyle bitiriyor.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bu noktada bir saptama yapayım. Bu gündemde olmayan başka bir konuyu da tekrar gündeme getiriyor. Bir gizli af ya da eğitimin kalitesi, biz kendi içimizde bu kaliteyi saptıyoruz. Acaba kendimizi dışa açık bir denetime tabii tutabilecekmiyiz? Örneğin, ben gelip sizin bölümünüzde olan biten hakkında bir gözlemci olarak bulunabilecekmiyim veya siz buraya gelecekmisiniz? Birbirimizin üzerinde bir denetim koyabilecekmiyiz? Gizli affı belki bunları önler. Doğrudur bizde kimseyi atamıyoruz, attığımız birkaç kişi de afla geri geliyor, sanıyorum kalite üzerinde durulacak konulardan biri diye düşünüyorum.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Bir kere biz aldığımız öğrenciyi atamıyoruz mezun ediyoruz. Ama sisteme baktığımız zaman galiba o sisteme de ilişkin merkezi sistemle öğrenci alıyoruz. Attığınız zaman bu öğrencinin tekrar üniversiteye girme şansı son derece az olunca bunu bir şekilde kendi yetenekleri ölçüsünde mezun etmek en rasyonel yol oluyor. Belki bu sistem değişmediği sürece bizim yeni eğitim sistemiyle çocukların kendi yetenek ve kapasitelerini gösterecek yollarda onları mezun etmeye çalışmak en doğrusu gibi geliyor. Yoksa çok başarısız çok ilgisiz kuşkusuz atacaksınız. Ama batıda gördüğümüz gibi yarıya yakın ya da 4'te birini atabilmek Türkiye koşullarında ne kadar yapacağınız desek, ne kadar gerçekçi olacak doğrusu inanmıyorum. Daha rasyonel yol bu çocuklara daha çok seçenekler verip kendi eğilimleri, kendi yetenekleri yolunda eğitilip mezun olmasını sağlamaktır. Topluma daha yararlı olabilmesi açısından diye düşünüyorum. Doğrusu Özer Beyin mimar ihtiyacını saptayıpta ona göre kontenjanı belirleme konusunda benim kuşkularım var. Bunu saptamak çok zor. Zaten ülkenin gerçekten Abdi'nin de değindiği gibi hala mimar elinden çıkmamış pek çok yapısı var. Mimarlar yeterince istihdam edilemiyor. Ayrıca da her mimarın yapı yapması gerekmediğini Özer Bey de söyledi. Bence mimarlık eğitimi bir kültürdür. İnsan mimarlık eğitimi yapar bizim öyle çok öğrencimiz var. Orhan Pamuk bizden mezun olmadı. Benim başka işim var diye 3. sınıfta bizden ayrıldı. Biz

çok ısrar ettik. Bitir ondan sonra yap diye. Ama iyiki ayrılmış. Deri show diye İstanbul'da birşey vardır. Mezunları bizim öğrencilerimizdir. Pekçok yerde bence iş alanı bulabilirler, mimarlık alanı bir genel kültür diye düşünüyorum. Ve o konuda bizim Özgünül Aksoy'un "her öğrenciyi alıp iki yıl keşke mimarlık okutsak, ondan sonra gitsin hukuk okusun tıp okusun gibi" bir yaklaşım vardı. Yani mimarlık böylesine bir genel kültür ve çevreye çok sağlıklı bir bakış açısı kazandırıyor. Her tıp eğitimi yapanda doktor olmuyor. Başka şeylerde yapabiliyor. İsteyen niye gelipte mimarlık eğitimi yapmasın. Her resim okuyanın resim yapmadığı, her heykel okuyanın heykel yapmadığı gibi. Bence isteyen girmesinde ve o sayının açık olmasında yarar var. Tabii kontenjanlarımıza gelince Abdi çok iyi bir noktaya değindi, yani sayılar çok sorun değil. Kalite, onun arkasında yatan ister istemez dünya oranlarına baktığımız zaman, hemen aklıma gelen en azından bir eleme, ön sınır şartı, insana önce öğrenci öğretim üyesi oranı gibi geliyor. Bizde 160 kişi alıyoruz. 180 di, indi. Ama öğretim üyesi de. Sadece mimarlık bölümünde 140 ın üstünde, öğretim üyesi ve araştırma görevlisi var. Şehircilik bölümünden dersler alıyoruz, orda da bir 80 kadar öğretim üyemiz var. Şimde bizim bu oranlara baktığımız zaman bu oranları öğretim üyesi öğrenciye böldüğümüz zaman araştırma görevlisiyle birlikte bölersek 1'den 0.9 olur. Öğretim üyesine bölersek 2 gibi . Bu durumda tabii bizim 40 sınıflık gibi ideal sınıflarımız olsa 3 şube 120 kişiye insek veya daha az 30 lardan 90 a insek diyebiliriz. doğrusu utanıyoruz. Türkiye'de böyle milyonlarca kişi üniversiteye girmek istiyor. Biz daha kaliteli eğitim diye buna bir sınır koyalım demekten doğrusu utanıyoruz. Yüksek lisans ve Doktorayı arttırdık, bu sene 165 kişi aldık sadece mimarlık bölümü yüksek lisansına, yani o sayıları çok arttırdık. 180 den 150ye indirmenin ayıbını örtmek için. Gerçekten büyük bir fakülte. Tabii o zaman kaliteyi biz sadece sayı ile değil başka türlü şeylerle de sağlamaya çalışıyoruz. Tabii sonuçta kalite son derece önemli. Şimdi diyorumki bir değerlendirme sistemi uygulandı Türkiye'de YÖK tarafından British Council aracılığıyla ve sanıyorum sadece iki mimarlık okulu girdi. İTÜ ve Yıldız Mimarlık bölümleri. Değerlendirmecilerden biri de Zafer Beydir, biliyor. Bunların sonuçlarını ve Türkiye koşullarına ne ölçüde uyup uymadığını, nelerin değişebileceğini tartışırız. Bu koşullarda hepimiz bir akreditasyon sistemi istiyoruz. Neler ölçülmedi, o çok önemli orada da sadece sayılar değil, mezun öğrencilerimizin başarısı, nerelerde çalışıyorlar? Öğrenci değerlendirilmesi gibi çok farklı değerlendirmeler varki, onların da galiba üstünde durup konuşmamız lazım. Birkaç şey daha ekleyeceğim şimdi tabii giriş sınavlarıda bu sistemin bir parçası ilk toplantılarda da onu konuştuk, 10 yıl, 8 yıl kadar önce bu çok gündemdeydi. Yıldız Üniversitesinde büyük bir araştırma yapıldı. Giriş puanları ile öğrenci başarıları arasında bir korelasyon varmıdır? Sağlıklı bir şey çıkmadı. ne çok puan alanlar iyidir ne de kötüdür, öyle birşey çıkamıyor. Ama bu giriş puanı çok fazla birşey vermiyorsa acaba biz yetenek sınavına bağlanalım da oradan bir puanla ve yetenek sınavıyla mı alalım? Onunla bir korelasyonu varmı, ilk genel yetenekle öğrenci başarısı arasında bir korelasyon varmı, onda çok kesin sonuç varmı? Birazcık daha korelasyon var gibi göründü. O zaman sanıyorumki YÖK'e kadar gidip ikna olmuşken galiba bizim fakülte negatif bir puanı ile girmede. Sırf mimarlık fakültelerine girişlerine ek bir yetenek sınavı, yetenek değil de bu bir eğilim, genel bir algılama, çevreyi algılama becerisi gibi sınav paketi konulabilir. Nasıl filolojiler bir yabancı dil sorularını alma sertifikası koşulları istiyorlar ona benzer bir şey olabilir mi? Onun üstünde çalışabilir. İkincisi Abdi'nin dediği gibi tamamen farklı bir sistem. Yurt dışına açarız kapılarımızı o zaman böyle merkezi bir sınav sistemi olmaz. İsteyen girer istemeyen çıkar. Yatay geçişlerin kontenjanlarını biz belirliyoruz. O bizim için bir sorun değil. Biz her yılda 2 kişi diyoruz. 3 kişi diyoruz. Çok alamıyorsak onu zaten belirliyoruz. O bize ek bir öğrenci yükü getirmiyor. Yani size çok getiriyorsa sizin yöneticileriniz onu çok fazla tutmuş olabilirler. Yani yatay geçişlerin öyle bir şeyi yok.

Tabii sadece öğrenci notları hiçbirşeyi ifade etmiyor. O şimdi yeni bir sistemle öğrenci giriş puanı ile de bir toplanıp çarpılabilir. Böylece girdiği puanla hangi seviyede girmiş, nasıl almış, ben tam ayrıntısını bilmiyorum. onun bizim üniversitede yapılan sistemi var. Onunla bağdaştırdığınız zaman daha sağlıklı sonuçlar alınacağına inanıyorum. Teşekkürler.

Prof.Dr.AYDEMİR; Müsade ederseniz. ben programıma uymaya çalışacağım. Çok kısa sürecekse buyurun.

Prof.Dr.Şükrü GÜNEY (Mimarlık Fakültesi Dekanı, Uluslararası Amerikan Üniversitesi, Kıbrıs)

Şimdi siz orada bir hesap yaptınız, farklı oranlar çıktı tabii. Şimdi ben gerçek bir durum sözkonusu olduğu için ona bir açıklama getirmek istiyorum. Tabii YÖK'ün başka kriterleri de var bu denklik sorunda sözkonusu olan bu öğretim üyesi sayısı olduğu için o kriteri verdim. O hesapta sözkonusu olan toplam öğrenci sayısıdır. O fakülte öğrenci sayısını öğretim üyesine böldüğünüz zaman en az 40 veya daha az çıkmalı. Ben bu rakamın tartışılmasını istiyorum. Eğer gerçekçi bir rakam varsa bu rakam çıksın ortaya onu YÖK'e önerelim diyecektim. Teşekkür ederim.

Şimdi biz mimarlık eğitiminin kalitesini tartışırken bir ikilem yaşıyoruz gibi geldi, en azından ben yaşıyorum. Mine Hanım az önce işte mimarlık bir kültür şeklidir dedi. İsteyen mimarlık eğitimi yapar istediği mesleği seçer dedi. Gerçekten de var. onu söylediği zaman bütün gönlümle katılıyorum. Diğer yandan mimarlık eğitimini bitiren öğrenciler iyi mimarlık uygulayabilmeli dendiği zaman onada katılıyoruz, ama burada biz mimarlık eğitimcileri olarak başka bir kurumun yapması gereken işi de yüklendiğimiz için bir sorun yaşıyoruz. Bu da mimar odaları ya da meslek odalarının yapması gereken işi biz kendi görevimizmiş gibi üstleniyoruz tabii mimarlık eğitimi en iyi kalitede vermek hepimizin görevi. Ama mimarlık eğitiminin sonucunda elde edilen ürünlerin çıkan öğrencilerin iyi mimarlık uygulaması da bizim görevimizmiş gibi bize yükleniyor. Bir anlamda belki bizim görevimiz ama bizim dışımızda da başka bir kurumun olması lazımki bu da meslek odaları olmalı. Dünyanın birçok yerinde uygulanan şekli ile bizde bu uygulanmadığı için bundan kendimizi sorumlu tutuyoruz. Acaba bu akreditasyon komitesi dediğimiz, kurulmasını düşündüğümüz kurum mimarlık eğitimi verecek müesseselerin kalitelerini, standartlarını saptamak yanı sıra, ürünleri, sonuçta çıkacak öğrencileri denetleyebilir mi? Öyle bir denetleme getirebilirsek belki o zaman meslek odalarının da açığını kapatarak bir olumlu sonuç elde edebiliriz. Bu benim kafamda hala bir sorun ama, ortaya atıyorumki tartışalım.

Prof.Dr.AYDEMİR; Ben Özer Beye bir bilgi rica ederek bir şey soracağım. Benim öğrenciliğimde odaların bir denetimi olarak odalardan diploma projelerine jüriyle birileri gelirlerdi. İTÜ'ydü o zaman bilmiyorum şimdi bunların birisi yok. Biz biraz eğitimi ne yapıyoruz, birbirimizi nasıl değerlendiriyoruz diye tartışırken söyledim. Birileri bizim içimizde biz birilerin içinde olacak mıyız? Belki ilk adım bunlar olabilir. Bunlar zaman alıcı şeyler, onları kendi üzerimize almadan belki kendi inisiyatifimizce bunu yapabiliriz. Bunu engelleyecek bir şey yok gibi.

13.30 Mimarlık Bölümünde verilmesi istenen ortak dersler

Prof.Dr.AYDEMİR;Öğleden sonraki oturumumuza başlıyoruz.

Bu oturumdaki gündem bize sayın Prof.Dr.Şükrü Güney'in önerisi olarak gelmişti. Mimarlık Bölümlerinde verilmesi istenen ortak dersler diye bu konu giderek sabahleyin konuştuğumuz konularla içiçede giriyor. Eşkredilendirme, yatay geçişlerdeki sorunlar gibi. Zaten yatay geçişlerde bu hep gündemde. Gelen öğrencilerin derslerinin gittiği bölümle eşdeğer olup olmaması gibi. Bu konuyu görüşlerinize açıyorum ilk sözü öneri sahibi Şükrü beye veriyorum.

Prof.Dr.GÜNEY; Teşekkür ediyorum. Şimdi gerçi benim söyleyeceklerimin bir kısmını söylediniz. Niçin böyle bir maddenin gündemde olması arzulanmıştır. Birincisi bu eğitimin kalitesi açısından belki bazı ortak zorunlu dersleri belirlemenin yararı olacaktır. İkincisi yatay geçişlerde bazı sorunlar yaşanıyor. Bu sorunların yaşanmaması için. Kısaca özetleyecek olursam ben uluslararası Amerikan üniversitesi mimarlık fakültesinin dekanlığına atandıktan sonra şunu gördüm. İki tane farklı programımız var. Biri 120 kredilik diğeri 150 kredilik. Bu iki programda YÖK tarafından tanınıyor. Yani 120 kredilik eğitime de mimarlık icra etme yetkisi veriyor, 150 kredilik programa da. Acaba bunların hangisi daha gerçekçi olacaktır? Bu eğitim esnasında acaba kaç kredilik ders alınmalıdır? Bu derslerin hangileri ortak olmalıdır? Ben bu konunun tartışılmasını çok arzuluyorum. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bu konuda görüş bildirmek isteyen varmı. Tartışmaya açalım, buyurun Erkin Bey

Prof.Dr.Erkin ERTEN (Mimarlık Bölüm Başkanı, Çukurova üniversitesi, Adana)
Şimdi bu mimarlık bölümlerinde verilmesi gereken ortak dersler de aslında mimarlar odasının da görüşlerinin alınmasında büyük yarar var. Ben yaşadığım olaylardan biliyorum. Şu dersi niye vermiyorsunuz, bu ders niye yok, şu konuda yetersiz gibi. Talepler geldi. Kendi kendime orada Adana'da mimarlar odasına danışmayı düşünüyorum. Mesela yatay geçiş sırasında sorun yaşandı. Kontentjan ayırdık. Kıbrıs'tan, Azerbaycan'dan, Kazakistan'tan talepler var. Biz doğal olarak ders programlarına baktık. Ona göre bir saptama yaptık. Bunların içerisinde sadece Doğu Akdeniz üniversitesi programının büyük ölçüde çakıştığını gördük. Ve değerlendirmemizi de bu yönde yaptık. Daha sonrada fakülte yönetim kurulundan dendi ki böyle bir değerlendirme yapılamaz. Aldıkları puanların hesabı yapılır, buna göre değerlendirme yapılır. Biz 9 Eylül üniversitesinden gelen müracaatları dışarda bırakmak zorunda kaldık, yani burada bazı derslerin her bilim dalından saptanması lazım, mutlak şunlar verilmesi gerekir diye bütün üniversitelerin koyması gerekiyor. Bu piyasadan gelen bir talep, mesela bizim orada Çukurova'dan mezunlar konusunda bir şikayet var. Deniliyorki sizin öğrencilerinizi alıyoruz ama proje çizdirmeye kalktığımızda biz tasarım yaparız, projeyi çizemeyiz, malzemeyi bilmeyiz, yapıyı bilmeyiz gibi, işte şikayetler var. Bunlar herhalde başka üniversitelerde yaşanıyor. Bunların mutlaka bir çerçeve çizilerek bugün ele alınmasında yarar var diye düşünüyorum. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bu konuda gerçekten bir boşluk var. Yatay geçişlerde öğrencinin bir transkripti geliyor. Orada bir ders adı var ama dersin içeriğinin ne olduğu belli değil, ya transkriptlerle, içerikte biraz gelmeli ki buradaki içerikle uyuyuyormu, uyuyuyormu bilinebilsin. Biz gelen transkriptleri ders ismine bakarak

değerlendiriyoruz. Faklı isimler adı altında aynı şeylerde söyleniyor olabilir. Bu İngilizlerin çok sevdiği birşey, çarpıcı isimlerle aynı şeyi farklı söyleyebiliyorlar. İçeriklerin transkriple beraber olması. Bu sorunu biraz olsun çözer diye düşünüyorum.

Prof.Dr.ERENMAN; Yatay geçiş yönetmeliğinde doğrudan doğruya intibak yapacağı sınıfa geçiş var. Yani dersin içeriğini de bilseniz sizin müfredatınız nazarında eksik de olsa. O öğrenciye telafi programı uygulayamazsınız.Yani dersin içeriğini bilmek pek fazla bir şey getirmeyecek. Bugünkü yatay geçiş yönetmeliği çerçevesinde. KTÜ'nün 3-4 sene önce YÖK'e bir müracaatı vardı, böyle bir şeyin intibak yapılıp yapılmayacağı hakkında, size YÖK'ten olmaz cevabı gelmişti.Yönetmelik açıktır hangi sınıfa intibak edecekse doğrudan o sınıfa girer diye. Dolayısıyla o dersin içeriğini bilip bilmemiz şu mevzuat çerçevesinde pek önem arzetmiyor. Konuyu daha sağlıklı tartışabilmek için birşeye daha dikkat çekmek istiyorum. Bölümlerimizde farklı sistemler uygulanıyor. Biz MSÜ yıllık ders uyguluyoruz. Sömestr sistemle eğitim yapan bölümler var. Kredili eğitim yapan, seçmeli dersle eğitim yapan. Hepimiz farklı şeyler yaptığımıza göre bu meseleyi de nazari itibare almamız gerekiyor, nasıl çözülür, bunların arasındaki eşdeğerlilik nasıl bulunur diye. Şimdi benim arzuladığım birşey var. Bütün bölümler keşke birbirimizle bir iletişim sağlasakda müfredatlarımızı, ders programlarımızı hatta hoca kadrolarımızı vs. bir bildirebilsek. Böyle bir ulaşım ağı kursak, işte faksımız, telefonumuzu vermek suretiyle böyle bir karar alsakta bütün bölümlerde ne dersler var, kaç saat yapılıyor bilsek. Doğrusu ben teknik üniversitede eş dost yardımıyla, Yıldız'inkini tanıdık arkadaşlar yardımıyla temin ediyorum. Ama ulaşamadığım diğer bölümlerin ne yaptıklarını bilemiyorum. Böyle bir bilgilendirmeninde yararlı olacağı kanısındayım. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Aslında yarınki oturumlardan bir tanesi bilgi değişimi başlığı altında bunu da içerecek.

Prof.Dr.ERTÜRK; Ortak ders konusu biraz kritik bir konu, biraz geri gidelim, tam 15 sene geri gidelim. Türkiye'de bir ortak ders programı konulduğu günkü görüşlerinizi lütfen bir düşünün. Ortak dersi koyan kurum YÖK'tür, buna itiraz edende biziz. Ortak ders konusu bana çok kritik birşey geliyor. Şundan; yine bir üniforma hazırlığı oluyor. Ortak dersler zaten var. Kendi yoğurt yeme stilimiz var, kendi kişiliğimiz var. Çok önemli bir husus. Türkiye'de iki önemli gelenek var. Bir tanesi şu anda varmı, yokmu sağlıklı olarak bilemem, ama bizim öğrenciliğimizde ne denirdi.? Mimar Sinan'a giren daha çok uygulamaya yönelik, sanatçı yönü ağır basan mimar olurdu, başka güzel sanatlarla ilgili dalları vardı. İTÜ' ye giren daha çok mühendis haneden gelen mimar olurdu, sonra Alman ekolüye beslenmiş bir geleneği var. Sonra ODTÜ çıktığı zaman bilimsel araştırma geleneği ağır basan bir üniversite. Sonra biz İTÜ' yü takip ederek çıktık. Bana göre çok sağlıklı birşey. Şimdi biz neyi düşünüyoruz. Erkin Beyin düşüncesi doğru. Kendi kişiliğimize uygun bir eğitim yapma peşindeyiz. Bizi destekleyenler, bizi isteyenler, bizi tercih edenler bize gelir, bizi beğenmeyenler, başka bir yeri isteyenlerde oraya gider. Bunu çıkipta bu ders ortak, o da var bu da var nedir, hep bir rutin yatay geçiş. Yatay geçiş şu anda zaten Türkiye'de eğitim problemlerinden, üniversite öğrenci yerleştirme probleminden doğan birşey. Ne yapıyor, puanı tutmuyor. Oraya gidiyor. ondan sonra suni bir takım kanallar uyduruluyor. O kanallar doğrultusunda kademe kademe ilerleme. Ben yatay geçiş için niye eğitim programı yapayım. Ben yatay geçişin kalkmasına taraftar olan bir insanım ve kalkması gerekiyor. Niye? Bakıyorsunuz tayini çıktı. Bunlardan dolayı biz eğitim programı yapamayız. Eğitim programına herhangi bir şekilde bunların girmemesi lazım. Bugün Türkiye' de yatay geçiş herkesin başında, biliyorum. Kurullarda baskılar,

küçük kentlerde politik baskılar. Küçük kentlerde yaşayanlar bilir. Bakanlar araya girer. Benim oğlum iki sene Azerbaycan'da okudu, şimdi lütfen burada okusun diye. Doğu Avrupa ülkelerindeki bütün üniversiteler bunu ticari araç haline getirmişlerdir. Türki Cumhuriyetlerinin hepsi ticaridir. Eski Sovyetlerdekilerin hepsi ticari. Size öyle şeyler anlatayımki Türki Cumhuriyetlerinde olan üniversiteler var. Ama öğrenci hiç o ülkeye gitmeden buradan belge alır, yatay geçiş yapar. Bizde bakarız dersimize uygunmu değilmi? Bakın bir olay anlatayım. Bize Gürcistan'dan bir öğrenci geldi, işletme okumuş. Arkadaşlar onun yatay geçişini yaparken demişlerki sen Gürcistan'da okudun Rusçayı deneyelim. Ne kadar biliyorsun? Hocam demiş, ben hiç Gürcistan'a gitmedim. Eğitim programlarının bunlardan çok bağımsız olması gerekir, ama rutin problemler çıkacaktır. Şimdi bir yatay geçiş yönetmeliği var. Biz eğitimimizi bunun önüne geçirmek zorundayız. YÖK'te bu yönetmeliği değiştirmek zorunda. Bizler doğru dürüst kanalını bulursak inanın değiştirmek zorunda. Ama şimdi bütün dosyalar herkesin önünde. Bölüm Başkanları üzerinde inanılmaz bir baskı. Büyük kentlerde nasıl oluyor bilmiyorum ama tabii ortak şeylerimiz olsun. Ama ortak şeylerimiz zaten var. KTÜ de okuyorsanız, mimari projede var o da var. Ama bunlarda stil farklı, o kadar farklılıkta olacak, yorum farkıda olacak. Bu farklılık bu işi zenginleştirecek. Yatay geçişi tamamen bir tarafa bırakacağız, daha zengin mozaikler olsun, daha zengin diller olsun keşke 30 tane farklı bölümler olsa. Biz onları, kişisel görüşüm üniform şeye getirmekten uzaklaşalım, ona yol açacak şeylere hiç meydan vermeyelim. Türkiye'de bu bir defa yaşandı. Ve biz buna karşı çıktık. Burda zannediyorumki karşı çıkmayan kimse yoktur. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; İsterseniz ortak dersler değil de, temel dersler diyelim.

Prof.Dr.NUMAN; Bence çeşitlilik üzerinde durduğumuz bir konu. Bu çeşitliliğinde olması hakkaten Türkiye'deki veyahutta ki Kıbrıs'taki, yaşadığımız ülkedeki mimari zenginliğide birlikte getirecek birşey. Fakat diğer taraftan herkes, herhalde şunda da anlaşıyoruz. Belli gerekli temel dersler varki kaçınılmaz bunlar. Bunlar üzerinde tartışmaya bile gerek yok. Mesele dönüp dolaşıp akreditasyona geliyor. Akreditasyon sistemi içerisinde %60 mimarlıkla alakalı derslerdir, %40 ın %20 si seçmeli dersler, diğer %20 si ise, o fakülte dışından alınan derslerdir. Fakültenin eğitim sistemine yardımcı fakat o fakülte dışından, bölüm dışından alınan derslerdir. Bu mühendislerin kullandığı ABET (Accreditation Board of Engineering and Technology)'de böyledir. NAAB(National Architectural Accreditation Board)'da da aynı şeydedir. O zaman bizim önümüzde birtakım yüzdeler var. Üzerinde tartışılmaz kabul edebileceğimiz temel dersler var. Bir de seçmeli dersler var. Seçmeli derslerden zaten biz istediğimiz çeşitliliği bir noktada elde edebiliyoruz. Bunların sayılarını daha da arttırıp %20 minimum dur, daha fazla seçmeli ders koyabiliyorsunuz. Orda bir çeşitlilik elde etme bakımından Mine Hanımın biraz evvel üzerinde durduğu bizimde kısmen Doğu Akdeniz üniversitesinde uygulamaya çalıştığımız bilhassa son 1,5 senede uygulamaya çalıştığımız seçmeli derslerin sayısını arttırarak belli bir kabiliyet testinden geçipte mimarlık bölümüne almadığımız öğrenciler, kendi kabiliyetleri doğrultusunda, kendi istekleri doğrultusunda açacağımız ve tekrar edecek bir konuda birkaç tane ders alarak kendilerine bir çıkış yolu bulabiliyorlar. Şantiyeci olmak istiyorsa konstruksinal manicmene ait 4-5 tane seçmeli ders alarak bir şantiyeci mimar olma kapısını açıyoruz kendisine. Bunlarda hepimizi aynı noktaya, aynı dersleri verir noktaya getirmekten ziyade çeşitlilik içerisinde minimum ortak derslerimiz ne olacak belki onun tartışmasını yapmak lazım. Teşekkürler.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Efendim benden önce gerek Zafer, gerekse İbrahim Bey açıkladılar. Gerçekten mesele aynı üniformayı giymek değil, kendi kimliğimizi kendi kişiliğimizi korumak. Bu arada da gerçek ihtiyaçlar neler, nasıl yöneliriz araştırılması 3 yıl boyunca hatta daha da önceden başladı. Bizdeki mimarlık bölümü çeşitli komisyonlar çeşitli incelemeler yaptı. 20 ye yakın fakülte toplantısı yaptık. Bu toplantılar sırasında bir komisyonumuz dıştaki mimarlar, piyasadaki koşullar, oradaki ihtiyaçlar mimarlar odasından, piyasadan değil ama, buna çok haklı olarak itiraz eden öğretim üyemiz vardı, bizim eğitimimizi sadece piyasa koşullandırmaz. Üniversite sadece piyasaya hizmet üretmez, geleceğe yönelikte perspektiflere bakmak zorundadır. Yani biz sadece piyasaya adam yetiştirmiyoruz. 20 yıl 30 yıl sonra Türkiye'yi yönlendirecek mimarlık düşüncesini, dünyasını geliştirecek görüşlere de yer vermemiz lazım. Onun için sadece mimarlar odası, mimarlar da yeterli değil görüşleride haklılık kazandı. Bir grubumuz çeşitli ülkelerdeki mimarlık eğitimlerini inceledi. Bir grubumuz beşyüz öğrenci içinde yapılan anketteki dersleri değerlendirdi. Bir grubumuz diğer mimarlarla konuştu. Piyasadan neler isteniyor onlara baktı bütün bunlardan sonra İbrahim Beyinde dediği bir noktaya geldik. Bizim üniversitede yeni bir eğitim programı yaptık. %60 zorunlu meslek derslerimiz, %20 insan ve toplum bilimleri, %20 de seçme derslerimiz var. Kredi sayısına gelince dünyada da, bakınca ne dersleri eşdeğer, ne ders saatleri eşdeğer. hatta tartışırken bile statik hocalarının derslerini biz birazcık indirdik seçme derslere yer verdik. Bakın efendim bu üniversitede statik derslerinin kredi saati 16 saat, mimarlık eğitiminde burada da 6 saat, burada da farklılıklar var, aynı ülkedeki üniversiteler içinde. Onun için temel ilke İbrahim Beyin dediği gibi %20 seçme, %20 sosyal bilimler %60 zorunlu meslek dersleri. Bunların neler olacağı nasıl dağılacağı bizim genel amaçlarımıza mevcut potansiyelimize, piyasa koşullarına geleceğe ait neler düşünüyorsanız onlara göre dağıtılıyor. Biz onlara göre bir eğitim programı yaptık. Bilemiyorum ne ölçüde tutacak. Bizde bütün idarecilerin görevlerini sorunlu öğrenciler yapar. Sorunlu öğrencinin sorununu nasıl çözeceksiniz? İşte yatay geçişle 3 tane öğrenci gelir. Onun sorunu nedir? %80 esas eğiteceğiniz ileri götüreceğiniz kişi. Yatay geçiş bizim için o kadar sorun değil. Baskı geliyor ama o kadar rasyonel bir sistem varki yapacak birşey yok. İki tane alacak diyorsakta onu belirtiyor, biri gelmezse bir diğeri alınıyor. sorunumuz bitiyor. Bizim öyle bir rasyonel sistemimiz olunca baskılardan hiç bir şikayetimiz yok. Kaldıki yönetmelik diyorsunuz, yönetmelikten de bizim şikayetimiz yok. Bir intibak komisyonumuz var. Aldığı derslerin biz içeriğini de istiyoruz. Bakıyoruz intibak komisyonu diyor ki bu dersin içeriği bunu içermiyor şu dersi görmüş sayılamaz. 3. sınıfa intibak ettiriliyorsa 2. sınıftan şu dersi görmesi lazım. Çünkü ders içeriğine bakınca bu bunu tutmuyor diyor, biz o derside aldırıyoruz. Öyle bir sorunumuz yok.

Prof.Dr.ERTEN; Belki bir yanlış anlaşılma vardır isim olarak kastetmedim. Bazı çerçeveler içerisinde mutlaka ağırlıklı olması gereken dersler var. Bunlar ne bileyim malzeme grubu olur. Ekolojik olay var, mimarlıkta bunla ilgili derslerin konulması gerekir. Mesela konsrüksiyonla ilgili her bölümle eşit sayılabilecek bazı bilgilerin verilmesi gerekir. Benim göreve başladığım bir sene oldu. Benden evvel yapılmış bir program vardı. O programda bir sürü eksiklikler saptadım. Daha sonra bir komisyon kurduk, eski elemanlardan. Ve İTÜ, Yıldız, MSÜ' nün 9 Eylül Üniversitelerinin ve bizimkini (KTÜ) biliyordum, zaten beraberimde götürmüştüm. Bunların programlarını bir araya getirerek yeni bir program yapmaya çalıştım. Bu esas belli başlı üniversitelerde zaten aşağı yukarı belirli bir tutarlılık, benzerlikler olduğunu saptadım. Bunları birleştirerek bir program hazırladım. Daha evvel benim gittiğim bölümde böyle şeyler yoktu. Yeni kurulan bölümlerde böyle şeyler olabilir diye ben bunu gündeme getirdim. Teşekkür ederim.

Doç.Dr.ULUSU; Ben burda üç konuda birşeyler ilave etmek istiyorum. Zafer Beyin yatay geçiş konusuna göre eğitim programı yapılmamalıdır dediği düşünceye çok katılıyorum. Fakat bunun dışında birşey daha var programlar arasında bir denklik. Onun dışında sanki ortak ders sistemi mimarlık eğitimi veren kurumlar arasından çok, mimarlık eğitimi veren fakülte ya da bölümlerin ait olduğu üniversite, o bölümle diğer bölümleri arasında gelişmektedir. Bu şöyle olmaktadır. Mesela bizim eğitim programımızı hazırlarken bir konu ile karşılaştık. Bu kredili sistem gereği, şöyle bir zorunluluk vardı. Bilmem şu kadar % üniversite dersleri, şu kadar fakülte dersleri, şu kadar da bölüm dersleri. Eğer programı bu çerçevede geliştirecek olursanız bu sizin üniversite bölümleri ve fakültelere dikey geçiş denilen bir esnekliği getiriyor. Öğrenciler arasında çift anadal yapmak isteyen ya da yan anadal yapmak isteyen öğrencilere bir esneklik sağlıyor. Sanıyorumbu konu mimarlık öğrencileri arasında program eşitliği ya da benzerliği yaratmaktan çok daha önemliydi bizim için ve yani günümüzdeki mimarlık eğitimindeki çağdaş sorunlara ya da beklentilere daha cevap arayıcı olarak görüldü. Bizde yeni karşılaştığımız bir konuydu, inceledik farklı komisyonlarda. Bundan başka üçüncü değinmek istediğim nokta sanki bütün bu çerçevelerden bakınca, biraz önce İbrahim Beyin de söylediği gibi, zorunlulukların ya da ortaklıkların desteklenmesinden çok farklılıkların desteklenmesine ağırlık versek diye düşünmemek elde değil. Çünkü zorunluluklar ya da ortaklıklar zamanla birşekilde oluşmuş, birbirine benzeyen, o kurumun kendi eğilimleri ile desteklenen üst üste düşer ya da düşmez bir program ortaya çıkarıyor. Biz yine son çalışmalarımızda gördük ki esas çalışmaları oluşturan hiç de küçümsenmeyecek bir ağırlık var. Bu da seçme dersler grubu, sanki bütün bunların yanında farklılıkların peşinde koşmak acaba farklılıkların ne olduğunu keşfetmeye çalışmak, kendimizin nasıl farklı olacağını saptamak, bunun endişesinde olmak çok daha gerçekçi gibi görünmüştür. Bu benim son zamanlardaki çalışmalarımın elde ettiğim deneyimler. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Başka görüş bildirmek isteyen varmı?

Prof.Dr.Nurten AKSUGÜR (Mimarlık Bölümü, Doğu Akdeniz Üniversitesi, KIBRIS şimdiye kadar konuşmacılardan Zafer'in, Mine Hanımın, İbrahim Beyin ve Türkan'ın söyledikleri hemen hemen birbirinin üstüne konuyu tamamlayan, değişik açılarını irdeleyen konularda devam etti. Bunlara ilaveten bir parçasını açmak istiyorum. Mesleki dersler dediğimiz %60 lık bölümünün içinde de biz farklı uygulamalar yapıyoruz. Üniversitemizde bizim öğretim sistemimizin yapısından kaynaklanan bir şey. Design stüdyolarında birçok şeyi öğretiyoruz. Ne öğretilir hepimiz için farklı şeyler ifade ediyor. Bazı kuruluşlarda birebir öğrenci hoca ilişkisi varken bazı kuruluşlarda öğrenci jüri ilişkisi var. Bazı kuruluşlarda teorik dersler birbirinden çok ayrı, design stüdyolarında sadece design proses ve yaratıcılık öğretilirken bazı şeyleri hocalarca yapılan uygulamalarda ben tasarım sırasında öğrenciye gerekli olan şeyleri öğretim, ya da öğrenci gerekli olan şeyleri bir metod içerisinde kendi kendine öğrenir. Öyle bir metod veririm ki öğrenci gider bunu araştırır bulur yaklaşımları var. Bu da tabii, kuruluşlar arasında farklılıkları daha çok renklendiren zenginleştiren bir konu. Böyle olurken, bir yanıla olumlu bir bakış açısından bakılarak olumlu görünen bir tarafı varken, diğer yandan da bizim şöyle çok katı şu dersler okutulmalıdır, şu dersler olmamalıdır konusunda vereceğimiz bir kararda çok zorlaştıran bir şey yani eğer bir müessese çıkıyor ve diyorsa ki ben design projesi sırasında gereken şeyleri öğretim artık siz ona şu dersi koy, bu dersi de koy demenin bir mantığı kalmıyor. Bu arada İbrahim Beyinde belirttiği gibi %60 lık meslek dersler dediği bölüm içerisinde de yine böyle bir farklılaşma var. Bizim böyle tek tip bir şeye gitmemiz özellikle mimarlık için çok zor görünüyor. Sonuç nasıl çözülür dersiniz sonucunda çıkan ürünün bunun

değerlendirilmesi lazım. O yolla ya da bu yolla. Herkesin amacı bir eğitim vermek, o eğitilmiş kişinin ne kadar eğitildiğini değerlendirebilirsek biz ya da kuruluşları o mesleği icra edecekse akademisyen olacaksak akademik kurullar bunu değerlendirir sanıyorum. Herkes aşağıda daha rahat edebilecek. Daha esnek ders programlarıyla çok renkli bir eğitim ağı oluşmuş olacak. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Burdan sanki bir ortak nokta çıkıyor gibi görünüyor. Sabahleyin MOBBİG'in bir informal grup olmasından çok bir statüsü olan grup olması yönünde bir görüş ortaya çıktı. MOBBİG'in görevinin think tank, yani geleceğe ilişkin sürekli birşeyler konuşan bir grup olması fena değil. Biz burada konuştuklarımızı bugünden yarına zaten uygulamaya geçirecek ona adepte olacak durumda değiliz. Biz geleceğe yönelik konuşuyoruz. Ve bu bir zaman işi. Burada biz biraz strateji konuşan, geleceğe atıfta bulunan düşünce üretmekten de çekinmemeliyiz. Bu konu Şükrü Bey tarafından gündeme getirildi. Belki özel bir sorunları vardı, ama bu konuşmalardan herkesinde çok büyük bir sorunu olmadığı ortaya çıktı. Tartışılmasında yarar olduğu da açık. Bunun sonucunda mutlaka biz tek tip bir elbise giyelim diye bir düşünce de yok. Sonuçta görüşlerimizi ortaya koyuyoruz. Tartışılma tartışma birgün ortak bir noktaya gelinebilir. Tartışmaları da o nedenle, hemen burdan gidip biryerlerde uygulayacağız anlamında almıyoruz. Kimsede onu öyle düşünmüyor zannediyorum. Başka görüş bildirmek isteyen varmı?

Prof.Dr.GÜNEY; Ben aslında en sonunda söz almak istiyordum ama şimdi Zafer hocamın dediği gibi bazı sorunların çözümü var ama esas sorun yatay geçiş değil Yatay geçiş için öncelik istemiyorum. Birinci neden bence daha önemli. Yalnız ben şunu da anlıyorum. Bizim bu öneride zaten tek tip bir elbisede amacımız yok. Çünkü tek tip amacı olmayacak anlaşıldığı kadarıyla %60 ortak ders, %20 seçmeli ders, %20 diğer bölüm dersleri dediğimiz zaman. Zaten orada çeşitlilik kendiliğinden ortaya çıkıyor. Her bölüm istediği gibi seçmelik ders koyar. Bir bölüm sanata ağırlıklı koyar,, bir bölüm mühendisliğe ağırlıklı koyar. %20 likle zaten tek tip gömlek zaten kendiliğinden ortadan kalkıyor. Yine %20 lik diğer bölüm. dersleriyle kendiliğinden ortadan çıkıyor. Benim esas tartışılmasını istediğim, o %60 lık bölüm. Şimdi Nurten hocamda onu dile getirdi. %60 lık bölümde de bazı fakülteler arasında farklı uygulamalar var. Benim esas tartışmak istediğim o. Zorunlu olması gereken %60 ın içinde ne olmalıdır. Zaten %20 lik seçmeli, %20 lik diğer bölüm dersleriyle çeşnilik kendiliğinden yaratılmış olacak. Ben %60 lık bölümü tartışmak istiyorum. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.ERTÜRK; Şimdi, efendim %60 ı ders tanımına dikkat edersek, deniliyorki meslek dersleri. Bu, meslek derslerinin aynı olacağı anlamını taşımaz. Benim ifade ettiğim şey bunlarda da farklılık olması lazım, yani Erkin'in düşüncesine tabii katılıyoruz. Eğitimci olarak bizim bir felsefemiz vardır. Eğitim programımızda çok iyi tanımlanmış bir amacı vardır. O ya geleneklerle oluşmuştur, ya yılların birikimiyle farklı nedenlerle oluşmuştur. Onda da farklılıklar olacaktır, yani bizi böyle bir karara götürecek şeyleri bırakalım. İTÜ kendi çabasıyla bir çalışma yapmış biz de yaptık, onlar da yapıyorlar. Ama bırakalım bunları da, 4 saat statik olsun, 6 saat mekanik olsun istesek de bu olmuyor. Çünkü öğretim üyesinin yapısına göre yapıyorsunuz. O eğitim felsefesini hazırlayan insanlara göre yapıyorsunuz. Çok farklı faktörü var. Eğer ortak şeylerde direnirsek oturup araştırma yapmamız lazım. Bilemiyorum karar verilebilirmi şu dersler ortak olsun diye, bir takım zorluklar çıkarır. Bizi yanlış şeylere iter. Ben onu tekrar vurgulayacağım. Bunu Türkiye'de bizim büyüklerimiz denedi. Bize mimarlığı öğretenler dedilerki 1. sınıflarda bina bilgisi 2+2, bu kadarda detaylı verdiler. Biz sonra

bina bilgisini 2+2 okutmadık. Biz bina bilgisinden neyi yorumluyorsak onu okuttuk. Ve şimdi de o duruma biz adım adım gitmeyiz. Muhakkak gitmeyiz. Erkin Beyin dediği farklı. O okulun felsefesi piyasa ağırlıklı olur. Ona göre bir eğitim planı yapar. Mimarlardan ve mimarlar odasından birtakım şeyler alır, eski eğitimcilerden alır, kendisi onu yorumlar, kendi platformunda tartışır. Ortaya birşey koyar. Yani şimdi ODTÜ'nün eğitim programını hazırlayanların kendi felsefeleri var, kendi yaklaşımları var ve biz ona ancak saygı duyarız. Onun değerlendirmesini öğrenci yapar. Piyasa yapar. Tarih yapar. Ama biraz mücadele edin, bu konuyu bizim ortak dersler diye saptayıp empoze etmemiz ve buna bölümlerden herkesin ortağız demesi bana çok yanlış geliyor. Kusura bakmaym hiç katılamam. Görüşüm budur.

Doç.Dr.GÜZER; Ben de asıl son bıraktığınız yerden devam edeceğim. Bizim bölümler bazında tabii öne çıkan stratejilerimiz, pozisyonlarımız var. Bunlar ders isimleriyle başlıklarla hatta katalogdaki içeriklerle ifade edilemiyor, çünkü nasıl verildiği çok önemli. Özellikle yurtdışındaki üniversitelere bakıyorsunuz çok değişken kadroları var. Bir sürü ismi mesela kadrolarına çekiyorlar, ders programı aynı. Başka bir kişi tarafından verildiğinde müthiş bir izdiham oluyor, ertesi sene yine aynı ders var ama birden bire o üniversitenin poplitesi düşüyor. Dolayısıyla içeriği tanımlamak bile yetmiyor. Nasıl verildiği kimin tarafından verildiği bile önemli hale geliyor. Dolayısıyla bu farklılıklar bütün bu şeye yansıyor diye düşünüyorum. Yani %60 bölüm içi bölüm dışı yapay geliyor bana. Örneğin bizde felsefeden öğrencilerimizin çok yoğun olarak bir dersi aldığını farkettilik. birkaç sene içinde onu tekrar edince onu bölüm içinde vermeye başladık. Bölüm dersi olarak o öğretim üyesi geliyor. Mimarlık koduyla açılmaya başlandı. İçerik bir miktarda mimar, besleyecek şekilde değiştirildi, bu ilginin sürekliliği görülünce. O ayrımlar çok yapay. Fakat şu çıkıyor tablodan diye düşünüyorum. Çok haberdar değiliz, bu pozisyon farklılıklarından. Bu çok açıkta ortada değil. Hangi üniversite de o stratejiki farklılıklar, neyin üzerine kuruluyor. Bu çeşitlilik ve farklılık, hemen böyle zenginlikle de esdeğirmiş gibi algılanıyor. İki ayrı farklılık, iki ayrı çeşitlilik kavramı var. Bir tanesi ben bunu bir tehlike olarak görüyorum. Güncel değerler içinde farklılığı doğrudan zenginlik gibi görme yaklaşımını içine alan, düşebileceğimiz bir tuzak gibi görüyorum. Özellikle son yıllarda tabii çok kredi verilen bir durum bu, bir tür farklılık, bizim giderek eklektik hale gelen toplumsal ve kültürel yapımızın her kurumuna yansıdığı gibi üniversiteye yansması sonucunda ortaya çıkıyor. Yani kurumsal sürekliliğin içinde gelenekğin birden bire kırılması sonucu ve değişimlerin sonucu farklı kişi, kesim, anlayış vs.nin aynı çatı altında barındırılması. Bu her zaman doğrudan bir zenginlik olarak ürüne dönüşmüyor. Kimi zaman bu böyle bir karışıklık, kaos yaratabilir. Çok rastgelelik yaşanabilir. Sonunda çıktısının çeşitlenmesi de o rastgelelik içinde iyi ve kötü uçların, noktaların bir arada varlığını getiriyor. Bunu zenginlik olarak algılayabilirmiyiz bilmiyorum. Öbürü ise, tabii çeşitliliğin var olduğu bir ortamda onun içinden çerçevesi belli olan pozisyonel alt çerçeveler oluşturabilmek için bir zemin yaratıyor. Bizim peşinde olmamız gereken bu ikinci tür çeşitlilik diye söylüyorum. Öyle bakınca da ayrımlarda çok belirsizleşmeye başladı toplumlarda. Hele çeşitliliği peşinen kredi verme anlayışı da, böyle birtakım gelenekden radikal kopmalar olarak değerlendirebilecek, pek çok görüşün içeriğinden bağımsız olarak, kopuşa verdiği prim nedeniyle kredilendirmeye götürdü. Mimarlıkta bu çok baskın yaşanıyor. Bazı kopuşlar, bazı gelenek dönüşümleri, aynı çıkışların avangard bir pozisyona açılma şansı var her zaman. Bu şans her zaman kullanılmıyor. Kullanılmadığı zamanda bana göre çok tehlikeli. Çok somut örnekler vereyim. Belki doğrudan bir parça tartışmayı da şekillendirecek gibi öbür konuda bir fikir birliğine vardık diye düşünüyorum. Örneğin, stüdyolarda son dönemlerde modernizm sonrası tartışmaları içinde bir tür projelere de yansıyan bir değişim yaşanıyor. Bütün okullarda

da yaşıyor. Ben şimdi biraz evvel sizin laboratuarda sergiye göz atıyordum. İzmir'e gittim, geçen sene. Orada öğrenci çalışmalarını gördüm. İstanbul'u zaten yakinen izliyoruz. Ankara'da Gazi ile ilişkimiz var. Bütün stüdyolarda, bir güncellik adı altında yaşanan bir serbestlik ortamının stüdyolara taşınması meselesi var. Şimdi burada da biz aynı sorunla birebir karşı karşıyayız. Şimdi bunlardan bir tanesinin ucu kural tanımaz bir rastgeleliğe açılıyor. Yani kaosun bir avangard pozisyon olarak geri dönmesinden değil, doğrudan kaosun kendisi ve rastgelelik olarak meşrulaşmasından bahsediyoruz, öbür uçta ise acaba bu alternatif yaşam felsefesinden avangard bir pozisyon üretilebilir mi araştırmasını yapıyoruz. Biçimsel olarak örneklerine baktığımızda ya da ürün bazındaki imajlarına baktığımızda aradaki farklarını gözlemek çok zor. Böyle bir karışıklık ortamı var stüdyo sürecinde bunu ancak çok duyarlı ve gelişmiş bir kritik mekanizması açığa çıkarabilir. Şimdi somut önerime geliyorum. Sizin önerinizi ben şöyle çeviriyorum. Bizim aslında peşinde olmamız gereken ortak dil sorunudur. Bir ortak literatür sorunudur. Ve bir iletişim zeminidir. Yoksa başlıklar, ders saati ondan sonra onların katalog tanımları vs. yapay olarak pek fazla bir şey ifade etmiyor diye düşünüyorum. O iletişimde çok fazla kuramıyoruz, çünkü somut olarak çok fazla gidip gelmiyoruz. Öğretim üyesi değişimi çok önemli, jüriye gelip gitmek sizin bir önceki seansınızda söylediğiniz o iç denetim mekanizmasına çok hizmet edecek bir şey. Öğretim üyelerinin günlük stüdyolara çağırılması, böyle bir değişim olması bu ilişki biraz daha güçlense onun sonucunda emin olun zaten ortaya çıkacak bir iletişim ortamı ve ortak bir dil bütün dersleri geri besleyecektir. İçeriğini sorgulama, farkları görme anlamında o standart oluşacaktır. Şimdi biz sanki aynı şeyleri birbirimizden habersiz yapıyoruz gibi. Ama içeriklerini hiç bilmiyoruz.

II. OTURUM

Eşdeğerlilik sorunu ve üniversite eğitimi değerlendirme süreci

Prof.Dr.AYDEMİR; Biz programda bir değişiklik yapma durumundayız. Oturumun bu bölümünde tartışmaya açacağımız eşdeğerlilik ve içerikler birbirinin devamı gibi geliyor. Eşdeğerlilik sorunun tartışılmasını ve gündeme alınmasını yine Zafer Ertürk arkadaşımız istemişti gündeme alınmasını. Onun YÖK'teki görevi ile ilgili olarak bize aktaracağı bilgilerde var sanıyorum. Ben Zafer'e söz veriyor ve gündemin tartışılmasına geçelim diyorum.

Prof.Dr. ERTÜRK; Şimdi eşdeğerlilik deyince biz çok kaba olarak somut bir eşitlik anlıyoruz. Eşdeğerlilikte benim gündeme getirdiğim şey, getirmek istediğim şey, bundan sonraki konuyla da bağlı üniversite eğitimin niteliğiyle de bağlı. Beğenelim beğenmiyelim, destekleyelim, desteklemeyelim son bir kaç ay içinde ülke üniversitelerinde önemli birkaç olay oluyor. Kamuoyu bunun farkında veya değil bilmiyorum. Farkında olmadığını da basından izlemek mümkün. Üniversite eğitimin niteliğinin değerlendirilmesi konusunda bir pilot çalışması yapılıyor. Biraz önce Mine Hanımın sözünü ettiği çalışma bu çalışmaya ülkemizden 8 üniversite katıldı. Benim bildiğim ODTÜ, İTÜ, Marmara üniversitesi, Boğaziçi, Yıldız üniversitesi, Hacettepe bildiklerim, toplamı 8. Ama her alanda bu yapıldı. Yani 30'a yakın meslek alanında bu yapıldı. Yapılan olay şu. Bütün bugün tartıştığımız konular mimarlık için öğrenci profilinden tutun, aldığınız öğrenci, alış biçiminiz, eğitim modeliniz eğitim felsefesiniz ne düşünüyorsunuz, nasıl yetiştirmek istiyorsunuz, nasıl bir teknolojiyle yetiştirmek istiyorsunuz nasıl bir alternatifler dünyası sunuyorsunuz. Ama planlı bir alternatifler dünyası sunuyorsunuz. Nasıl mezun ediyorsunuz, kimler nasıl bir performans gösteriyor. Siz amaçladığınız şeye varabiliyormusunuz, varamıyormusunuz, eğitimin kaynakları nedir. Bu kaynakların kullanım biçimi nedir? Öğrencinin tüm destek

hizmetleri nedir? Bu destek hizmetlerinden üniversite yaşamı içinde akla gelebilecek herşey, kafe, aldığı burs, gittiği sinema bu tür imkanlar dünyasını da ne düzeyde sağlıyorsunuz ve sonuçta bunu nasıl denetliyorsunuz. Denetlediğinizden aldığınız bilgiyi sistemin içine tekrar nasıl sokuyorsunuz. Bu 8 üniversite bu açılarda değerlendirilmeye çalışıldı. Benim kişisel görüşüm biz böyle bir sistemi mimarlık için kendi aramızda uygulamanın yollarını aramalıyız. Çünkü bu sonuçta kendi kendimizi değerlendirme modelidir. Eğitimin niteliğinin nerede olduğunu, nereye gideceğini göstermenin yoludur. Tabii bunun için bir organizasyon gerekir. Bu pilot çalışma Dünya Bankası aracılığıyla sağlanan maddi destekle yapıldı. Bunun mimarlık alanında yaygınlaşması için nasıl bir organizasyon nasıl bir iletişim biçimi gerekiyor, buna da İbrahim Bey kelimelerinin arasında değindi, burada bir platform oluşturarak bunu biraz daha ayakları üzerinde duran bir hale getirelim ondan sonrada bu veya bir başka değerlendirme modeli olabilir, bir başkası da olabilir. Dünyada 50 tane değerlendirme modeli var. Ama değerlendirdiğiniz şeyler de aşağı yukarı bunlar. Bu eşitliğin nerede, eşitsizliğinde nerede olduğunu, hangi kaynaklarda olduğunu ortaya koyabileceği gibi bizim kültürümüzü, alışkanlıklarımızı bizim eğitim modelimizin en büyük eksikliklerini de ortaya çıkarıyor. Mesela ben bu çalışmada yer alan biri olarak gördümki biz hiçbir öğrencimizin profili hakkında fazla birşey bilmiyoruz. Giren öğrencinin puanı dışında işte yaşını biliyoruz. Geldiği şehri biliyoruz. Eğitimdeki motivasyonu nedir, algılama biçimi nedir? Bunun için uygulamamız gereken program nedir? Bunlar için hiçbirşey söyleyemiyoruz. Arkadaşlar çok güzel söyledi. Sayılara bağlı ders programları karşıda yaşı, babası ve anası belli olan bir genç grup. Ama bunların içinde öyle bir dünya varki bu dünyayı ortaya çıkarmak gerekiyor. Bunun Türk üniversitelerinde çok eksik olduğu ortaya çıktı. Türk üniversitelerinde başka birşey daha ortaya çıktı. Tabiri caizse biz kendimiz çalıp kendimiz oynuyoruz. Yani şöyle, kimse bizi değerlendirmiyor. Kimse bizim jürilerimize gelmiyor, karşılıklı gidip gelmediğimiz gibi, bazen öyle oluyorki bu stüdyo burda bu stüdyo burda bunlar bile gidip gelmiyorlar. Şimdi bütün bunları, gidip gelmeleri sağladığımız zaman geri besleme etkileşim birçok şey güçlü olur. Ve o sınıflandırmaya baktığım zaman herşeyin altında bir geri besleme ve başkasının bir değerlendirmesi başkasının yorumu başkasının eleştirisi giriyor işin içine. Bir başka eksikliğimizde ortaya çıktı, hiç bir veri tabanımız yok. Hangi üniversite diyebilirki öğrencimizi iyi tanıyorum, öğrenciye yönelik öğrencinin gelişmesini ortaya koyan bir veri tabanımız yok. Bunu geliştirecek ekipmanımız da yok, alt yapımızda yok. Hiç bir bölümde sosyal çalışma uzmanınız varmı? Hiç bir bölümde öğrencinin gelişmesini izleyecek bir model varmı? Baktık ki benim girdiğim iki üniversite, Türkiye'nin mimarlık alanında en iyi kurumları onlarda bile yok. Çaba var, ama kurumsal olarak, kültür olarak, en önemlisi o yok. Bunu mimarlık bölüm başkanları çözemeyebilir. Ama bunun eksikliğini böyle bir sistem ortaya koydu. Şimdi ben eşdeğerlilik konusunu getirirken böyle geniş bir perspektif içinde getirmeye çalıştım. Neyin eşdeğerliliği, bu eşdeğerliliği ortaya koyacak nasıl bir sistem olacağı, bu sistem nasıl değerlendirilecek, nasıl çalışacak? Başta söylediğim gibi beğenelim beğenmeyelim herkes eleştiriyor, eleştirmek çok kolay bir konu çünkü. Bu konuda çok çalışan insan var. Bu konularda işbirliği yapabiliriz. Bu bize bir çıkış noktası getirir görüşünü taşıdığım için gündeme bunu koymayı doğrusu çok yararlı gördüm. Bir başka izlenimim de var. Onuda iletmek istiyorum, ben İTÜ mezunuyum. İTÜ koskoca bir aisberk hareket etmesi çok güç. Ama değerlendirme olayı işin içine girdiğinde eleştiriler, orda eleştiren arkadaşlarımız bile, bizi ertesi gün gazetelere yazan arkadaşımız bile, bunlarda bazı şeyleri bazı insanlar değerlendiriyor artık. Artık birileri ne yapıyor diye toplum yavaş yavaş sormaya başlıyor. Yıldız'a gittim, Yıldız beni son derece etkiledi. Mimarlıkta şöyle bir imaj var. Çok sayıda dışarda çalışan insanlar var. Ama hiç bende o izlenimler bırakılmadı. Belki yapay birçok yönü vardır. Ama doğru

olan da insanlar değerlendirme olayına niteliğin ölçülmesi olayına dört elle sarılmışlar. Biz ne yapıyoruz; sorusunu artık kendi kendilerine sormaya başlamışlar. Bana göre Türk üniversitelerinde çok önemli birşey başlamıştır. Biz buna bir organizasyonla öncülük edebiliriz. Zaten mimarlıkta iki üniversite çok önemli bir öncülük yaptılar, şu anda bunu söylemek istiyorum. Eşdeğerlilikle bunu anlatmak istiyorum. Bu bundan sonraki maddeyle de tabii çok yakın ilişkili konular.

Prof.Dr.AYDEMİR; Evet katkılarınızı bekliyoruz. Görüş bildirmek isteyen varmı?. Buyurun

Yrd.Doç.Dr.DOSTOĞLU; Ben genelde birşey söylemek istiyorum. Konuşmalar gerçekten çok değerli, bütün görüşler hepimize, özellikle bu toplantılara ilk kez katılanlara çok şey öğretiyor. Fakat ben yöntem ve sonuçla ilgili bir parantez açmak istiyorum. İlk toplantı başladığında bir komisyondan söz edildi. Bu komisyon tam olarak işlevini gerçekleştirememiş, ondan da söz edildi. YÖK'ün görüşü alınamamış tam olarak çalışmalarını sürdürememiş, şimdi benim bu toplantıyla ilgili şöyle bir önerim olacak. Bu görüşlerin YÖK'e iletilmesi için bir komisyonun kurulması. Aslında şöyle bir söz işitmiştim. Bir şeyin çözülmesini istemiyorsanız, komisyona sevk edin derler, genellikle. Aslında benim istediğim somut önerilerin birebir yazılması. Bunlarla bir grubun, buradaki bu geniş topluluğu temsilen, YÖK'e giderek bunları anlatması. Bu olay yalnız beş yıl sorunu değil, çok kapsamlı burda da görülüyor. Pek çok konudan söz ediliyor. Sanırım birtakım somut sonuçlara varılabilir. Bunları tespit edelim ve o şekilde yol alalım diye düşünüyorum. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Zafer Beyin sözünü ettiği bu değerlendirme sistemi içinde en önemli nokta bence, kurumun kendi kendini görmesi ve değerlendirmesi. Olayın iki boyutu var. Biri gerçekten Türkiye'de bir standart demeyim, bir çizgi, bir eşiğin üzerine sıçramak ve kendini orada görmek, kendi kendinizi tanımak. Oylesine geniş kapsamlı bir değerlendirme çalışmasıydı ki eleştirilebilir farklı yönleri olabilir. Siz kendinizin ne yapıp, ne yapmadığını tartıp kısa bir sürede tanıyorsunuz. Biz o değerlendirmeden sonra yapıp da anlatamadığımız pek çok şeyimizin olduğunu farkettik, bu hiç önemli değil. Benimde aklıma gelen Neslihan'ın dediği gibi aramızda önce bir komite oluşturulup gelecek toplantının gündemini mimarlık okullarının değerlendirmesi nasıl ve ne yönde olmalı olarak belirlemek. Bu değerlendirmelerin bir şeylerini, soru kağıtlarını, ne noktaların sorgulandığını, nelerin araştırıldığını sirküle edecek, öyle bir çalışma olabilir mi diye düşündüm. Komisyon olunca çok belirli bir kesim bilgileniyor, ilgileniyor. Biz değerlendirmeye tutulan üniversiteler olarak, değerlendiriciler olarak, Ankara'da bir toplantı var. Bu sistem gözden geçirilecek. Sonuç hakkında fakültedeki arkadaşlarımıza bir bilgi vereceğiz. İyi mi oldu, kötümü oldu, ne yanlışları vardı. O değerlendirmenin aksıyan yönleri olabilir. Neler daha olabilirdi? Bunun üzerinde çalışan gruplar amaç daha iyi bilgilenmek ileşitim olayı son derece önemli. Onun için o soru kağıtları sonuçları neler değerlendiriliyor, ne oluyor? 27 kasımdaki toplantıdan sonra genel eleştiriler ve tartışmalardan sonra ne gibi aksaklıklar, ne gibi eleştiriler geldi onları sirküle edelim. Herkes tarafından bir gözden geçirilsin. Gelecek toplantının gündeminin oluşturulması ve onun üzerinde tartışılması ve böylece herkesin konuya katılması belki daha olumlu diye düşünüyor.

O zaman biz değerlendirilen bir üniversite olarak sizin değerlendirme sürecinin tekrar değerlendirilmesini bu gruba sirküle edelim.

Ne olursa olsun neler izlendi, nelere bakıldı o programın gözden geçirilmesinde yarar var. Değerlendiricilerin elinde ne tür soruların olduğu hangi ana başlıklar altında neler değerlendirilip nelere bakılıyor, neler inceleniyor, onlar da var. Onların sirküle edilmesi bu konuda epey bir ipucu verir diye düşünüyorum. Bizim fakülte ve bölümde tartışıldıktan sonra 27 Kasım'da Ankara'da sunulacak. Şunlar, şunlar eksikti veya şunları biz çok doğru bulmuyoruz. Onun sonucu o raporu da diğer arkadaşlara iletirsek, sanırım yararlı olur.

Prof.Dr.ERTÜRK; Arzu ederlerse bu bir araştırma projesi olduğu için onay almak şartıyla, her bölüme eğitimde kalitenin değerlendirilmesini konu alan dosyadan birer kopya gönderirim. Bu bir sistem, dünyada bunun gibi 50 tane sistem var.

Mimarlık Bölümleri Arasında Konferans, Seminer, Sergi yoluyla bilgi değişimi

Prof.Dr. AYDEMİR; Şimdiki gündemimiz mimarlık bölümleri arasında konferans, sergi gibi bilgi değişimi. Bunu çoktan ve birşekilde nasıl gerçekleştiririz diye düşünüyordum. Bunun gündeme gelmesini ben kendim arzu ettim. Ne düşündüğümü söyleyeyim.

Geçmişte ODTÜ ve YTÜ'den duyurular alırdık. Konferanslar dizisi gibi. Ve orada da çok değerli konferansçıların olduğunu biliyorum. Kimi yurtdışından geliyor. Çok uzaklardan Türkiye'ye kadar bu gibi konferansçıları gelmişken neden bunlar sadece ODTÜ ya da YTÜ'de konuşsun. Aramızda bunların dolaştırılma olanakları neden olmasın diye hep düşünmüştüm. Gündeme getirmek istediklerimin birincisi bu . Bu vesileyle British Councille temasa geçtim. Onların bu tür bir programının Türkiye'de olduğunu öğrendim, konferansçıları geliyormuş. Memnuniyetle burayada göndermeyi kabul ettiler. Eğer böyle programlarımız var ise, ben şimdi bölümümüm adına konuşuyorum, programlarınızdan haberimiz olursa konferansçıları önce sizler buraya da birşekilde uğramalarını ikna ederseniz, gerisini biz görüşüp onlardan yararlanmak gerekli kanısındayız. Aynı şey ODTÜ, YTÜ içinde geçerli. Benim gerçekleşmesini istediğim bilgi değişiminin birisi bu, ikincisi seminerler olabilir. İki üniversite arasında birkaç üniversite arasında bu alıştığımız yılda bir yapılan seminerler türünden değil . Belki o kadar katıda olmayabilir. Bu tür seminerler yoluyla hem kendi aramızda hem öğrenciye karşı acaba bilgi değiştirme ortamı oluşturabilir miyiz. Biz burda kendi içimizde en iyi yaptığımızı düşünüyoruz. Belki ODTÜ, belki siz de en iyi yaptığınızı düşünüyorsunuz. Öyle olduğundan şüphe yok. Biraraya geldiğimiz zaman birbirimize aktaracağımız birşeylerimiz hiçmi yok? Bizim size, sizin bize yapacağınız katkı hiç mi yok? Bunu seminer yoluyla oluşturma olanağı vardır diye düşünüyorum. Bu nedenle gündeme getirdim. Bir de öğrenci çalışmalarının, hemen Abdi Bey çok güzel bir gözlem yapmış bizim bölümde. Acaba sergileri gezdirebilsek aramızda en azından o düzeyde bir kalite ölçmesi yapabilir miyiz? Bu öğrenciler arasında özendirici olur mu olmaz mı? Diploma projeleri olabilir, yarıyıl projelerinin en iyileri olabilir. Bunları kendi aramızda dolaştırsak. Biz geçmişte bunu yaptık. Biz masrafını karşılayıp burdan gönderiyoruz. Karşıdan bir elemana sergi olacak şekilde. Bunu fırsat bilip öğrencilerle bir konuşma ortamı hazırlanabilir diye düşünüyorum. Bir başka bilgi değişimi yolu, doğrusu gıpta ettiğim bir yer, ODTÜ kitaplık olanakları. Biz bildiri vs. yazarken ya da sıkıştığımız zaman orada gidip çalışıyoruz. Bunu kullanmanın, paylaşmanın acaba daha kolay daha pratik bir yolu olabilir mi, görüş birliği olabilir mi? Ben bunları gündeme koydum, amacım buydu. Sizlerden bu konuda yardım ya da katkı bekliyorum. Söz sizlerin.

Doç.Dr.GÜZER; Bu herkes tarafından paylaşılan birşey. Yeni teknolojik imkanlarda doğuyor. Bir tanesi sevinerek görüyoruz ki internet meselesi. Buna yönelik olarak ODTÜ'de başlatılan bir çalışma var. Özellikle bizim dia arşivimizin bilgisayar ortamına aktarılması. Ondan sonra öncelikle fakülte içinde öğretim üyeleri odaları aracılığıyla bunun ulaşılabilirliği. Bu tabii çok imkanlar getiriyor. Siz dersinizi hazırlarken gece evden ODTÜ'nün slayt arşivine girip slaytlarını dizip geldiğinizde derse, bilgisayarın tuşundan girip o dizilmiş olan slaytları göstermeye başlıyorsunuz. Bakıyorum burada da siz aynı sistemi kullanıyorsunuz. Sanırım giderek yaygınlaşacak. Bu tür imkanlarda özellikle bilgisayarın gelişmesinden sonra bir takım ortak iletişim şebekeleri kurulabilir diye düşünüyorum. Özellikle bu arşivlerin paylaşılması anlamında, tabii o teknolojik altyapıya da bağlı. Burada bir temenni olarak konulup daha teknik bir işbirliğine gidilerek geliştirilecek bir teknik komisyon kurularak ilerleyebilecek gibi görünüyor. Sanayi ile işbirliği konusunda benzer şeyler var. Bir de kurumlara açılma var. Birkaç üniversitede birden şuan da yürüyen tekno park projeleri var. Üniversite içinde teknoloji ile işbirliğini geliştirecek projeler onun içinde düşünülen bir yapı bilgisi bankası projesi var. ODTÜ'de inşaat ve makina, elektrik bölümleri ile geliştirilecek. Türkiye'de üretilen bütün malzemenin döküman olarak bir yapı kataloğu, projelere aktarılacak bilgilerin bulunması, bu merkeze herkesin ulaşması gibi bir dizi proje sürüyor. Konferans, sergi, seminerin ötesinde bir bilgi birikiminin paylaşılma projesine dönüşebilir diye düşünüyorum. Şimdi bu bilgisayar imkanıyla birlikte belki o doğrultuda ilerde bir çalışma yapma niyetimiz olmalı.

Prof.Dr.NUMAN; ODTÜ'ye bir kere teşekkür etmemiz lazım. Böyle birşeyleri başlattığı için. Temennimiz o tür imkanları çok olan üniversitenin, daha imkanları az olan üniversiteye hazır malzemeye ulaşabilme imkanlarını sağlaması. Bu gerek kurulan slayt arşivleri olsun, gerek diğer yapı üretim enformasyon merkezi olsun. Bunu belki Web sayfalarına koyarak ulaşılabilir hale getirmek daha yararlıdır. Bizim yaptığımız kendi çapımızda küçük şeyler var. Bir başlangıç. Biraz evvel Özer Beyin diğer üniversitelerin veyahutta konsensüse ulaşılabilmesi gündeme gelmişti. Doğu Akdeniz'in programları Doğu Akdeniz üniversitesinin içinde mimarlık fakültesine girerseniz altında hem hocaların sahaları hem bütün enformasyona ulaşılabilir. Ayrıca biz mimarlık fakülteleri olarak da bir çalışma başlattık. Her hocanın ilgi sahasını ve yaptığı son çalışmaları en azından gerek özet olarak gerekse tam metin olarak komple koymak istiyoruz ki yakın zamanda bir bilgiye ulaşılabilsin. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Bilgilerin, artık öylesine otomasyonla, elektronik araçlarla iletişimi rahatlaşıyorki, o sergilerin birileriyle gönderilmesi, getirilmesi çok zorlaşıyor. Benzer bir şekilde elimizdeki dökümanların, dıaların, bilgisayarda listelenip görüntü haline dönüştürülmesi yapılıyor. Belki onlara, internetle kasetleri birbirlerimizden ulaşılabilir hale gelebilir. Aynı kanala girilemezse, belki ona disket halinde birbirimizden ulaşabiliriz. Böyle bir yolla bunları almak kolay olur diye düşünüyorum. Teknik üniversite de birşey var. ODTÜ'de de var. Merkezi bilgisayar sistemine ulaşabilme. Aynı şeyden Kütüphaneye de sadece bu dökümanlara değil, kitaplara da ulaşmak mümkün olacak. Ama bütün mesele galiba o sistemleri kurup, o iletişimi hızlandırmamız gerekiyor. Bir şey daha söylemek istiyorum. Bir bitirme ödevleri yarışması var, ismi arşipiriks. Ondan zannediyorum haberiniz var. Onlara isterseniz yapı merkezi sonuçlarını, derece kazanan çocukları gönderiyor. O öğrencileri hem teşvik ediyor, hemde ne olursa olsun eğitimi doğrusu kolaylaştırıyor diye düşünüyorum.

Yrd.Doç.Dr. DOSTOĞLU; Ben özellikle yeni kurulan mimarlık bölümleri açısından bu bilgi değişiminin çok önemli bir katkısı olduğunu düşünüyorum. Ben kendi

üniversitem açısından bir örnek vermek istiyorum. Şu anda Uludağ Üniversitesi ile İTÜ arasında bir protokol imzalanması söz konusu bu protokol çerçevesinde biz çok somut adımlar atma aşamasındayız. Çok hoş, geleceğe yönelik umut doluyuz. Örneğin İstanbul'la Bursa'nın yakınlığı bizim için bir avantaj. Ama jüriye, ara jüriler dahil bu kurulu üniversiteler jüri üyelerinin temini, konferanslar için sürekli hocaların gelmesi hatta bir sömestrilik sürekli hocaların gelmesi, öğrencilerimizin İTÜ'nün düzenlediği yaz okullarında 2 aylık bir sürede ekstra bir eğitim alması gibi birtakım süreçler başlatılmış durumda. Bu tür imkanların yeni kurulan veya küçük şehirlerde yer alan üniversiteler içinde değerlendirilmesinin bence çok yararı olacağını düşünüyorum. Aslında bu karşılıklı iletişim mutlaka yeni kurulan bir üniversite, kurulu bir üniversiteye getireceği bir dinamikte olabilir. Çünkü her yörenin kendine has özellikleri var, hani hiçbir zaman özgünlüğünden yitirmeden karşılıklı iletişimlerin bu şekilde çok yararlı olacağını düşünüyorum. Teşekkür ederim.

Prof.Dr. AYDEMİR; Bu maddeyi hazırlayan birşey daha var. Belki yaz okullarını da kapsar. Öğrencilerin bir yerde toplanması yoluyla Biz küçük bir deneyimi bu yaz geçirdik. İFHP yaz okulunu burda yaptık. Birde bir dinamizm getirmesi gerçekten de doğru. Biz önce bunu yaparmıyız filan demeye başladık. 15 dak. sonra baktık ki yapıyoruz. Ve 15 gün süreyle biz herkesle İngilizce konuştuk, aramızda da bir katılımcı var, o yaz okulundan. Bu hem bizim için hoş bir deneyim oldu hemde katılanlardan iyi izlenimlerini hala alıyoruz. Tekrarlanabilir. Burda veya bir başka yerde. Başka üniversiteler eğitici alınabilir, bu da iletişimin bir yolu olarak görülebilir diyorum.

Prof.Dr.AKSUGÜR; Ben bu grubu daha önce Şinasi Beyin önerisiydi ama, yine tekrarlamak istiyorum. Çok yararlı buluyorum. Jüri üyelerinin değişimi de aramızdaki iletişimi çok güçlendirecektir. Biz bunu Kıbrıs içinde uygulamaya çalışıyoruz. Özellikle jürilerimizi, son bitirme jürilerinde bir kişiyi, diğer üniversitelerden bir kişiyi, piyasadaki mimarlardan bir kişiyi de mimarlar odasından çağırmaya çalışıyoruz. Ve bunun çok yararını görüyoruz. Bu mimarlar odasıyla bizim eğitim kurumu arasındaki iletişimi sağlıyor. Diğer üniversitelerinde bir değerlendirmesini almış oluyoruz. Aynı zamanda da bir iletişim sağlamış oluyoruz. Neler yapıyoruz, öğrencimiz ne seviyededir, ne eksikleri var bunu tartışma fırsatını elde etmiş oluyoruz. Tabii bunu Türkiye ile yapmış olmayı dileriz. Bu diğer üniversiteler arasında da olabilirse iletişim için, aynı zamanda da kendi öz değerlendirmemiz için çok yararlı olur sanıyorum.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bizim, yatay geçiş yaparak MSÜ'ye giden ya da başka yere giden öğrencilerimiz oluyor. Ve onlardan bize aktarılan gittikleri yerle bizim aramızda eğitim kalitesi açısından çok büyük bir fark olmadığı şeklindedir. Bu bile çok büyük bir şey. İşte Nurten Hanımın söylediği, benim üzerinde durduğum birbirimiz ne yapıyoruz, ne yaptığımız, nerede olduğumuzu bilmek açısından gerçekten bunların yararına ben inanıyorum. Nasıl gerçekleştirilir, o nedenle de gündeme getirmiştım.

Doç.Dr.ULUSU; Aslında bizim üniversitenin yeni yaptığı çalışmalar çerçevesinde uzaktan eğitim programına girmek üzere olduğunu sevinerek haber vermek istiyoruz. Uzaktan eğitim programının yönetimi ve bunun yürütüleceği mekanlar şehir kampüslerinde olacak. Mimarlık fakültesi uzaktan eğitim programının yönetim birimleri yer almakta ve Maçka kampüsünde de yeni düzenlenen bir anfi uzaktan eğitime merkez teşkil edecek bir konuma getirilmiş bulunmaktadır. Bu da yine diğer üniversitenin her yönden tabii bilgisi görsel olarak da aktarılmasını sağlamak yönünden İTÜ'nün çok katkısı olabilecek çok ciddi bir atılım oluyor.

Prof.Dr.NUMAN; İnternete böyle bir program gönderilirse bütün mimarlık bölümleri bu programın saatinden bilgileri olursa bizde öğrencilerimizi internet vasıtasıyla sizin programa katabiliriz. Bu da çok güzel bir enformasyon dağıtımı olur. harika birşey.

Prof.Dr.ERENMAN; Jüriler konusu bence çok önemli yarıyıl içinde de bazı gruplarımız dışardan mezun mimarlar piyasadan olan kişiler veya farklı üniversiteden arkadaşlarımızı hem yarıyıl içindeki hemde yarıyıl sonundaki jürilerimize mümkün olduğu kadarıyla çağırmak istiyoruz. Kurumlar arasındaki iletişim için bunu çok yararlı buluyoruz. Bir proje tartışması değil, eğitimin tartışmasında yapılıyor. Çok yararlı. Büyük sorun bunu ancak kendi kentimizdeki üniversiteler arasında yapıyoruz. Yani MSÜ jüri üyesi değişimi. Kent dışı olduğu zaman bir takım pratikte değil tam bürokratik sorunlar yani yol parasını kim verecek, nasıl olacak, nasıl yapılacak, o tip sorunlar girdiği zaman işler zorlaşıyor. Ben bir kere Çukurova Üniversitesine gittim, benim içinde çok yararlı olduğuna inanıyorum. Giden için de orası içinde karşılıklı o iletişimin çok yararlı olduğuna inanıyorum. Ama en büyük sorun o bürokratik engellerin halledilmesi. Yani yol parasını kim verecek diye. Bunu çözmek için öyle bir uğraşıyorsunuz ki. Bir kere yaparsınız. İkincisinde kalsın bu program diye yapıyoruz. Böylece kendi kentimizdeki üniversitelerde yapıyoruz. Galiba bunu aşacak farklı yöntemler bulmamız lazım. Tabii bir yandan bu teknolojik araçları çok kullanım diyoruz çok pratik , çok yararlı diyoruz. Ama karşılıklı kontak, karşılıklı konuşma onun yararını hiçbirşeyin değiştireceği, en azından şimdiden ileride ne olur ne kadar alışkanlık kazanır, rahat konuşur hale geliriz bilemiyorum. Belki o da olacaktır.

Prof.Dr. AYDEMİR; Ben MOBBİG' in güncel sorunları çözen bir toplantı grubu olmadığı üzerinde duracağım. Yine üzerinde düşünmeye değer ve mimarlık bölüm başkanları olarak toplandığımıza göre, bir bütçe aşamasında, bir yerde belki bunları kendi kurumlarımızın içerisine oturtabiliriz ya da zaman içerisinde bir başka örgütlenme olabilir. Bir fonda olabilir. Bir yolla bunun üzerine gidilmesi gerektiği görüşündeyim, ve memnuniyetle görüyorum ki bu konuyu isabetli olarak ortaya atmış bulunuyoruz. Bu konu da bir potansiyelin olduğunu görüyoruz. Potansiyelden de bizim haberimiz doğrusu şimdi oluyor. İletişim kanalları açık tutulursa kim, nerede, ne yapıyor, nerde ne var, biraz daha rahat soruşturabiliriz. O bilgiye erişebiliriz.

Çevre Kampanyaları ve Sonuçları

Prof.Dr.AYDEMİR; Çevre kampanyaları ve sonuçları diye bir gündemimiz var. Bu, Abdi beyin önerisiydi. Ben içeriğini tam bilmiyorum. Şimdi siz açıklarsanız. Buyurun

Doç.Dr.GÜZER; Şimdi biz bütün bu farklılıklardan bahsettik ama birkaç tane ortak nokta var, bizi kaçınılmaz olarak bir araya getiren, hem mesleğin tanımladığı gelenek içinde, hem de mimarlığın akademideki geleneği içinde benim paylaşıldığına inandığım, bunlardan birtanesi çevreye karşı duyarlılık meselesi, bunun bilinci, bu konuda sanıyorum uzlaşmamız var. Biz bölüm olarak şunu düşünüyoruz. Başka alanlarda pratik şeye yönelmemiz güç bile olsa bizim bu konuda belirleyici bir rolümüz olabilir. Uzun yıllardır da bu rolden uzaklaşıyoruz gibi hissediyorum. Yani Türkiye'deki çevreye ilişkin kararların verilmesi niteliklerin ve standartların belirlenmesinde akademisyenlerin ve üniversitelerin rolü giderek azalıyor, sınırlanıyor ve bizim bu örgütlülüğümüz acaba böyle bir konunun yeniden çağırılması için bir araç olabilir mi? En azından, belli konularda ortak ses çıkardığımız zaman yaptırımımız artabilir mi diye somut bir örneği ben buraya getirdim. Kurullarla ilgili. Bütün üniversitelerin Mimarlık Bölümleri koruma kurullarına üye veriyor. Bu iki şekilde oluyor. Bir tanesi Kültür

Bakanlığı adına üye veriyoruz. Bir taneside YÖK kontenjanından biz üye veriyoruz. Dolayısıyla bizim bölüm başkanları önerisiyle Kültür Bakanının atamasıyla ilgili üyelikler son dönemde biliyorsunuz çok sık ve gerekçesiz olarak değiştirilmeye başlandı. Bundan bizim, sanıyorum İTÜ'nün, öncelikli olarak duyulan rahatsızlıkla ilgili bir senota kararı var. ODTÜ'de de benzer bir rahatsızlık gelişmiş durumda. Özellikle bu koruma kurulunun alanının ister istemez büyük rant alanlarının olması. Rantla kültür mirası arasındaki çelişkinin gündeme geldiği yer olması kurul üyeliğini çok hassas bir görev haline getiriyor. Son değişimlerde de tatminkar bir gerekçe bulamadık. Birincisi Kurul üyelerinin neden bu karar süresi içinde görevden alındığı açıklanmadı, ikincisi de mimar üyelerin yerine ağırlıklı olarak mimar olmayan başka disiplinlerden gelen insanlar atandı. Yani kurullardaki mimar ağırlığı başka disiplin alanlarına doğru kaydırıldı. Sayısal olarakta bu doğrulanıyor. Özellikle sanat tarihçileri ve arkeologlar ağırlıklı olarak mimarların yerine kurullarda görev almaya başladı. Bu tabii ki ne kadar tesadüf, ne kadar bilinçli bilmiyoruz. Biz bununla ilgili olarak Kültür bakanından randevu istedik, doğrudan bakana bir yazı yazdık. Üniversite rektörüyle görüştük. Bizim senatomuzu, İTÜ'nün kararını örnek olarak gösterdik. Benzer doğrultuda bir karar alınmasına yönelik bir çabamız var, özellikle her ne kadar icra organı değilse de bu beraberliğin sonucunda tek bir ses olarak davranmanın bize yararlı olacağını düşünüyoruz. Onunda en belirgin alanının çevre ve bu çevreye duyarlılık meselesi olduğunu, hepimizin paylaştığı eğitimimizin en genel hedefinin çevre standartlarını iyileştirmek olduğu varsayılırsa, paylaşılacağı bir alan olarak varsaydığımız için bu konuda ne yapılabilir, bunu burda konuşabiliriz diye düşündüğüm için getirdim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Evet bu konuya ilgili olarak rektörlük kanalıyla, bölüme bir yazı geldi. Ankara kurulu için şehirci bir üye gönderebilirmisiniz diye. Tabii talep bölümler aracılığıyla karşılanıyor. Bölümler bu konuda ortak bir karar oluştursa o karar doğrultusunda davranabilirler. Gerçekten önemli bir konu. Trabzon kurulunu örnek vereyim. Şimdi iki üyesi kaldı. bakanlık bütün üyelerini aldı, üç üyeyi nereden göndereceği şuanda belli değil Kurul müdürünü de aldı. Çok değerli bu kurul müdürünü bir yere müze müdürü yaptılar. Bu kurulu işletmemenin en iyi yolu. Trabzon kurulu aynı etkinlikte çalışamaz. Gerçekten o kişi, kurulun bir nevi danışmanı gibiydi. Hukuku çok iyi bilen böyle her takıldığımız noktada bize yasal prosedürü hatırlatan birisiydi. Kurulun çalışması son derece zor. Üniversite üyeleri yerine bayındırlık müdürlüğünden biri gelmeye başladı. Bürokratlara etki edebiliyorlar. Bunun nedeni, ben bu bölgede uzun süre kurul üyeliği yaptım biliyorum, büyük bir rant kavgasıdır, korkunç bir şekilde. Kurullar direnince rantiyeler buna çok büyük bir tepki gösteriyorlar. ben örneğin ayrılma hakkımı belirli bir noktaya geldikten sonra kullandım. Çünkü o noktadan sonra benim kurulu bir katkı olmayacağını anlamaya başladım.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Şimdi ODTÜ'de bu konuda duyarlı bir şekilde Kültür Bakanlığına bir yazı yazmışlar. Daha önce senatoda görüşüldü, bölümde görüşüldü. Çeşitli yazışmalar oldu hiçbirisi şekilde bu türşeylere engel olunmuyor. İstanbul 3 numaralı Kültür Varlıklarını Koruma Kurulunda üye olan arkadaşlarımızın sıkıntıları var. İstifa etmeye kalkıyorlar istifa etmek çözüm değil deniyor. Çünkü o zaman ortamı boş bırakıyorsunuz. İstifa etmezseniz çalışma ortamı çok zorlaşıyor. Bakanlar değişiyor. Bu Bakanların kimisi hak veriyor, müdürler alınıyor görevden, bazen iyi müdürler, bazende çalışamayanlar görevden alınıyor. Biz de bir yönetim kurulu kararı aldık. YTÜ Mimarlık fakülteside bir kurul kararı aldı. Doğrusuda tam tartışmadan biz de üyelerimiz görevlendirmek istemiyoruz demedik. Biraz daha direnip tarafsız ve bilimsel olarak olaya bakan kişilerin mümkün olduğunca direnmesini ve kalmasını istiyoruz

Ama çok zor durumda kaldıklarını üyelerimizin çok çalıştıklarını bu koşulların onları çok zorladıklarını ve böylece üniversite öğretim üyelerimizin, hem de bu kurulların saygınlığının zedelendiğini belirten bir yazıyı bizde yönetim kurulu olarak rektörlüğe yolladık. Oradan da Kültür Bakanlığına yollanılmak üzere. Ama tabii benim bildiğim kararıyla Kültür Bakanlığına giden bu yazılar yeni değil Direkt olarak o kuruldaki arkadaşlarımız konuştular, bakan kendilerine hak veriyor. Ama zannediyorum fazla da birşey kendisi de yapamıyor. Bütün o rant kavgası o kadar güçlü ki. Galiba çok zor. Direnenler bu kurullar. Tartışalım. Nasıl direnebiliriz, bu kavganın sürdürülmesi konusunda belki başka önerilerde gelebilir.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bu kurullarla üyelerle ilgili bir başka şeyin daha yapılmasını doğrusu ben gözlemlerim sonucu dile getireceğim. Kurul üyesi olmak aslında bir şövalyelik, donkişotluk gibi. Hiç bir güvenceniz yok. Orada aldığınız günlük huzur hakkıyla yapılacak iş değil. Orada öyle kararlar alıyorsunuz ki, trilyonlarla ölçülen değerler dönüyor. Gerçekten orası zor bir görev. Eğer üniversiteler eleman gönderiyorlarsa bu elemanlarının bir şekilde arkalarında olduklarını göstermeleri gerekir. Bu arkasında olmak ne şekilde olur, o tartışılabilir. Ama üniversiteler görevlendirdikleri üyelerinin arkasında olduklarını birşekilde söylemelidirler. Bu eksikliği ben 5-6 yıllık kurul üyeliğim süresinde hissettim. Saatlerce yol gidiyorsunuz, yol güvenliğiniz yok, sigortanız yok, bir kaza olursa gittiniz. Yetişmiş bir insanın kaybidir, bu güvenceleri üniversiteler; Bakanlıklardan birşekilde istemelidirler diye düşünüyorum.

Prof.Dr. ERTÜRK; Üniversitelerin öğretim üyelerini bu boyutta desteklemeleri çok uzak. Büyük kentler dışında. Kamuoyuna böyle desteklenir ama, küçük kentlerde ne olduğuna bir bakarsınız. Ben Trabzon'da 30 senedir yaşıyorum. Trabzon'da bize gelen bütün kurullara üniversite yönetimi olarak her zaman sahip çıkarız. Hiç böyle bir problemimiz yoktur. Ama Trabzon'da hiçte yapı kalmadı. Şinasi beyi bu kurulun dışında tutarak. Bu kurulun kararıyla yok oldu bu yapılar. Trabzon örneği gibi Anadolu'nun bütün kentleri de böyle.

Prof.Dr.AYDEMİR; Burada yanlış birşey anlaşılmasın. Ben eski bir kurul üyesi olarak bir açıklama yapayım. Kurulların çok iyi belirlenmiş çalışma esasları var.Sonunda iş belediye denetimine kalıyor. Ve belediyenin denetimi dışında kurulların denetleme ya da yaptırım gücü yok. Çok belirgin olursa savcılığa suç duyurusunda bulunabilir kurullar. Savcılıkta ne yaparsa yapar. Zaten adliyeye intikal etmişse kurullar hiçbir şey yapmaz. Yargının sonucu neyse onu kabulleniyor. Kurullar tarafından Trabzon'daki tarihi yapılar yok oldumu yok olmadı mı doğrusu tartışılabilir. Ben bir dönem kurul içinde bulunan birisi olarak söylüyorum, biz Sinop'ta birkaç yapıyı tescilden düştük. Onun dışında bizim aracılığımızla yok olan birşey yok. Ama kurul kararlarının uygulanmaması yoluyla bütün bunlar oluyor. Bu kurullar aracılığıyla olan birşey değil. Tabii ben bulunduğum kurulu savunuyorum. Bu görüşlerimi dile getiriyorum.

Prof.Dr.ERENMAN; Bu konu nazik bir konu. Sayın Ertürk'ün kurulları böyle suçlar konuşmasından sonra bir anlamda işte İstanbul 1 numaralı koruma kurulu başkanı olarak kurullar adına bir savunma yapma gereğini duydum. Bir kere Abdi bey müsterih olsun, İstanbul'daki 1 nolu kurulun 5 üyeside mimar, sıkıntımız da sanat tarihçi ve arkeolog olmamasından. Onlarda ilgili konular geldiğinde tabii biz yeterli düzeyde bilgi sahibi olmadığımız için karar veremiyoruz. Yasanın verdiği maddeden istifade ederek uzmanların görüşünü alabiliyoruz. Biliyorsunuz kültür bakanlığı her hükümet kuruluşunda pazarlık bakanlıklardan biridir. Koruma kurulları bir anlamda rantı

yönlendiren, etkilerin bir kurumu durumundadır. Burada da politik organlar söz sahibi olmak istiyor. Gelen arkadaşlarımızın geliş nedenleri, seçilme sebepleri bugünün yönetimindeki politikacılara yakın olmaları yani şöyle bir kriter yok. Bu görevin bilimsel olarak sahibi kimdir, onu arama endişesi duyulmuyor. 2,5 yıldır bu işin içindeyim. Bu farketmiyor. Bu arada çok hızlı değişme oluyor biliyorsunuz. Bu Taksim camii meselesiyle de bizim kurul büyük fırtınalar atlattı. Çok büyük değişiklikler oldu. Yasa değişikliğiyle birlikte olabilir. kurulların kurulmasıyla ilgili maddelerin değişmesiyle olur. Doğrudan doğruya yasalar danıştaydan, yüksek hakimler kurulu gibi kendi üyelerini kendileri seçme erkine sahip olabilirse eğer, o da nasıl olur bilmiyoruz, yoksa 3 üye Kültür Bakanlığından 2 üye YÖK'ten dediğiniz zaman 3-2 zaten belli bir kesimin elindedir. 2863 sayılı yasanın değişmesi ise son derece tehlikeli bir olaydır. Çünkü zaten yasayı yapacak olanlar kurullardaki tek direnme kaleleri olan YÖK üyelerini yok etmek istemekteler. Bizim üyelerimiz, o camii meselesi konusunda son derece dikkatli davranmak zorunda kaldık. YTÜ'den gelen üyemizin mazeretli olarak birkaç toplantıya gelmemesinden dolayı hemen hakkında görevine son vermek istediler öyle bir yasal düzenleme yapılmak istendi ki belediye yasası içine hiç ilgili olmayan yasanın içine, kurulların kompozisyonunu oluşturan bir madde konmak istendi. Yani hiç ilgili olmayan, 2863 sayılı yasayı ilgilendiren bir madde belediyelerle ilgili yasa değişiklikleri teklifi içinde getirildi. İnsan olarak, iyi olmak yetmiyor, bir görevinde sahibi olmak lazım. Bu kurullar meselesi Türkiye'nin son derece önemli bir meselesidir. Yasa yapalım deseniz, yasayı yapmak tehlikeli, ayrılalım deseniz ayrılmak tehlikeli . Bugünkü şartlarda, herhalde direnerek, bu görevlere sahip çıkarak, bu görevlerin kulisini yapıyoruz. Kurumun içinde bir kişi olarak, özellikle de sizinde belirttiğiniz gibi kurulların hiçbir yaptırım gücü yok. Sadece karar almaktan ibaret. Aslında kurullar son derece büyük güçlere sahipmiş gibi görünmekle beraber kurul kararını tanırırsınız veya tanımazsınız, yıkarsınız güzelim konağı kurul olarak savcılığa yazı yazarsınız. Savcılıkta delil yetersizliğinden beraat kararı verir. Hadise budur.

Prof.Dr.ERTEN; Son dönemde çok çalışkan bir müdür var, onu aldılar. Ardından Konya'dan bir arkeolog vardı onu aldılar. Çok uyumlu çalışan bir kuruldu. Refahiyol tarafından hiç dokunulmadı oraya. Biz o sırada bu olayı bekledik. O dönemde birşey olmadı. Bu dönemde oldu. Bizde anlayamadık ne yapmak istediklerini. Bizim üniversite olarak bir tepki koymamız biraz zor. Mimarlık açısından 2 üyemiz var, fazla da yapacağımız birşey yok.

Prof.Dr.AYDEMİR; Abdi Beyin gündeme getirdiği konu canlı bir konu. Üyelerimizi gönderiyoruz. Gönderip, göndermememiz bir defa elimizde. Üyelemiz görev talep etmiyorlar deyip işin içinden çıkarız. Üyemiz vardır, çalışma koşulları şudur, arkasındayız demek farklı bir şey. Bu denebilirmi, bunun yolları bir şekilde formüle edilebilirmi, üzerinde durmaya değer bir konu.

Özel Mimarlık Okulları ve Yeni Sorunları

Prof.Dr.AYDEMİR; Son gündemimiz Sayın Ertürk'ün önerisiyle buraya alındı. Ama sanıyorum hepimizin ortak olduğu bir nokta var. Özel mimarlık okulları, vakıf üniversiteleri aracılığıyla da gündeme gelenler. Bunların birtakım sorunları değişik boyutlarda gündeme getirildi. Bunun üzerine sanıyorum yine de Zafer Beyin söyleyecekleri var.

Prof.Dr.ERTÜRK; Türkiye'de özel vakıf üniversitesi modeli çok yeni gibi gözüküyor. Ama model olarak bizim uyguladığımız yine eskisi. Gerçekte bir vakıf niteliğinde olmayan kuruluşlar üniversite kurmaya başladı. Vakıfı biliyorsunuz, kolay kurulmuyor. Büyük bir geliriniz olacak, kaynağınız olacak. Bu kaynağınızı belirli bir senetle eğitim amacıyla kullanacağınızı belirteceksiniz. Türk tarihinde vakıf çok önemli bir şey. Bizim vakıf diye gördüğümüz şeyler birkaç tanesi hariç, 1970 lerdeki bir özel okul kurulma sürecine benziyor. Tam bilmiyorum ama zannediyorum Kıbrıs'ta da öyle. Kıbrıs'ta vakıf dışında da üniversite kuruluyor. Şirketler biçiminde kuruluyor. Ama bizde mevcut yasalarımızın desteklediği ve fikir olarak bunu destekleyenlerin görüşleri vakıf üniversiteleri yani sağlam bir kaynağı, sağlam bir geliri olacak, kar amacı güdmeyecek. Kar amacı güden bir eğitim kurumu olduğunuz zaman çok farklı bir şey ortaya çıkıyor. Yani ürettiğiniz bilgiyi birşeyin aracı olarak kullanmaya gidiyorsunuz. Burada hassas bir nokta var. Vakıf üniversitesi dediğimiz zaman bunların amacı belirli bir kapitali veya mal varlığını eğitim amacıyla kullanmamız gerekiyor. Bu son yıllarda amacından şaşar gibi görünüyor. Bir kaç tanesi dışında hiçbirinin vakfıye edilecek bir mal varlığı yok. Bunun içinde mimarlığa baktığınız zamanda, zannediyorum 3 tanesinde mimarlık var, bir tanesi güzel sanatların içinde. Yeni bir eğitim felsefesi yeni bir Türkiye'de mimarlık eğitimine ivme kazandıracak girişimden çok; bir yanda emekli olmuş eski hocalar ki bunları küçümsemiyoruz, belirli problem alanları olan yerlerde birikim olan yerlerdeki hocaları toplamak bunları kullanmak gibi esas amacından farklı bir model ortaya çıkıyor. Burada bizi ilgilendiren taraf, vakıf üniversitelerinin mimarlık eğitiminin niteliğine, ne kadar olumlu ya da olumsuz olduğudur. Bir rekabet ortamı getirecektir diye düşünebilir, o nedenle olumlu bakabiliriz. Eğitimi bir ticari amaç olarak kullanacaktır diye bakarsanız o zamanda menfi bakmak zorundasınız. İstanbul'da bir Başkent'te ve adada güzel sanatlarda var. Hepsinde iç mimarlık da var. Nedeni anlayamadık, ama şu olabilir diye düşündük, bu pazar ekonomisinin sonucunda daha güzel mekanlar daha hızlı konuta yatırımlar tamamen bir ticari gelişimin sonucunda iç mimariye olan ilgi buradan kaynaklanabilir. Ama kadrolarına bakıyorum, belirli bir eğitim politikası olmayacak bir kadro. Dünyadaki Vakıf üniversitelerine baktığımızda, bildiğim bir tanesini söyleyeyim, Teksas'taki Austin üniversitesi bu eyaletteki petrol gelirlerinin büyük bir kısmı bu üniversitenin malıdır. Bu üniversite bu geliri Teksas kanunlarına göre eğitime yansıtmaktadır. Çok güçlü bir organizasyon. Böyle baktığımız zaman bizimki çok farklı bir tablo çiziyor. Bu insanı endişendiriyor. özel üniv. ne kadar olumlu bakarsak bakalım bu sürece olumlu bakmak zor gözüküyor. Ne türlü problemler getirir. Meslekte yeni bir enflasyon doğuracağı görüşündeyim. Bir çok öğretim elemanı bunlara çok olumlu bakıyor. Bakıyor ama hep derleme kadrolar oluşuyor. Bu nedenle bu bizim konumuz değil diyebiliriz. Ama mimarlık eğitimi yapan insanlar olarak bir açıdan yine düşünmek zorundayız. Puanlar düşüyor, yani hiç birşey olamazsanız mimar olursunuz. Bu son derece rahatsız ediyor. Özel üniversitelere son derece pozitif bakan bir kafa yapısına sahibiz. En azından ben öyleyim ama şu andaki süreç olumlu yönlerin hepsini rahatsız edecek düzeyde. Bunu düşünerek bu konunun biraz tartışılabilir nitelikte olduğunu düşündüğüm için Şinasi Bey'e önerdim.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Hem bu işin bir eğitim kalitesi var. Zafer beyin belirttiği gibi, bir başka daha yönü var, bizi ilgilendiren. Büyük kentteki üniversiteleri daha çok ilgilendiriyor. Bizden bir beyin göçüne neden olur. Zannediyorum ODTÜ'de aynı şeyle karşı karşıya kalacak. Mühendisliklerde bu giderek önümüze çok çıkıyor. Yani sizin hazır yetiştirdiğiniz elemanızı, hemde en popüler olanı, ismi çıkmış olanı hazır alıyor, kullanıyor. Üniversitede düşünülen bu boyutları var, ne yapabiliriz. Yani gitme demek çok zor. Maddi olanaklar çok fazla veriliyor. Koşulları neler? Teknik üniversite

içinde bir çalışma yapılıyor.Bunun rasyonel süreci nedir diye, işin birde bu boyutu var. Öbür taraftan üniversitelerin eğitimi için özel üniversite, çok iyi kadrolar toplayan son derece parlak üniversiteler var. İşletmede bir bakıyorsunuz, Türkiye'de gerçekten isim olmuş pek çok insanı, yetişmiş elemanı alıyor. En yetişmiş kadroları çok rahatlıkla belirli paralarla bünyesine alabiliyor. Ama bunların şu tarafı bize eksik gibi geliyor. Çok iyi öğretim üyeleri var. Binaları son derece güzel. Kitaplıkları var. Son derece iyi. Ama şu anda daha araştırma ve bilimsel altyapıları üniversite olacak nitelikte değil. Çünkü hazır elemanları alıyor ve bununla üretim yapıyor. Şimdilik görünümüleri bu. Ben de Zafer Bey gibi bunlara karşı değilim. Hepsinin de kötü olacağı inancında değilim. Bunların bazılarının bizlere çok büyük rakipler olacağı inancındayım. Hatta bizleri geçeceği endişesi taşıyorum demiyorum, düşüncesindeyim. Çünkü bu tür şeylerin olması bizi de kamçılayacaktır. Rekabet olmadıkça biz, devlet üniversitesi sırt üstü yatıp biz en büyüğüz diyip oturuyoruz zaman zaman. Onları çok zorlayacaktır, ondan da ben çok memnunum, şikayetçi değilim. Dünyada da örnekleri var. Yani bazıları altyapısını kuracaktır. Koç hızla alt yapısını kuruyor. Gerçekten finansman gücü olanın bilimsel altyapısı bizden daha esnek çünkü bizim büroksasi gibi karşımızda müthiş bir engel var. Sistemde beğenmediğiniz adamı atamıyorsunuz, istediğinizi alamıyorsunuz. Tabii bunlarda müthiş esneklikler var. Onun için bizden daha çok avantajları var. Bazılarının çok ileri gideceğini zannediyorum ve umuyorum. Pek ala olsun ki bizlere rakip olup bizleri kamçılasın. Bir kısmının da eski özel okullar gibi sadece bir ticaret metası olarak çok altlarda kalacağına inanıyorum. Mimar olarak piyasaya çıkıyor. Piyasada bunları değerlendirecektir. Piyasada iyisini kötüsünü bir şekilde değerlendirecektir. Bana çok büyük bir sorun gibi gelmiyor. Bir o eşkredilendirmeye geliyor. İkincisi de inşallah bize rakip olacak güçte olurlar, bizi zorlarlar. Bizim beyin göçünü de nasıl tutarız, ne yapabiliriz? Yalnız onda sorun var, onu da düşünmemiz lazım.

Prof.Dr.ERTÜRK; Ekonomik gücü olan bunu eğitime kaydırırlar için yani, bunu ticari amaç olarak kullanan yalnız eğitiminin kalitesini değil, bir de ahlaki sorun getiriyor, bundan endişeliyim.

Prof.Dr.GÜNEY; Bence konuda ufak bir çelişki var. Galiba siz biraz derleme bir kadro dediniz, orda bir beyin göçünden bahsediliyor. Burada bir araştırma yapmamız gerekiyor. yani isterseniz bunu bir sonraki toplantı için bir araştırma konusu yapabiliriz. Özel üniversiteler ve Vakıf üniversiteleri acaba kadroları nasıldır, kontenjanları nasıldır, öğretim üyesi sayısı, öğrenci sayısı bizim acaba geçmiş yıllarda yaşadığımız özel okullar sorununu tekrar gündeme getirecek düzeydemidir? Yoksa bu gayet kaliteli üniversite oluşma yolundamıdır? Bence bu konu araştırılabilir. Bir de maddi kaynak deniliyor. Bildiğim kadarıyla bu üniversitelerin hepsi paralı. Dolayısıyla otomatikman bir kaynak yaratıyormu? Onu düşünmek lazım. Bir sonraki toplantı için araştırma konusu olabilir mi? Geçmiş yıllardaki özel okul sendromunu bir daha yaşayacak mıyız? Herhalde bu verilerin ışığında rahat tartışmamız mümkün olabilir diye düşünüyorum. Teşekkürler

Prof.Dr.AYDEMİR; Özel üniversitelerin tümünü gündemimize alıp onu tartışmak bizi yorar. Sadece içlerinde mimarlık eğitimi yapanlar varsa bunlarla ilgili görüş oluşturulabilir. Ama onun için de vakit biraz erken. Ben onları toplantılarımıza katabilirmiyiz diye düşünüyorum. Bundan sonraki toplantı için onlara bir çağrı yapabiliriz. O işi üstlenecek kurum, 5-6 ay sonra toplanacağımıza göre, onlarla ilişki kurmak için zamanımız var. Onları dışlamanın yerine onları nasıl aramıza alabiliriz?

Doç.Dr.ULUSU; Sanki Şükrü Beyin söylediği, aslında beyin göçü, eğer derleme oluyorsa gerçekten derleme kadro gerçekleşebilir. Çünkü, kurumsallaşma yıllar alan birşey. Çok sağlam eğitim felsefesinin kurulması, çok sağlam kadroların ve aralarında birbirlerinin ne dediklerini ne yapmak istediklerini bilen insanların başarabileceği birşey. Derleme kadro ne kadar nitelikli olursa olsun, farklı farklı kurumlarda yetişmiş, farklı eğitim yaklaşımlarıyla gelen insanlarla derleme bir kadro çıkar. Ben derleme kadro konusuna katılıyorum.

Prof.Dr.AYDEMİR; Benim derleme kadro ile ilgili olarak bir başka görüşüm var. Eğer buna bu şekilde yaklaşıyorsak, buna benzer birşey zaten devlet üniv. var. Burda, içimizde Balıkesir'den gelen arkadaşlar var. Alınmasınlar, ben bir kaç sene önce oraya gezmeye gittiğimde Rektörleriyle tanıştım. Nasıl götürüyorsunuz eğitimi dedim. Biz kadro açmayacağız dedi. Orada bayındırlık müdürü var orada bilmem kimler var, onlarla idare edeceğiz dedi. Şimdi bunun piyasadan çok büyük bir farkı yok. Sadece Özel okulları kötülemekte olmuyor. Resmi üniversitelerde de bu var.

Prof.Dr.ERTÜRK; Bu konular gündemlerde tartışılın diye getiriyorum. Kaldığı özel okulları çok destekliyoruz. Ama desteklerken de problemleri gözardı edersek ilerde, zaman içerisinde neler karşımıza çıkar diye .

Prof.Dr.NUMAN; Benim mensup bulunduğum üniversite bir devlet vakfı üniversitesi, diğeri vakıf üniversitesi ile bir farkımız var. Bizim devlet vakfı olmamız gibi. Onun için belki biraz daha rahat konuşabilirim, vakıf üniversitesi hakkında. Ama söyleyeceğim, bu tartışmanın ilerde üzerinde tekrar tekrar duracağız. Denetimin bir kere muhakkak getirilmesi lazım. Bu denetim sadece özel üniversiteler değil, vakıf üniversiteleri bütün üniversitelere getirilmesi lazım. Şunu bilmemiz lazım. Biz mimarlık eğitimi adı altında veya içinde aklımıza gelen herşeyi yapamayız. Hele bunu birde ticaret meselesi yaparsak mimarlık eğitimi yapamayız. Bunu çok açık bir biçimde omuzlarımıza alıp belirtmemiz lazım. Yoksa bu işin sonu yok Bunu Kıbrıs'ta görüyoruz. 6 tane üniversite 7.cisi açılıyor, ilk kurulan bölüm gene mimarlık . 8.si de açılacak. İlk kurulan bölüm yine mimarlık, bu beyin göçü. Ben kendi üniversitem için bile zor eleman buluyorum. Yetişmiş beyin gücü yok. Büyük para verdiğimiz halde yine gelmiyor. Ancak iki üniversite arasında bir protokol olursa onların yardımı ve teşvikiyle bize hoca geliyor. Peki bunlar nereden hoca buluyor? Senin mimar diplomam varmı, buyur gel falan dersi ver. Hiç eğitime katılmışımı, yok? Talebe iken hocasından yalan yanlış aldığı notlar açılıyor, ders namına derse gidiliyor. Bu durumlara kadar giden içler acısı durum var. Bunun için lütfen akreditasyon meselesinin üzerinde duralım. Nasıl yapacaksak. Kendimiz isteyelim. kendi kendimizi denetleyelim. Lütfen gelin benim üniversitemi denetleyin. Ben nerdeyim bir görün bakalım. Ben mimarlık eğitimi veriyormuyum bir görün, eğer veriyorsam o zaman bana öğrenci gelsin. beni bir kitaba yazın. Bu denetlenmiş ve akreditasyon prosesinden geçmiş kabul edilen bir üniversite ve mimarlık bölümüdür densin. Bende rahatlıkla benim öğrencime 3.000 dolar verip bana gelebilirsin, ben akredite edilmiş bir üniversiteyim. Öbürüde 3.000 dolar isterse öğrenci de gidip gitmemekte serbest. Yakacak ve atacak parası varsa buyursun oraya gitsin. Diplomayı çerçeveler asar bir köşeye. O kadardır, başka bir işe yaramaz. Ve bunu mimarlar odalarına da meslek odalarına da böylece yaklaşalım. Eğer kendi eğitimimize ve kendi mesleğimize sahip çıkacaksak bunu yapmamız lazım, yoksa çok yakın zamanda binlerce yüzbinlerce mimar piyasada gezer. Piyasa muhakkak bir kısmını eler.Ama bir kısmınıda elemeyecek. Görsel kirlilik zaten ne boyutlara geliyor. Bu katıyla artacak, misliyle artacak. Onun için ben tekrar ediyorum, lütfen gelin benim üniversitemi denetleyin.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Sanıyorumki bu değerlendirilme çalışmasının YÖK'te başlatılmasının sonucu da, bütçelerin de buna bağlanması olacaktır ki en büyük yaptırımda bu olacaktır. Yani ne olacak bilmem sizin puanınız 4, öbürün 2 olsa sonuçta ne olur yani. Öğrencinin zaten kendi içinde bir değerlendirmesi var. Onu değiştiremezsiniz. En önemlisi bunun ekonomik bir tablo ile bağlantısı kurulabilir işte o büyük bir yaptırım gücü, insanlar için bir ivme olacak diye düşünüyorum. Özel üniversiteler için yalnız bir şey var. Ben öğrenciden para alıyorsam o da vermeye hazırsa onu verebilir. Bu denetleme eşkredilendirme ile yapılacaktır. Derleme kadrolardan ben endişeli değilim. Dünyanın pek çok yerindeki kadrolarda hep derleme kadrolardır.Büyük Amerikan üniversitelerinde kadrolar böyledir. Yani siz politikasını yazarsınız, benim çalışmam bu dersiniz. Onun için çalışacak gerçekten isim sahibi adamları alırsanız, çok ta parlak olabilir. Bizimkilerden daha da parlak sonuç verebileceğine inanıyorum. Farklı görüşteki kişilerin aynı amaçla birleşmesi çok önemli. Şimdi öğrenci paraları da yetmiyor bu harcamalar için. Nurten'in de belirttiği gibi ne kadarda para alsalar yetmiyor. Kendilerinin başka gelirlerinin olması da lazım. YÖK'ten kuruluş aşamasında bir para alıyorlar diye biliyorum. Ne kadar alıyorlar bilemiyorum. O bizler için haksızlık olabilir. Belki de bu bir söylenti. Onun açıklığa kavuşturulmasını isteyeceğim.

Prof.Dr.ERTÜRK; Yani onu açıklığa kavuşturmak lazım. Her vakıf üniversitesi devletten para alıyor diye, birşey yok, bütçe de yok. Yani olmayan birşeyi, tabii şimdi Türkiye'de birçok şey, o kadar birbirine karışıyor ki olmayan şeyler bir senaryo gibi. Bilkent örneğini alsak. Bilkent'e devletin katkısı oldu. Katkısı şöyle. İhsan beyin çok enteresan kişiliği var. O yoktan birşeyleri varediyor. Bir Bilkent arsasının devri ile Emlak Bankası ile orada bir kent yarattı. Bilkent dışında benim bildiğim kadarıyla özel üniversite çok büyük. YÖK'ün kendisine ait bir bütçesi yok. YÖK'ün yalnız orada çalışanların maaşı dışında bir üniversite gibidir.Yurtdışı harcırahı vardır. YÖK'te çalışanlar bizim gibi komisyonlarda ancak projede yer alırsanız, yolluğunuzu oradan alırsınız. 1997 bütçe kanununa bir bakın. Nereye ne gitmiş, orada üniversite bütçeleride var. Özellikle basın müthiş gibi gösteriyor. Onun için benim bildiğim bütçe kanunudur. Destekleri var, bazılarına arsa tahsisı gibi.

Arş.gör. Semiha YILMAZER (Mimarlık Bölümü, KTÜ, Trabzon)

Ben özel okullara kesinlikle karşı değilim, yeni açılan üniversitelere karşı değilim, alt yapılarını tamamladıkları takdirde. Özel okullara şöyle bir sempatim var. Herşey artık dünyada finansman olayı. Ben devlet üniversitesine ait bir asistanım. Ama bazı olanaklarından özel okulların yararlandıkları şekilde yararlanamıyorum. Bilkent üniversitesine gittiğim zaman oranın kütüphane olanaklarına ben sahip değilim ve ben yurt dışına bir kongreye giderken masrafların çoğunu kendim karşılamayı göze alabiliyorsam onun katılım ücretini o nedenle yititliğini yapabiliyorsam, ben yurtdışına adım atabiliyorum. Bilkent üniversitesi kitaplığına her sene gittiğimde bir önceki yılın kitabını orada görüyorum. Şu anda gideyim 1996 yılının akustığından tutun aydınlatmasına kadar. oradaki üniversitede iç mimarlık bölümleri var, güzel sanatlara ait. Bakın ODTÜ'nün kütüphanesi bile 1929'lı yıllardan 1974 yıllara kadar belki 80 li yıllara kadar çok değerli. Ama şu anda bilkentin kütüphanesine çok az üniversite erişiyor. Devlet okulu olmak güzel. Ama özel üniversitelerin olanaklarından da yararlanılmalı. Bence gelecekte yarı özel üniversite olacak. Şu an devlete bağlı okullarda özelleşmeye çalışacaklar. Devlet üniversitesinin en üst kademesinden en alt kademesine kadar gerçekten çok büyük bir finansman sorunu var. Ben şu anda aldığım ücreti hiç kıyaslamıyorum. Ama ben o ücretle beraber yurtdışına gidemiyorsam, her sene bir kongreye gidemiyorsam bırakın yurtdışını yurtiçinde bir kongreye

gidemiyorsam, benim kendimi geliştirmek için iletişim kurmak için çok büyük sorunlarım var demektir. Yani ben özel okullara karşı olmamın yanısıra belkide gelecekte, 5-10 yıl sonra devlet okullarında zelleşmek için, özellikle bu para sorununda kendi finansmanlarını sağlayabilmek, kendi işletmeciliklerini yapabilmek için koşullarını zorlayacak. Teşekkür ederim.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bu konuda başka görüş varmı?

Doç.Dr.ULUSU; Eşkredilendirme konusu günün en popüler ve her zaman en sıkça başvurduğumuz konularından biriydi. Ama yalnız bu defa değil. 3 yıl evvel zannedersen Mine Hanımla Mimarlık bölümü olarak bizim fakültemizde başlayan toplantıdan itibaren bu konu çok gündemde. Ve İT'deki eğitim forum 1 de gündeme geldi. O forumu düzenleyenlere bir görev verdiler. Lütfen eşkredilendirmeyi ğrenin. Bazılarımız ğrenmeye başladık.Bugün İbrahim beyin özetlediği gibi dünyada aslında mesleki yetkinliğin uygulanması probleminden hareketle, okulların denetlenmesi ve belli bir kalite eşdeğerliliğinin saptanması konusu olarak ortaya çıkıyor. şimdi bizim de acaba yine onamı kavuşmamız mı gerekiyor? şöyle düşünüyorum, tamam. Ulusal düzeyde bir eşkredilendirme sistemi olmalı, Mine Hanımın dediği gibi. Bir yerde sınırın çekilmesi gerek. Batıda onlara süre veriyorlar. Lütfen bir dahaki denetleme dönemine kadar kendinizi geliştirin. Bakın siz şu durumdasınız diyorlar. Hiç geliştirmeyenlerde kendi durumunu bilip, bize gelen öğrencilerde bu kadar kaliteli ğrenci olacak ve diplomasıda bu olacak diyecekler. O zaman biz burada herşeyi bırakıyormu olacağız? Yani bu diploma arasındaki farklılıklar, sonuçta Nurten hocam çok doğru birşey dedi, kişilerin niteliklerinin, mezunun niteliklerinin denetlenmesi ve bunun birşekilde mesleki yetkinliğin kurumsallaşması yolunda geliştirilmesi çok önemli değilmi? Çünkü artık batıda insanlar diyorlarki akreditasyon tamam ama kişinin niteliği çok önemli. Yani bu kişinin niteliğini denetlemeyebilmek için, belki okullardaki denetimi kaldırıp sırf bunu, diplomaların, yani mimarlık niteliklerinin denetlendirilmesi haline dönüştürmek istiyorlar. şimdi biz bütün bunları yapıp, meslek odalarını bu konuda boş mu bırakacağız? Yani bu çok önemli oluyor. Bence belki mimarlık bölümlerine ve Türkiye'de üniversitelere düşen en büyük misyon da bu olacak gibi görünüyor. Mimarlar odasının da bir meslek grubu olarak bu işe girmesi lazım diye düşünüyorum.

Prof.Dr.AYDEMİR; Ankara'da mimarlar odasının bu konuda çalışmaları olduğunu biliyoruz, doğrudan kendileriyle bir temasım yok. Ama yine biliyorum ki onların eğitim semineri adı altında yayınları da var, büyük bir katılımla gerçekleştirilen. Mimarlar odası her toplantıya kimi gönderir bilmiyorum ama bir temsilciyle katılmak istiyor olabilirler.

Prof.Dr.ERENMAN; şimdi ben mimarlar odası ile iletişime her yönden canı yürekte hazırım. Bu tür sivil toplum örgütlerinin, meslek odalarının sahip çıkması şeklinde demokrasinin gelişeceğine inanıyorum. Ama burası bir eğitim okullarının toplantısı olduğu için mimarlar odası temsilcisinin aramızda yer almasını gerekli görmüyorum. Mimarlar odasının çalışması bir aray yani Türkan Hanımın söylediği gibi farklı bir konu. Gerçekten mesleği icra edebilmek için yetkinin verilebilmesi, dünyadaki mimarlar odalarında olduğu gibi, çok önemli bir konu. O konunun mimarlar odasına hatırlatılması lazım olduğuna inanıyorum. Çünkü mimarlar odası eğitim konusunda pek çok çalışma yapıyor. Aslında yapabilir, doğrudur meslekten olsun. Bence mimar odalarının yapacağı, mimarlık mesleğinin yapılırken yetkinliği ve kalitesi nedir onun denetlenmesi. O son derece önemli. O konuya mutlaka ağırlık vermesi lazım. Bana yle geliyor ki, bir ara toplandık, bizim hocalarımızdan da komisyonlar oldu. Çok zor, mimar odasının bunu yapabilmesi kolay değil. Odalar buna politik olarak pek değinmek istemiyor.

Aynı koruma kurulları gibi. Yani sen bu kadar mezunsun, sen bunu yapabilirsin ve imza atabilirsin, sen atamazsın demek kolay değil. Bunun altına elini sokmak çok kolay değil. Ama ne yapıp edip bütün dünyada olduğu gibi mimarlar odasının da bunu yapması gerektiğine inanıyorum. Yoksa meslek için oraya buraya gidip raporlar almak çok kolay. yani onu bizde düşünüyoruz. Mimarlar Odası da düşüncelerini iletebilir. Ama bana göre kendi esas sorumlulukları, mesleki uygulamasının değerlendirilmesi gibi geliyor.

Prof.Dr.AYDEMİR; Unutmayalım pek çok akademisyen arkadaşımız da aynı zamanda odanın üyesi. O açıdan belki seslerini duyurmaları onların da hakkıdır.

Her toplantı sonunda bir sonraki toplantının nerede yapılacağı kararlaştırılmış. İstanbul'dan başlamış İzmir, Doğu Akdeniz, Magosa, Kıbrıs ve ODTÜ şimdi de burda gerçekleştirildi bu toplantı. Bundan sonra bu toplantıya ev sahipliği yapmak isteyen varmıdır? Bu süreç devam edecekse onu belirlememiz gerekiyor.

Prof.Dr.ERENMAN; Ben 7. toplantıyı yapmaya talip oluyorum. 6. toplantı sanıyorum bahar aylarında yapılacak, o aylarda benim Türkiye'de olmama ihtimalim var. Programım henüz belli değil. Dolayısıyla böyle bir aksamaya sebep olmamak için bir daha ki toplantıya şimdiden talip oluyorum. MSÜ olarak.

Prof.Dr.NUMAN, bir sonraki toplantıya ev sahipliği yapmak için biz talep olabiliriz, sanıyorum.

Prof.Dr.AYDEMİR; Bundan sonraki toplantı yeri için, 22 Nisan, Kıbrıs diyoruz.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Ulusal eşkredilendirme. Gelecek toplantının konusu bu olsun. YÖK bunu görüşecek. Buna hazırlıklı olunmalı. Ulusal bir değerlendirme yapılabilmesi için uluslararası platformu sinamalı ve deneme. Daha sonra revüze edilmesi gerekir. Uluslararası akreditasyon için iletişim gerekiyor. Gelecek toplantıya akreditasyon düşünülüp, hazırlanılmalı, ulaşım fax ile olmalı. Genele yaymak için fax olmalı.

Başka konular konuşulmalı mı? Hazırlık okulunun sorunları var. Yetenek sınavı olmalı mı? Bunlar araştırılıp konuşulmalı. Yasal olarak ne olabilir? Hepimiz bölüme bağlıyız.. Üniversiteden konuşulanların tersi kararlar alınabilir, informal gruplar daha etkili olabilir. YÖK'e aktif olunduğu gösterilebilir.

Prof.Dr.NUMAN; İletişim grubu olmaktan çıkıp MOBBİG birliği olunursa, YÖK'ün karşısına çıkılabilir. Böyle olunca, diğer mimarlık okulları ile birlik olunabilir. Genel bir Web Page hazırlayıp, orada informasyon saklanabilir.

Prof.Dr.AYDEMİR; Ana gündem maddesi olup, raporla gelinebilir. Bölüm kurullarında tartışılıp gelinebilir.

Doç.Dr.GÜZER; Etkinlik. Birikimin yansıtıldığı, Mimarlık okullarının birarada olduğunu gösteren. Çevreye- Mimarlık üretimine bakılamadı. Yazın bütün okulları biraraya getirebilecek bir periyodik olabilir mi. Piyasadaki dergilerle kıyaslanmayan akademik yayın olabilir. Herkes bunu düşünüp gelecekte görüşebilir. Bölümlerin verdiği üyelerin arkasında olunduğu, karar olarak alınabilir.

8 Kasım 1997 Saat 10.30

Prof.Dr.NUMAN; Bize gelen bilgiyi derleyip hazırlayabiliriz. Bu toplantıda alınan kararlar, sekreteryaya YÖK ile bağlantıya geçip bildirilebilir. Biz kendimiz kendi merkezimizi hallediyoruz.

Yrd.Doç.Dr.DOSTOĞLU;YÖK'ün bu konuda çalışıldığının bilinmesi gerekir.

Prof.Dr.ERTÜRK; YÖK 6 aydan beri üzerinde konuşulan konu, Akademik hayat 5 yıllık eğitimle kendinizi nasıl düşünüyorsunuz diye sormuş. Eğer YÖK'e iyi hazırlanmış Akreditasyon çalışması ile gidilirse, çok olumlu sonuçlar alınabilir. 1-Kaynak (üniversite) 2-Değerlendirme konuları yoğun görülüyor. Bu konuların görüşü YÖK'e sunulursa çok iyi olur. Parça parça verimli olmaz.

Prof.Dr.AYDEMİR; Kıbrıs'a tek gündemle gidilmeli. Her bölüm bu değerlendirmeyi gözden geçirmeli.

Prof.Dr.İNCEOĞLU; Mimarlık Eğitimi için böyle bir değerlendirme önemli mi gözüyle sorulara bakılırsa YÖK'e şu konuların ilavesi diye belirtilebilir

Prof.Dr.AYDEMİR; Gelecek gündem maddesi olmalı. Bu ne olabilir?

Prof.Dr.GÜNEY;Daimi sekreteryaya olabilir mi?

Prof.Dr.AKSUGÜR;Yapılacak çalışmalar toplantıdan önce Kıbrıs'a ulaşmalı. Nisan'daki toplantı verimli olur. Çalışma hızlanır. Bugünden itibaren çalışılabilir.

Prof.Dr.AYDEMİR; 6 ay var. 3 ay dan sonra Numan Bey'e çalışma sunabilir miyiz?

Prof.Dr.NUMAN; Ocak sonunda gelirse, Şubat'ta özet bir çalışma yapabiliriz. Nisan'a hazır gireriz.

Prof.Dr.AYDEMİR;Takvim hazırlayalım.

Prof.Dr.NUMAN; Akreditasyon ile YÖK'lü döküman var. Gelecek dökümanları ekleyerek bir ön çalışma yapılabilir.

